

การสร้างแบบเรียนภาษาไทยในชีวิตประจำวันระดับต้น สำหรับชาวเกาหลี

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย
กรกฎาคม 2560

การสร้างแบบเรียนภาษาไทยในชีวิตประจำวันระดับต้น สำหรับชาวเกาหลี

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย
กรกฎาคม 2560
เป็นลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การสร้างแบบเรียนภาษาไทยในชีวิตประจำวันระดับต้น สำหรับชาวเกาหลี

บทคัดย่อ
ของ
นันทยุพา จรรย์พันธุ์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย
กรกฎาคม 2560

นันทยุพา จำรัสพันธุ์. (2560). การสร้างแบบเรียนภาษาไทยในชีวิตประจำวันระดับต้น สำหรับชาวเกาหลี.

ปริญญาานิพนธ์ ศศ.ม. (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาานิพนธ์: รองศาสตราจารย์ณภาศรี เย็นบุตร.

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย 1. เพื่อสร้างแบบเรียนภาษาไทยในชีวิตประจำวันระดับต้น สำหรับ ชาวเกาหลีให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70/70 และ 2. เพื่อประเมินความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อแบบเรียนภาษาไทยในชีวิตประจำวันระดับต้น สำหรับชาวเกาหลี

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นบุคคลทั่วไปชาวเกาหลี ที่อาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานคร ที่ไม่เคยเรียนภาษาไทยมาก่อน จำนวน 10 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1. แบบเรียนภาษาไทยในชีวิตประจำวันระดับต้น สำหรับชาวเกาหลี ประกอบแผนการสอนและแผ่นซีดี 2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ระหว่างและหลังเรียน 3. แบบประเมินความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อแบบเรียนภาษาไทยในชีวิตประจำวันระดับต้น สำหรับชาวเกาหลี

ผลการวิจัยพบว่า แบบเรียนภาษาไทยในชีวิตประจำวันระดับต้น สำหรับชาวเกาหลี จำนวน 10 บท ได้แก่ บทที่ 1 ยินดีที่ได้รู้จัก บทที่ 2 คุณมีพี่น้องกี่คน บทที่ 3 พี่ดาอยู่ไหม บทที่ 4 แถวนีมีร้านซักรีดไหม บทที่ 5 ขอเมนูหน่อย บทที่ 6 เสื้อราคาเท่าไร บทที่ 7 ดิฉันเรียนภาษาไทย ตั้งแต่ 9 โมง ถึงเที่ยง บทที่ 8 เสาร์อาทิตย์ที่แล้วไปไหนมา บทที่ 9 จากที่นี่ไปยังไง และบทที่ 10 รู้สึกไม่สบาย มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ ($E1=81.30$ / $E2=77.40$) สามารถนำไปใช้เป็นแบบเรียนสำหรับสอนภาษาไทยระดับต้นให้แก่ชาวเกาหลีได้ และผู้เรียนมีความพึงพอใจของต่อแบบเรียนภาษาไทยในชีวิตประจำวันระดับต้น สำหรับชาวเกาหลี ในระดับมากที่สุด (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.77)

THE CONSTRUCTION OF ELEMENTAL THAI LANGUAGE IN DAILY LIFE TEXTBOOK
FOR KOREANS

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Arts Degree in Thai
at Srinakharinwirot University
July 2017

Nunyupa Chamruspanth. (2017). *The Construction of Elementary Thai Language in Daily Life Textbook for Koreans*. Master of Art Thesis in Thai. Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor: Associate Prof. Pakasri Yenbutra.

This research aimed (1) to construct a conversation text book in the Thai language and at the elementary level, with a focused on daily life of Koreans with a criteria of expected efficiency at 70/70, and (2) to assess the satisfaction of learners with the textbook.

The samples used in this research consisted of ten Koreans who have lived in Bangkok and have never studied the Thai language. The research tools included the following: (1) the elementary Thai language conversation text book regarding daily life and aimed at Koreans, along with a learning plan and a CD; (2) an achievement test, used right after the end of each lesson and the posttest and (3) an evaluation form to assess the satisfaction of learners with the textbook.

The results of the research revealed that the efficiency of the textbook , consisting of ten chapters; (Chapter One: It's nice to meet you; Chapter Two: How many brothers or sisters do you have?; Chapter Three: Is Thida around?; Chapter Four: Is there laundry near here?; Chapter Five: May I have a menu please?; Chapter Six: How much does the shirt cost?; Chapter Seven: I study Thai from nine to twelve; Chapter Eight: Where did you go last weekend?; Chapter Nine: How can I get there? and Chapter Ten: I do not feel very well today) was higher than the determined criteria ($E1=81.30$ / $E2=77.40$) , which means that the textbook can be used as teaching material for elementary Thai language classes for Koreans and that the learners were satisfied with the textbook at the highest level ($X = 4.77$).

ปริญญานิพนธ์
เรื่อง
การสร้างแบบเรียนภาษาไทยในชีวิตประจำวันระดับต้น สำหรับชาวเกาหลี
ของ
นันท์ยุพา จำรัสพันธุ์

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย

ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ. 2560

อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

.....ที่ปรึกษา
(รองศาสตราจารย์ ผกาศรี เย็นบุตร)

.....ประธาน
(อาจารย์ ดร.รัชนิยา กลิ่นน้ำหอม)

.....กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ผกาศรี เย็นบุตร)

.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิรัช วงศ์ภินันท์วัฒนา)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้อย่างดี ด้วยความกรุณาจากรองศาสตราจารย์ผกาศรี เย็นบุตร อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์ ที่สละเวลาอันมีค่าเพื่อให้คำปรึกษา ชี้แนะแนวทางอย่างมีเมตตา อีกทั้งช่วยตรวจแก้ปริญญานิพนธ์จนเสร็จสมบูรณ์

ขอขอบพระคุณอาจารย์ ดร.รัชนีญา กลิ่นน้ำหอม และผศ.ดร.วิรัช วงศ์ภินันท์วัฒนา คณะกรรมการสอบปากเปล่า ที่กรุณาตรวจพิจารณา และให้คำแนะนำในการแก้ไขปริญญานิพนธ์จนเสร็จสมบูรณ์

ขอขอบพระคุณผู้เชี่ยวชาญ ทั้ง 3 ท่าน อันได้แก่ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บุษบา บัวสมบุญ และอาจารย์ ดร.รุ่งอรุณ โจนรัตน์ดำรง ไชยศรี ที่ช่วยตรวจประเมิน เครื่องมือสำหรับการวิจัยในครั้งนี้ และผู้ช่วยศาสตราจารย์สิทธิณี ธรรมชัย ที่ช่วยตรวจความถูกต้องด้านภาษาเกาหลี

ขอขอบพระคุณพระคุณคุณพ่อ ที่ให้คำปรึกษา ชี้แนะแนวทาง เปรียบเสมือนอาจารย์ที่ปรึกษาอีกท่านหนึ่งและคอยสนับสนุนอยู่เสมอมา ขอขอบคุณคุณแม่ที่ให้กำลังใจอยู่เสมอไม่ห่าง ขอขอบคุณพี่สาวและน้องชายที่รัก ที่มีส่วนร่วมในการบันทึกเสียงบทสนทนาที่ดีประกอบแบบเรียน

ขอขอบคุณผู้บริหารโรงเรียนภาษาพร้อมพงษ์ คุณโรมรัก ดี และอาจารย์มานะ ภรแก้วจันทร์ ที่เอื้อเฟื้อสถานที่ในการเก็บข้อมูลครั้งนี้

ขอขอบคุณนางสาวตุลยา เสนาไชย เพื่อนที่แสนดี ที่ให้การสนับสนุนด้านโปรแกรมวาดภาพประกอบ รวมถึงให้ความรู้ พร้อมอธิบายข้อสงสัยอย่างละเอียด

ขอขอบคุณกลุ่มผู้เรียนชาวเกาหลีทุกท่านที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการเรียนภาษาไทยอย่างตั้งใจ อดทนและพยายาม

นันท์ยุพา จำรัสพันธุ์

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	6
ความสำคัญของการวิจัย	6
ขอบเขตของการวิจัย	6
กรอบแนวคิดในการวิจัย	8
2 การสร้างแบบเรียนภาษาไทยในชีวิตประจำวันระดับต้น สำหรับชาวเกาหลี	9
การสอนภาษาไทยให้แก่ชาวต่างประเทศ	9
ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ	9
ทฤษฎีและแนวคิดที่เกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ	10
การประยุกต์ใช้แนวการสอนภาษาในการสอนภาษาไทยให้แก่ชาวต่างประเทศ	13
การประยุกต์แนวการสอนภาษาในการสร้างแบบเรียน	15
การสร้างแบบเรียนภาษาไทยสำหรับชาวต่างประเทศ	18
ความหมายของแบบเรียน	18
ความสำคัญของแบบเรียน	19
ลักษณะของแบบเรียนที่ดี	20
การประเมินแบบเรียน	21
แนวทางในการสร้างแบบเรียนภาษาไทยสำหรับชาวต่างประเทศ	23
3 วิธีดำเนินการวิจัย	30
การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	30
การสร้างเครื่องมือ	30
การประเมินคุณภาพเครื่องมือ	32
การเก็บรวบรวมข้อมูล	39
การวิเคราะห์ข้อมูล	43

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	44
การวิเคราะห์ข้อมูล	44
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	44
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	
ความมุ่งหมายของการวิจัย	55
ขอบเขตของการวิจัย	55
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	56
สรุปผลการวิจัย	56
อภิปรายผล	57
ข้อเสนอแนะ	60
บรรณานุกรม	61
ภาคผนวก	66
ภาคผนวก ก	67
ภาคผนวก ข	75
ประวัติย่อผู้วิจัย	109

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 สรุบทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ.....	12
2 สรุปโครงสร้างของแบบเรียนและองค์ประกอบของบทเรียน	24
3 สรุปขั้นตอนการสร้างแบบเรียน	27
4 ขั้นตอนการดำเนินการตามระบบออกแบบการสอนสำหรับผู้ปฏิบัติการ (Seels and Glassgow ISD Model 2 : For Practitioners)	28
5 ผลการประเมินคุณภาพแบบเรียนภาษาไทยในชีวิตประจำวันระดับต้น สำหรับ ชาวเกาหลี จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน	35
6 ผลการปรับปรุงแก้ไขแบบเรียนตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ	37
7 ผลการประเมินความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content Validity) ของแบบทดสอบ วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	39
8 ระยะเวลาในการทดลอง	42
9 แสดงคะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ระหว่างเรียนของกลุ่มตัวอย่าง...	46
10 แสดงคะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียนด้วยแบบเรียนภาษาไทย ในชีวิตประจำวันระดับต้น สำหรับชาวเกาหลี ครบทั้ง 10 บท ของกลุ่มตัวอย่าง ...	48
11 แสดงค่าประสิทธิภาพของแบบเรียนภาษาไทยใน ชีวิตประจำวันระดับต้น สำหรับชาวเกาหลี ตามเกณฑ์มาตรฐาน 70/70 ของกลุ่มตัวอย่าง	50
12 ผลการประเมินความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อแบบเรียนภาษาไทยในชีวิตประจำวัน ระดับต้น สำหรับชาวเกาหลี ของกลุ่มตัวอย่าง.....	52

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 กรอบแนวคิด	8
2 ขั้นตอนในการสอนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร	17
3 บรรยากาศการเรียนรู้การสอน สำหรับการเก็บข้อมูลครั้งที่ 1	41
4 บรรยากาศการเรียนรู้การสอน สำหรับการเก็บข้อมูลครั้งที่ 2	42
5 บรรยากาศการเรียนรู้การสอนสำหรับการทดลองใช้แบบเรียนกับกลุ่มตัวอย่าง(1)....	54
6 บรรยากาศการเรียนรู้การสอนสำหรับการทดลองใช้แบบเรียนกับกลุ่มตัวอย่าง (2) .	54

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ในปัจจุบันสาธารณรัฐเกาหลีเป็นที่รู้จักและได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวางจากนานาประเทศ ทั้งในด้าน เศรษฐกิจ ธุรกิจบันเทิง ภาษาและ วัฒนธรรม ฯลฯ ทำให้เกิดกระแสเกาหลี (Korean Wave) แพร่กระจายไปยังประเทศต่างๆ ในภูมิภาคเอเชียและภูมิภาคอื่นๆของโลก ดำรงค์ สุานดี (2555 : 3-34) ได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ของสาธารณรัฐเกาหลีกับประเทศในแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ สรุปสาระสำคัญเป็น 2 ประเด็น คือ **การจัดโครงสร้างการศึกษาด้านภาษาสังคมและวัฒนธรรมต่างประเทศอย่างจริงจัง และการสร้างความสัมพันธ์ทางการค้ากับประเทศกลุ่มอาเซียน**

ในด้านการจัดโครงสร้างการศึกษาด้านภาษาสังคมและวัฒนธรรมต่างประเทศอย่างจริงจัง นั้นเริ่มขึ้นในปี ค.ศ. 1962 โดยมีการวางแผนการจัดการเรียนการสอนภาษาและวัฒนธรรมต่างประเทศ อย่างเป็นระบบ ซึ่งเป็นไปตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ กล่าวคือ รัฐบาลสาธารณรัฐเกาหลีได้ วางแผนเตรียมบุคคลากร อันได้แก่ นักธุรกิจ นักลงทุน และผู้ที่ต้องทำงานด้านความสัมพันธ์ระหว่าง ประเทศ ให้มีความรู้ความเข้าใจภาษาวัฒนธรรมของประเทศต่างๆ ซึ่งอาจเป็นประเทศคู่ค้า โดยมี เป้าหมายคือประเทศที่มีประชากรเกิน 10 ล้านคนขึ้นไป เนื่องจากประเทศดังกล่าวมีประชากรมาก พอที่จะบริโภคสินค้าและบริการของสาธารณรัฐเกาหลี

เมื่อสถาบันการศึกษาของสาธารณรัฐเกาหลีให้ความสนใจต่อการศึกษาภาษาและ วัฒนธรรมของประเทศต่างๆ จึงเกิดความร่วมมือระหว่างมหาวิทยาลัยของประเทศสาธารณรัฐเกาหลี กับมหาวิทยาลัยในต่างประเทศซึ่งรวมถึงมหาวิทยาลัยในประเทศไทยด้วย ส่วนด้านการสร้าง ความสัมพันธ์ทางการค้ากับประเทศกลุ่มอาเซียนนั้น เมื่อสาธารณรัฐเกาหลีได้รับการยอมรับจาก ประเทศต่างๆ ในช่วงปลายทศวรรษที่ 1980 ในฐานะประเทศอุตสาหกรรมใหม่ที่เจริญรุ่งเรือง เกิดการ แพร่กระจายสินค้าไปยังกลุ่มประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้มากขึ้น ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา สาธารณรัฐเกาหลีจึงเริ่มหันมาสนใจทำการค้าและพยายามสร้างความสัมพันธ์อันดีกับประเทศในแถบ เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ซึ่งประเทศสาธารณรัฐเกาหลีก็ได้พัฒนาความสัมพันธ์ที่ดีกับประเทศใน ภูมิภาคนี้มาอย่างต่อเนื่องยาวนาน โดยเห็นได้จากในช่วงทศวรรษที่ 1990 ประธานาธิบดีคิม เดจุง ได้ ประกาศนโยบายผูกมิตรกับอุษาคเนย์ เกิดกระแสการออกไปลงทุนยังประเทศในกลุ่มอาเซียนจำนวน มาก ชาวเกาหลีหลั่งไหลเข้ามาในประเทศแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เพื่อทำงานในบริษัทร่วมทุน ตั้ง บริษัทขายสินค้าเกาหลี เปิดร้านอาหารเกาหลี บริษัททำธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ฯลฯ

อีกทั้งในปี ค.ศ. 1998 ได้มีการจัดตั้งกรอบความร่วมมือของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนบวก 3

ซึ่งได้แก่ 10 ประเทศในกลุ่มสมาชิกอาเซียนกับอีก 3 ประเทศในแถบเอเชียตะวันออก คือ ประเทศสาธารณรัฐเกาหลี จีน และญี่ปุ่น ยิ่งทำให้การลงทุนและการค้าระหว่างประเทศสาธารณรัฐเกาหลีกับประเทศในกลุ่มสมาชิกอาเซียนเพิ่มมากขึ้น

นอกจากนี้ กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา กรมการท่องเที่ยว (2558: 9) ได้สรุปจำนวนของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่นิยมเดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทยตั้งแต่ปีพ.ศ.2556-2558 พบว่าชาวเกาหลีเป็นชาติที่นิยมเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยเป็นอันดับ 3 เมื่อเทียบกับประเทศอื่นๆ ในแถบภูมิภาคเดียวกัน

ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันชาวเกาหลีหลากหลายกลุ่มที่เข้ามาในประเทศไทยในแต่ละปีนั้นมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ สำนักงานตรวจคนเข้าเมือง (สำนักงานตรวจคนเข้าเมือง 2558: ออนไลน์) ได้เสนอข้อมูลทางสถิติเกี่ยวกับชาวเกาหลีที่เดินทางเข้ามาในประเทศไทยในช่วงระยะเวลา 10 ปี ดังนี้

ในปีพ.ศ. 2547 มีชาวเกาหลีที่เข้ามาในประเทศไทยทั้งหมด จำนวน 900,716 คน และเพิ่มขึ้นเป็นจำนวน 1,143,108 คน ในปี พ.ศ. 2557 จากสถิติดังกล่าว แสดงให้เห็นว่าในช่วงเวลา 10 ปี จำนวนของชาวเกาหลีที่เดินทางเข้ามาในประเทศไทยมีการเพิ่มขึ้นอย่างชัดเจน ทำให้เกิดความต้องการเรียนรู้ภาษาและวัฒนธรรมไทยเพิ่มมากขึ้นตามไปด้วย

สมาคมเกาหลีแห่งประเทศไทยถือเป็นศูนย์รวมของชาวเกาหลีที่อาศัยอยู่ในประเทศไทย ได้เปิดสอนภาษาไทยแก่ชาวเกาหลีกลุ่มต่างๆ ในแต่ละปีจึงมีชาวเกาหลีนิยมเข้ามาลงทะเบียนเรียนภาษาไทยเป็นจำนวนมาก ทั้งนักธุรกิจ แม่บ้าน นักเรียน นักท่องเที่ยว และผู้เกษียณอายุ เป็นต้น จะเห็นได้ว่ากลุ่มผู้เรียนมีคุณสมบัติแตกต่างกัน ทั้งในด้านอาชีพ อายุ เพศ ระดับการศึกษา รวมไปถึงวัตถุประสงค์ที่เข้ามาในประเทศไทย

จากประสบการณ์ของผู้วิจัยที่ได้สอนภาษาไทยให้แก่ชาวเกาหลีที่ลงทะเบียนเรียนภาษาไทยที่สมาคมเกาหลีแห่งประเทศไทย ได้สังเกตเห็นว่าถึงแม้กลุ่มของผู้เรียนจะมีคุณสมบัติแตกต่างกัน แต่สิ่งที่คุณเรียนให้ความสำคัญและต้องการเรียนรู้มากที่สุดคือความรู้พื้นฐานทางภาษาและวัฒนธรรมไทย เพื่อเป็นประโยชน์ในการติดต่อสื่อสารและการดำรงชีวิตประจำวันขณะที่อยู่ในประเทศไทย ซึ่งสอดคล้องกับการตั้งข้อสังเกตของสร้อยสน สกลรักษ์ (2551: 46) ได้กล่าวถึงการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศว่า “การเรียนการสอนภาษาไทยของชาวต่างชาติ มีเป้าหมายหลักที่การพัฒนาความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน” ส่วน วัชรพล วิบูลยศรีน (2553:1) ได้กล่าวถึงการเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศว่า “จำเป็นต้องเริ่มสอนการฟังและการพูดสนทนา อันเป็นรูปแบบหนึ่งของการใช้ภาษาในการสื่อสารของมนุษย์ และมีความสำคัญต่อชีวิตประจำวันอย่างมาก” ในการเรียนการสอนนั้นแบบเรียนถือเป็นสื่อการสอนที่สำคัญ เพราะเป็นสื่อเอื้อประโยชน์ให้แก่ครูในการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียนอย่างมาก สมพร จารุณภู

(2540: 74) กล่าวถึงแบบเรียนว่า “แบบเรียนเป็นสื่อการเรียนการสอนพื้นฐานที่มีความสำคัญยิ่งต่อกระบวนการเรียนการสอนมาโดยตลอดจนถึงปัจจุบัน และคาดว่าจะคงความสำคัญต่อไปในอนาคต แม้ว่าสื่อการเรียนการสอนประเภทอื่นจะเข้ามามีบทบาทในการเรียนการสอนมากขึ้นก็ตาม” ส่วน อัมพร แก้วสุวรรณ (2527: 8) กล่าวถึงความสำคัญของแบบเรียน สรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

แบบเรียนช่วยให้เกิดการฝึกทักษะในการเรียนภาษาทั้ง 4 ทักษะ ได้แก่ ทักษะการฟัง การอ่าน การพูดและการเขียน แบบเรียนช่วยนักเรียนในฐานะเป็นคู่มือการเรียนรู้และเป็นแหล่งการเรียนรู้เพื่อศึกษาเพิ่มเติม ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความคิดและกระตุ้นให้เกิดความสนใจอยากที่จะศึกษา ไปจนถึงการประเมินผลการเรียนรู้ของตนเอง นอกจากนี้แบบเรียนยังช่วยครูในฐานะเป็นคู่มือการสอนของครู และช่วยให้ครูได้ประเมินผลการสอนโดยผ่านการทำงานของผู้เรียน นอกจากนี้ศรีวิไล พลมณี (2545: 195) ยังกล่าวถึงประโยชน์ของการใช้แบบเรียนไว้ว่า “การสอนตามเนื้อหาของหนังสือเรียนหรือตำราจะทำให้การเรียนการสอนมีหลักหรือจุดเน้น มีลำดับขั้นตอน ใช้คำที่ตั้งไว้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ”

ดังนั้นแบบเรียนที่ดีจึงควรเป็นแหล่งข้อมูลในการค้นคว้าหาคำตอบอย่างมีขอบเขตและเหมาะสมกับระดับความรู้ของผู้เรียนควรเป็นแหล่งสำหรับการตรวจสอบผลการทดลอง กล่าวคือ มีกฎเกณฑ์หรือทฤษฎีต่างๆ ว่าตรงกับการทดลองจริงหรือตรงกับแหล่งอื่นหรือไม่ ควรเป็นแหล่งกิจกรรม เช่น แนะนำแนวทางให้เกิดการศึกษาค้นคว้าหรือค้นคว้าทดลอง อีกทั้งควรช่วยย้ำความรู้ความเข้าใจของผู้เรียนอย่างมีระบบและช่วยสร้างความคิดต่อยอดทำให้เกิดแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์แบบเรียนที่ดีอื่นๆ ออกมา (โกชัย สาริกบุตร. 2520: 10) สำหรับแบบเรียนสำหรับภาษาไทยสำหรับชาวต่างประเทศที่ดี ในด้านเนื้อหา ควรมีเนื้อหาตามหลักสูตร มีความถูกต้องทั้งในเชิงวิชาการ ทันสมัย ให้ความรู้ และรักษาวรรณกรรม ควรมีการแบ่งบทและจัดลำดับเนื้อหาให้เหมาะสมกับผู้เรียน และควรใช้ถ้อยคำภาษาที่เข้าใจง่าย ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ในสภาพจริงได้ ส่วนด้านรูปเล่ม ควรใช้อักษรมาตรฐานที่เป็นต้นแบบได้ มีภาพประกอบชัดเจนสวยงาม และมีราคาถูก (พัทธยา จิตต์เมตตา. 2559: 3) การสร้างแบบเรียนที่ดีจึงควรสร้างจากแนวคิดและเป้าหมายที่ชัดเจน รวมทั้งการวิเคราะห์ให้ผู้เรียนจะทำให้ผู้สอนเข้าใจบทเรียนเป็นอย่างดี ได้แบบเรียน ที่มีประสิทธิภาพสูงและสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนได้รับประโยชน์มากมายหลายด้านไม่ว่าจะเป็นการพัฒนาของการเรียนการสอน การพัฒนาทักษะในด้านต่างๆ ของผู้เรียนและการสร้างแรงจูงใจในการเรียนให้แก่ผู้เรียนทุกระดับ (ศศิธร มัดชีโมโตะ. 2554: 14)

ปัจจุบันมีแบบเรียนภาษาไทยสำหรับชาวต่างประเทศจำนวนมาก ที่วางจำหน่ายอยู่ในท้องตลาด นอกจากนี้ยังมีแบบเรียนภาษาไทยสำหรับผู้เรียนเฉพาะเชื้อชาติ เช่น แบบเรียนภาษาไทยสำหรับชาวเกาหลี แบบเรียนภาษาไทยสำหรับชาวญี่ปุ่น แบบเรียนภาษาไทยสำหรับชาวจีน และแบบเรียนภาษาไทยสำหรับชาวพม่า เป็นต้น ผู้วิจัยได้สำรวจแบบเรียนสนทนาภาษาไทยระดับต้นสำหรับ

ชาวเกาหลีที่มีวางจำหน่ายในร้านหนังสือและใช้สอนในสถาบันที่เปิดสอนภาษาไทย โดยเลือกเฉพาะแบบเรียนสนทนาในระดับต้นสำหรับผู้เริ่มเรียนภาษาไทย ที่เน้นทักษะการฟังและการพูด จำนวน 5 เล่ม ได้แก่ แบบเรียนสนทนาภาษาไทยระดับต้น *뽕먹고 알먹는 태국어 첫걸음* ของ ลี ฮานู (Lee Han Wu) (ม.ป.ป.) แบบเรียนสนทนาภาษาไทยระดับต้น *태국어 회화* ของ ชอย ชางซอง (Choi Chang Sung) ปี ค.ศ. 2001 แบบเรียนภาษาไทยสนทนาในระดับต้นสำหรับชาวเกาหลี *가장쉬운 태국어 첫걸음* ของ ลี พยงโด (Lee Byong Do) ปี ค.ศ. 2008 และแบบเรียนสนทนาภาษาไทยระดับต้น *New Start 태국어 첫걸음* ของ ฌองส์ ฮวันซึง (Jung Hwan Seung) ปี ค.ศ. 2012

ผู้วิจัยพบข้อสังเกตหลายประเด็นเกี่ยวกับการใช้คำศัพท์รูปประโยคที่ใช้สอนในแบบเรียน นอกจากนี้ยังมีการใช้อักษรเกาหลีในการถ่ายเสียงภาษาไทย ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อการพัฒนาทักษะทางภาษาของผู้เรียนในอนาคตหลายประเด็นดังนี้

ประเด็นคำศัพท์ พบคำศัพท์ เช่น เกียรติ ค้าง จุดประสงค์ ตรวจทาน และบุญคุณ เป็นต้น ในแบบเรียนภาษาไทยสำหรับชาวเกาหลีระดับต้น จากการศึกษาผลการวิจัยเรื่องการกำหนดศัพท์พื้นฐานสำหรับผู้เรียนชาวต่างประเทศระดับต้นของ รุ่งฤดี แพลงสร (2551: 108) พบว่า คำศัพท์ภาษาไทยสำหรับชาวต่างประเทศระดับต้นที่กำหนดไว้มีจำนวน 1,951 คำ โดยคำศัพท์ที่กล่าวข้างต้นนั้นไม่ได้ถูกจัดอยู่ในจำนวนคำศัพท์ที่กำหนดไว้ จึงเป็นไปได้ว่าคำศัพท์ดังกล่าวมีระดับที่สูงกว่าคำศัพท์ที่ใช้สอนในระดับต้น นอกจากนี้ แบ แจมิน (2556: 9) วิจัยเรื่องการสร้างแบบเรียนคำศัพท์ที่ใช้ในชีวิตประจำวันของคนไทยสำหรับนักศึกษาชาวเกาหลีได้กล่าวถึงการเลือกศัพท์เพื่อใช้สอนภาษาไทยให้ชาวต่างประเทศว่า “ผู้สอนควรเลือกคำศัพท์ที่ใช้อยู่เสมอๆ และเหมาะสมกับวัย สุดท้ายคือผู้เรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้องตามความหมายโครงสร้างประโยคและในบริบทของสถานการณ์ที่สื่อความหมายได้ถูกต้องที่สุด”

ประเด็นรูปประโยค พบรูปประโยค เช่น คุณเตรียมหนังสือเดินทางไว้แล้วหรือยัง ดิฉันดื่มกาแฟไม่เป็นค่ะ และเราไม่เคยพบกันใช่ไหม เป็นต้น ในบทที่ 1 ของแบบเรียนภาษาไทยสำหรับชาวเกาหลีสำหรับผู้เริ่มเรียน สังเกตได้ว่าประโยคดังกล่าวประกอบคำช่วยหน้าคำกริยาและคำช่วย หลังคำกริยา ได้แก่ ไว้ แล้ว เป็น และเคย ซึ่งหากนำมาสอนในช่วงต้นของแบบเรียนอาจสร้างความสับสนให้แก่ผู้เรียนได้

จากการศึกษางานวิจัยเรื่องการวิเคราะห์เปรียบเทียบระบบโครงสร้างภาษาไทยและภาษาเกาหลีของฌองส์ ฮวันซึง (2535: 16-44) พบว่าโครงสร้างของทั้ง 2 ภาษามีความแตกต่างกัน กล่าวคือ โครงสร้างประโยคภาษาไทยเป็นภาษาคำโดด (Isolating Language) ประกอบด้วยคำตั้งหรือคำมูลที่มาเรียงลำดับเป็นประโยคและคำที่อยู่ในประโยคนั้นยังคงมีอิสระต่อกัน ส่วนโครงสร้างภาษาเกาหลีนั้นเป็นภาษาคำติดต่อกัน (Agglutinative Language) ที่มีวิภัติปัจจัย (Inflection) กล่าวคือมีการเติม

อาคม (Infix) บั๊จจัย (Suffix) และส่วนท้ายของคำกริยา (Verb Ending) มีการเปลี่ยนรูปคำเพื่อแสดงกาล มาลา วาจาก และความสุภาพ อีกทั้งการเรียงรูปประโยคของทั้งสองภาษายังแตกต่างกัน คือ ประโยคภาษาไทยเรียง ประธาน กริยา และกรรม ส่วนภาษาเกาหลีเรียงประธาน กรรม และนำกริยาไว้ท้ายประโยค นอกจากนี้ยังมีคำสำหรับชี้ประธานและกรรม จากลักษณะที่แตกต่างกันนี้มักทำให้ผู้เรียนเกิดปัญหาในการเรียนภาษาเนื่องจากลักษณะนิสัยทางภาษา (Language Habit) ของผู้เรียนจะเข้าไปแทรกแซงในการเรียนภาษา ดังนั้นผู้วิจัยจึงเห็นว่าการสอนภาษาสำหรับผู้เริ่มเรียนควรเริ่มสอนจากรูปประโยคสั้นๆ ให้ผู้เรียนเกิดความคุ้นเคยกับโครงสร้างของภาษาก่อนแล้วจึงเพิ่มความยากและความซับซ้อนให้เหมาะสมกับระดับของผู้เรียน

ประเด็นการใช้อักษรเกาหลีในการถอดเสียงภาษาไทย พบว่าแบบเรียนทุกเล่มใช้อักษรเกาหลีเพื่อถอดเสียงภาษาไทย ทำให้มีข้อจำกัดที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนและการพัฒนาทักษะภาษาไทยของผู้เรียน เช่น เสียงบางเสียงในภาษาไทยไม่ปรากฏในภาษาเกาหลี และตัวอักษรทำหน้าที่ต่างกัน เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับแบ ชูเคียง (2538: 64-72) ได้วิเคราะห์และเปรียบเทียบหน่วยเสียงภาษาไทยกับภาษาเกาหลี พบประเด็นที่เป็นอุปสรรคในการออกเสียงภาษาไทยของชาวเกาหลีแบบเดียวกัน

เสียงในภาษาไทยไม่ปรากฏในภาษาเกาหลี เช่น เสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว เสียง /ŋ/, /f/ และ /r/ เป็นต้น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

เสียง /ŋ/ ในคำว่า “งาน” เขียนด้วยอักษรเกาหลีได้ว่า อ่านออกเสียงภาษาไทยว่า /ʔaŋ-ʔaan/

เสียง /f/ ในคำว่า “ฟัง” เขียนด้วยอักษรเกาหลีได้ว่า อ่านออกเสียงภาษาไทยว่า /phan/

เสียง /r/ พบว่าแบบเรียนทุกเล่มแทนเสียง /r/ ด้วยตัวอักษร ซึ่งเป็นตัวอักษรเดียวกับที่ใช้แทนเสียง /l/ เช่น คำว่า “ร้องเพลง” อ่านออกเสียงภาษาไทยว่า /lɔŋ-phun-leen/ จะเห็นได้ว่าการใช้ตัวอักษรซ้ำซ้อนกันทำให้ผู้เรียนเกิดความสับสนในการแยกแยะเสียง อีกทั้งผู้เรียนยังละเลยที่จะออกเสียง /r/ ซึ่งไม่มีในภาษาของตน ข้อจำกัดดังกล่าวนี้ไม่เพียงแต่กระทบต่อการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดเท่านั้นแต่ยังกระทบต่อทักษะการอ่านและการเขียนของผู้เรียนต่อไปอีกด้วย

ประเด็นตัวอักษรทำหน้าที่ต่างกัน เช่น เสียง /w/ และ /y/ ในภาษาไทยทำหน้าที่เป็นเสียงของพยัญชนะแต่ในภาษาเกาหลีทำหน้าที่เป็นเสียงของสระประสม ดังนั้นเสียง /w/ และ /y/ ในภาษาเกาหลีจึงสามารถใช้ถอดเสียงภาษาไทยได้ในบางกรณีเท่านั้น กล่าวคือกรณีที่มีการประสมคำได้ตรงกับเสียงสระของภาษาเกาหลี ซึ่งมีเพียง 11 เสียงเท่านั้น ได้แก่ /wi, we, we, wa, wo, ya, yo, ye, ye, yu, yo/ ดังนั้นเมื่อเสียง /w/ และ /y/ ประสมกับสระอื่นที่นอกเหนือจากเสียงในตัวอย่างข้างต้น จึงไม่สามารถ

ถอดเสียงภาษาไทยได้ เช่น เสียง /y/ ประสมกับเสียง /i/ ในคำว่า “ยินดี” เขียนด้วยอักษรเกาหลีได้ว่า
인디- อ่านว่าออกเสียงภาษาไทยว่า /win-dii/ เป็นต้น

ดังนั้นการใช้อักษรเกาหลีถ่ายเสียงภาษาไทยจะส่งผลกระทบต่อทักษะการได้ยินและการออกเสียง
ภาษาไทยของผู้เรียน เนื่องจากผู้เรียนจะยึดติดกับเสียงในภาษาแม่ของตนทำให้ออกเสียงผิดเพี้ยน
เกิดการสับสน และจะนำไปสู่ปัญหาการอ่านการเขียนต่อไป

จากเหตุผลที่กล่าวข้างต้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะสร้างแบบเรียนภาษาไทยในชีวิตประจำวัน
ระดับต้น สำหรับชาวเกาหลี โดยใช้เกณฑ์การกำหนดเนื้อหาของแบบเรียนตามแนวทางของ ปรียา หิรัญประดิษฐ์
ประกอบกับใช้ระบบออกแบบการสอนสำหรับผู้ปฏิบัติการ (The Seels and Glasgow ISD Model 2 :
For Practitioners) และแนวการสอนเพื่อการสื่อสารในการกำหนดกระบวนการสอนตามแบบเรียน
เช่น การวางแผนการสอน การกำหนดกิจกรรมการสอนให้สอดคล้องกับเนื้อหาในแบบเรียน เป็นต้น
เพื่อให้ได้แบบเรียนที่มีคุณลักษณะที่ดีและมีประสิทธิภาพ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อสร้างแบบเรียนภาษาไทยในชีวิตประจำวันระดับต้นสำหรับชาวเกาหลีให้มีประสิทธิภาพ
ตามเกณฑ์ 70/70
2. เพื่อประเมินความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อแบบเรียนภาษาไทยในชีวิตประจำวันระดับต้น
สำหรับชาวเกาหลี

ความสำคัญของการวิจัย

ทำให้ได้แบบเรียนภาษาไทยในชีวิตประจำวันระดับต้น สำหรับชาวเกาหลี ที่มีประสิทธิภาพ และ
เป็นแนวทางในการสร้างแบบเรียนภาษาไทยสำหรับชาวเกาหลีในระดับที่สูงขึ้น นอกจากนี้ยังเป็น
แนวทางในการค้นคว้าวิจัยสำหรับการวิจัยด้านการสร้างแบบเรียนภาษาไทย สำหรับชาวเกาหลีและ
ชาวต่างประเทศอื่นๆ

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านประชากร

ประชากร คือ ชาวเกาหลีที่อาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานคร ที่ไม่เคยเรียนภาษาไทยมาก่อน

กลุ่มตัวอย่าง คือ ชาวเกาหลีที่อาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานคร ที่ไม่เคยเรียนภาษาไทย
มาก่อน จำนวน 10 คน โดยวิธีเลือกแบบเจาะจง

2. ขอบเขตด้านเนื้อหา

ผู้วิจัยจะสร้างแบบเรียนภาษาไทยในชีวิตประจำวันระดับต้น สำหรับชาวเกาหลีที่ประกอบด้วย บทเรียน จำนวน 10 บท โดยในแบบเรียนจะใช้ภาษาในการดำเนินการ 3 ลักษณะ คือ ภาษาไทย ภาษาเกาหลี และสัทอักษร กล่าวคือ นำเสนอเนื้อหาด้วยภาษาไทย อธิบายรายละเอียดของเนื้อหาด้วยภาษาเกาหลีและถอดเสียงภาษาไทยด้วยสัทอักษรโดยจะนำทฤษฎีแนวการสอนเพื่อการสื่อสารมาใช้ในการกำหนดเนื้อหา และกิจกรรมในแบบเรียน

โครงสร้างของแบบเรียน แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ระบบเสียง ประกอบด้วย เสียงของพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ คำศัพท์และรูปประโยคพื้นฐาน

ส่วนที่ 2 บทเรียน ประกอบแผ่น CD จำนวน 10 บท ซึ่งนำเสนอด้านเนื้อหา ภาษาและการใช้ภาษา เพื่อเน้นทักษะการสนทนาเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน

บทที่ 1 ยินดีที่ได้รู้จัก

บทที่ 2 คุณมีพี่น้องกี่คน

บทที่ 3 พี่ติดาอยู่ไหม

บทที่ 4 แถวนี้นี่ร้านชกักรัดไหม

บทที่ 5 ขอเมนูหน่อย

บทที่ 6 เลือราคาเท่าไร

บทที่ 7 ดิฉันเรียนภาษาไทยตั้งแต่ 9 โมง ถึง เที่ยง

บทที่ 8 เสาร์อาทิตย์ที่แล้วไปไหนมา

บทที่ 9 จากที่นี่ไปยังไง

บทที่ 10 รู้สึกไม่สบาย

องค์ประกอบของบทเรียน มีดังนี้ คำศัพท์ บทสนทนา รูปประโยค โครงสร้างประโยค ความรู้เพิ่มเติม และกิจกรรม

3. ตัวแปรที่ศึกษา

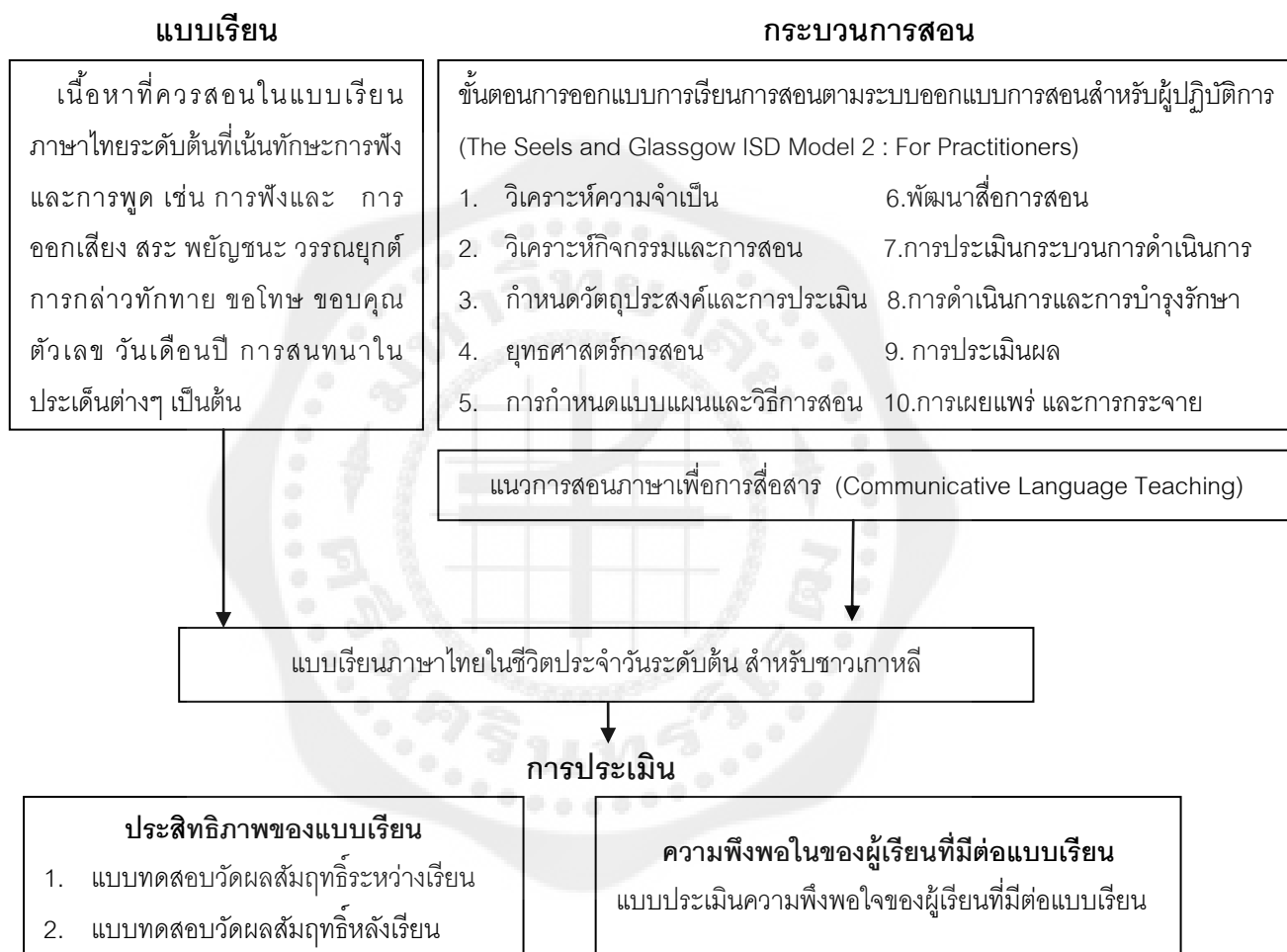
ตัวแปรอิสระ คือ การเรียนด้วยแบบเรียนภาษาไทยในชีวิตประจำวันระดับต้น สำหรับชาวเกาหลี

ตัวแปรตาม คือ ประสิทธิภาพของแบบเรียนและความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อแบบเรียน

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การสร้างแบบเรียนภาษาไทยในชีวิตประจำวันระดับต้น สำหรับชาวเกาหลีในครั้งนี้จะนำแนวคิด

ของปรียา หิรัญประดิษฐ์ มาใช้เพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดเนื้อหาในแบบเรียน และใช้แนวคิดเรื่อง การออกแบบกระบวนการสอนจากระบบออกแบบการสอนสำหรับผู้ปฏิบัติการ (The Seels and Glasgow ISD Model 2 : For Practitioners) และการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching)เพื่อกำหนดกระบวนการสอนตามเนื้อหาในแบบเรียน ดังแผนภาพแสดงกรอบแนวคิดต่อไปนี้

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิด

บทที่ 2

การสร้างแบบเรียนภาษาไทยในชีวิตประจำวันระดับต้น สำหรับชาวเกาหลี

แบบเรียนเป็นสื่อการเรียนการสอนที่สำคัญต่อผู้สอนและผู้เรียน เนื่องจากแบบเรียนมีบทบาทในการชี้แนะแนวทางการจัดการเรียนการสอนของครูและช่วยผู้เรียนในการศึกษาหาความรู้และทบทวนความเข้าใจเนื้อหาที่ได้เรียน สำหรับการวิจัยเรื่องการสร้างแบบเรียนภาษาไทยในชีวิตประจำวันระดับต้นสำหรับผู้เรียนชาวเกาหลี ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และแบ่งประเด็นนำเสนอ ดังต่อไปนี้

1. การสอนภาษาไทยให้แก่ชาวต่างประเทศ
 - 1.1 ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ
 - 1.2 ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
 - 1.3 การประยุกต์ใช้แนวการสอนภาษาในการสอนภาษาไทยให้แก่ชาวต่างประเทศ
 - 1.4 การประยุกต์แนวการสอนภาษาในการสร้างแบบเรียน
2. การสร้างแบบเรียนภาษาไทยสำหรับชาวต่างประเทศ
 - 2.1 ความหมายของแบบเรียน
 - 2.2 ความสำคัญของแบบเรียน
 - 2.3 ลักษณะของแบบเรียนที่ดี
 - 2.4 การประเมินแบบเรียน
 - 2.5 แนวทางในการสร้างแบบเรียนภาษาไทยสำหรับชาวต่างประเทศ

1. การสอนภาษาไทยให้แก่ชาวต่างประเทศ

1.1 ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ

ในด้านการสอนภาษานั้นคำที่มักพบอยู่เสมอ คือคำว่าภาษาที่สองและภาษาต่างประเทศ ซึ่งมักทำให้เกิดความสับสนอยู่เสมอ ไม่น้อย ในการแยกแยะความต่างระหว่างคำทั้งสอง มีผู้รู้และนักวิชาการหลายคนได้ให้ความหมายและหลักเกณฑ์ในการแยกแยะคำทั้งสองไว้ว่า “ภาษาที่สอง” คือการเรียนภาษาต่างประเทศในสภาพแวดล้อมหรือในบริบทที่ต้องใช้ภาษานั้น เช่น การเรียนภาษาอังกฤษในสหรัฐอเมริกาหรือในแคนาดา ส่วน “ภาษาต่างประเทศ” คือการเรียนภาษาต่างประเทศในสภาพแวดล้อมที่ไม่ต้องใช้ภาษานั้น เช่น การเรียนภาษาอังกฤษหรือภาษาฝรั่งเศสในประเทศไทย

อรุณี วิริยะจิตรา (2533: 4-5) ได้ให้ความหมายของภาษาที่สองและภาษาต่างประเทศไว้ว่า ภาษาที่สองหมายถึง ภาษาอื่นที่ผู้เรียนเรียนเพื่อใช้รองไปจากภาษาแรก อาจเป็นภาษาราชการหรือภาษาที่ใช้ในการเรียนการสอนในโรงเรียน ในประเทศที่เคยเป็นอาณานิคม เช่น ประเทศฟิลิปปินส์ มาเลเซีย ซึ่งใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการ ส่วนภาษาต่างประเทศหมายถึง ภาษาอื่นที่ผู้เรียนเรียนเพื่อใช้ติดต่อสื่อสารกับผู้ใช้นาชาานั้นทั้งนี้อาจเพื่อบุคคลในการแสวงหาความรู้ เพื่อการท่องเที่ยว เพื่อเหตุผลทางการเมือง การค้า ฯลฯ เช่นคนไทยเรียนภาษาอังกฤษ ญี่ปุ่น หรือจีน เป็นต้น นอกจากนี้ สเติร์น (Stern อ้างถึงใน สิริจิตต์ เดชอมรชัย 2545: 2) แบ่งแยกภาษาที่สองและภาษาต่างประเทศโดยพิจารณาจากที่ตั้งภูมิศาสตร์และการเมืองกล่าวคือภาษาที่สอง (second language-L2) เป็นภาษาที่มีสถานภาพทางกฎหมายและสังคมเป็นที่ยอมรับในสังคมของประเทศนั้นๆโดยมีการบัญญัติอย่างเป็นทางการเช่นประเทศโมร็อกโก แอลจีเรีย ตูนิเซีย เฮติ ที่ใช้ภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาที่สองและเป็นภาษาราชการ (official language) เป็นต้น ส่วนภาษาต่างประเทศ (foreign language-FL) คือภาษาที่ไม่ได้ใช้พูดสื่อสารในเขตประเทศและไม่มีสถานภาพทางสังคมในประเทศนั้นๆเช่นประเทศไทยมีภาษาไทยเป็นภาษาแม่ส่วนภาษาอังกฤษและภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาต่างประเทศ

จากข้อมูลข้างต้นสรุปได้ว่า นักวิชาการส่วนใหญ่ใช้เกณฑ์ด้านสภาพแวดล้อมและอิทธิพลของภาษาที่มีต่อการดำรงชีวิต ในการแยกแยะความต่างระหว่างคำว่าภาษาที่สองและภาษาต่างประเทศ กล่าวคือ ภาษาที่สองหมายถึงภาษาที่ผู้เรียนจำเป็นต้องใช้เพื่อดำรงชีวิตอยู่ในสังคม ส่วนภาษาต่างประเทศหมายถึงภาษาที่ผู้เรียนเรียนเพื่อวัตถุประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อนำไปใช้เมื่อโอกาสมาถึง ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจะใช้คำว่า “ภาษาต่างประเทศ” เนื่องจากสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของผู้วิจัยที่ต้องการสร้างแบบเรียนภาษาไทยสำหรับชาวเกาหลี ซึ่งเรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ตามที่ อรุณี วิริยะจิตรา ได้อธิบายความหมายของภาษาต่างประเทศไว้ข้างต้น และสอดคล้องกับ สุมิตรรา อังวัฒนกุล (2537: 1-2) ที่กล่าวถึงการเรียนภาษาต่างประเทศไว้ว่า ในการเรียนภาษาต่างประเทศไม่ว่าจะเป็นภาษาใดจุดมุ่งหมายย่อมเหมือนกัน คือเพื่อพัฒนาปัญญาของผู้เรียน ให้สามารถใช้ภาษานั้นสื่อสารกับชาวต่างประเทศได้อย่างถูกต้องเหมาะสม และเป็นที่เข้าใจกัน และยังมุ่งเน้นให้ผู้เรียนเข้าใจถึงวัฒนธรรมและการดำรงชีวิตของชนชาติเจ้าของภาษานั้น เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการประกอบอาชีพและการศึกษาต่อในระดับสูงหรือในต่างประเทศได้

1.2 ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

สิริจิตต์ เดชอมรชัย (2556: 8-11) กล่าวถึงทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศว่า เป็นทฤษฎีและแนวคิดจิตวิทยาที่สามารถอธิบายกระบวนการเรียนรู้ภาษาของมนุษย์ ประกอบด้วย 3 ทฤษฎีและแนวคิดหลัก ดังนี้

1.2.1 ทฤษฎีการติดตามตรวจสอบ (Monitor theory) เริ่มขึ้นในปี 1970 โดย คราเซน

(Krashen) ทฤษฎีนี้ให้มุ่งความสนใจไปที่กระบวนการเรียนการสอนเพื่อตอบคำถามว่าควรสอนอย่างไรให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้ภาษาในชั้นเรียน โดยในทัศนะของคราเชน (Krashen) ผู้เรียนที่เป็นผู้ใหญ่มีศักยภาพและความพร้อมในการพัฒนาความรู้ในตัวภาษาอยู่ 2 วิธีการที่แยกอิสระจากกัน ได้แก่

1. การได้มาซึ่งภาษา (Language Acquisition) เป็นกระบวนการที่เหมือนการรับรู้ภาษาแม่ การเรียนรู้ภาษาจะเกิดขึ้นในบริบทแวดล้อมที่เป็นธรรมชาติ และจากการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น การเรียนรู้ภาษาเป็นกระบวนการที่ไม่มีการควบคุม เป็นการเรียนรู้แบบไม่ตั้งใจหรือไม่รู้ตัวผู้พูดให้ความสำคัญกับเนื้อความของสารมากกว่ารูปแบบของภาษา

2. กระบวนการเรียนรู้โดยจิตสำนึก (Language Learning) เป็นกระบวนการเรียนรู้ภาษาในบริบทควบคุมและเป็นการเรียนการสอนแบบรู้ตัว เพื่อให้บรรลุเป้าหมาย เน้นหลักไวยากรณ์ โครงสร้างทางภาษาจึงมีการสังเกตและแก้ไขข้อผิดพลาดทางภาษา ทฤษฎีนี้ให้ความสำคัญกับ “Input” การปฏิสัมพันธ์โดยตรงกับภาษาหรือสมมุติฐานแห่งการป้อนเข้า (The Input Hypothesis) ซึ่งเชื่อว่ามนุษย์จะรับภาษาได้เมื่อเกิดความเข้าใจข้อมูลที่ป้อนเข้ามา โดยเข้าใจทีละน้อย คือเพิ่มขึ้นจากความสามารถเดิม ถ้าอยู่ในสภาพที่เอื้ออำนวยต่อการรับรู้ ความคล่องตัวในการพูดจะเกิดขึ้นเองโดยไม่ต้องสั่งสอนโดยตรง (monitoring) สัญลักษณ์แทนความเข้าใจสารเท่ากับ “ $i + 1$ ” (input + 1 level) หมายถึงระดับความสามารถเพิ่มขึ้นจากเดิม นำไปสู่แนวการสอนตามวิถีธรรมชาติ (natural approach)

1.2.2 แนวคิดพฤติกรรมนิยม (Behaviorism) นักจิตวิทยากลุ่มพฤติกรรมนิยมเชื่อว่าภาษาเป็นพฤติกรรมที่เกิดจากการเรียนรู้และการเชื่อมโยงสิ่งเร้าและการตอบสนอง กล่าวคือ การตอบสนองต่อสิ่งเร้าภายนอก เช่น คำชมเชยการได้รับของที่ต้องการ ทำให้มนุษย์เกิดการเรียนรู้ไปโดยอัตโนมัติ นอกจากนี้การเน้นย้ำหรือการเสริมแรงยังมีผลต่อการเรียนรู้อีกด้วย เช่น พูดซ้ำทำซ้ำ ดังนั้นการฝึกฝนจึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการเรียน ความเชื่อตามแนวคิดพฤติกรรมนิยมทำให้เกิดวิธีสอนที่เน้นการกระตุ้น (stimulus) การตอบรับ (response) และการเสริมแรง (reinforcement) เช่น วิธีการสอนแบบฟังพูด (oral audio method) และวิธีการสอนแบบโสตทัศน (audio visual method)

1.2.3 แนวคิดไวยากรณ์สากล (Universal Grammar) นักจิตวิทยา ชอมสกี (Chomsky) เชื่อว่า มนุษย์สามารถเรียนรู้ภาษาได้เองโดยไม่จำเป็นต้องฝึกฝน เนื่องจากมนุษย์เกิดมาพร้อมกับลักษณะที่เรียกว่า “เครื่องมือที่ใช้ในการเรียนรู้ภาษา” (Language Acquisition Device) L.A.D. ติดตัวมาด้วย และในเครื่องมือดังกล่าวนี้เองมีสิ่งที่เรียกว่าไวยากรณ์สากล (Universal Grammar) เป็นองค์ประกอบหนึ่งอยู่ด้วย และเชื่อว่าภาษาทุกภาษามีไวยากรณ์ที่คล้ายคลึงกัน จากแนวคิดดังกล่าวนี้จึงสรุปได้ว่าเมื่อมนุษย์ได้เรียนรู้ภาษาที่หนึ่งแล้ว ก็จะสามารถเรียนรู้ภาษาอื่นๆ ได้เองซึ่งแนวคิดไวยากรณ์สากลของ ชอมสกี (Chomsky) นี้เองได้เปลี่ยนวิธีการหาคำตอบเกี่ยวกับการสอนภาษาใน

ยุคนั้น กล่าวคือ จากการศึกษาค้นคว้าเพื่อตอบคำถามที่ว่าควรสอนภาษาอย่างไร เป็นผู้เรียนมีการเรียนรู้ภาษาได้อย่างไร

ทฤษฎีและแนวคิดการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สรุปเป็นตารางได้ดังตาราง 1 ข้างล่างนี้

ตาราง 1 สรุปทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

ทฤษฎีและแนวคิด	สาระสำคัญ	ลักษณะการสอน
1. ทฤษฎีการติดตามตรวจสอบ (Monitor theory)	- การเรียนรู้ภาษาของผู้ใหญ่ มี 2 วิธี 1. การได้มาซึ่งภาษา (Language Acquisition) 2. กระบวนการเรียนรู้โดยจิตสำนึก (Language Learning) - มนุษย์รับภาษาได้ทีละน้อยเมื่อเข้าใจและอยู่ในสภาวะที่เอื้ออำนวย	- ใช้กิจกรรมเป็นหลัก และติดตามตรวจสอบให้น้อยที่สุด เพื่อให้ผู้เรียนค่อยๆ ซึมซับข้อมูล - การสอนตามวิถีธรรมชาติ (natural approach)
2. แนวคิดพฤติกรรมนิยม (Behaviorism)	ภาษาเป็นพฤติกรรมที่เกิดจากการเรียนรู้ และจากการเชื่อมโยงสิ่งเร้าและการตอบสนอง	- เน้นการกระตุ้น (stimulus) การตอบรับ (response) และการเสริมแรง (reinforcement) - แนวการสอนแบบฟังพูด (oral audio method) - วิธีการสอนแบบโสตทัศนะ (audio visual method)
3. แนวคิดไวยากรณ์สากล (Universal Grammar)	มนุษย์เรียนภาษาทุกภาษาได้โดยไม่ต้องฝึกฝน เพราะมีคุณสมบัติพิเศษติดตัวมาตั้งแต่กำเนิด	-

ทฤษฎีและแนวคิดดังกล่าวข้างต้นมีบทบาทในการอธิบายกระบวนการเรียนรู้ภาษาของมนุษย์ จึงช่วยให้เข้าใจถึงวิธีการสอนภาษาในรูปแบบต่างๆ ซึ่งเป็นประโยชน์สามารถนำไปประยุกต์ใช้ เพื่อพัฒนาทักษะการเรียนรู้ทางภาษาของผู้เรียนให้บรรลุเป้าหมายได้

1.3 การประยุกต์ใช้แนวการสอนภาษาในการสอนภาษาไทยให้แก่ชาวต่างประเทศ

การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศได้รับอิทธิพลจากแนวการสอนภาษาทางตะวันตก เช่น แนวการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ แนวการสอนภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาต่างประเทศ เป็นต้น ซึ่งมีอยู่หลากหลายแนวทาง ผู้วิจัยจะนำเสนอแนวการสอนหลักๆ ที่เป็นที่ยอมรับในอดีตและมีใช้อยู่จนถึงปัจจุบันดังนี้

อรุณี วิริยะจิตรา (2532 : 31 - 66) ได้กล่าวถึงแนวการสอนภาษา 3 แบบ ได้แก่ แนวการสอนที่เน้นในเรื่องของกฎเกณฑ์ของภาษา แนวการสอนภาษาที่เน้นการสื่อความหมาย และแนวการสอนที่เน้นภาษาเพื่อการสื่อสาร ดังนี้

1.3.1 แนวการสอนที่เน้นในเรื่องของกฎเกณฑ์ของภาษา

แนวการสอนนี้เป็นที่ยอมรับและเป็นที่รู้จักกันอย่างแพร่หลายและยังมีการใช้อยู่จนถึงปัจจุบันมี 4 วิธีดังนี้

1. วิธีการสอนแบบแปลและไวยากรณ์ (Grammar Translation Method) เน้นให้ผู้เรียนจำกฎเกณฑ์และข้อศัพท์เฉพาะต่างๆ ในไวยากรณ์ เช่น ท่องคำจำกัดความของ นาม กริยา ผูกท่อนการผันกริยา และท่องจำคำศัพท์และความหมาย เพื่อให้ผู้เรียนนำคำศัพท์ และกฎเกณฑ์ต่างๆ มาใช้ในการแปลประโยคหรือบทความ วิธีการสอนใช้วิธีการบรรยายโดยใช้ภาษาของผู้เรียน การวัดผลจากความจำในกฎเกณฑ์ต่างๆ และการเรียนรู้ความหมายของศัพท์ มีการทดสอบโดยมีการแปลจากภาษาหนึ่งไปสู่อีกภาษาหนึ่ง

2. วิธีการสอนแบบตรง (Direct Method) เน้นการฟังและการพูดโดยใช้ภาษาที่เรียนเป็นสื่อการสอนในห้องเรียน โดยไม่ใช้วิธีแปล แต่จะให้ผู้เรียนฝึกเชื่อมโยงคำและวลีเข้ากับความหมายโดยใช้ของจริงหรือการกระทำเป็นสื่อเสนอความหมาย วิธีสอนเริ่มต้นจากการสอนระบบเสียง ผู้เรียนจะเริ่มต้นด้วยการฝึกเลียนเสียงและฝึกการแยกแยะเสียงก่อน จากนั้นจะได้ฝึกฟังความหมายในประโยค โดยผู้สอนจะพยายามให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายของประโยคด้วยการเชื่อมโยงคำกับของจริง โดยผู้เรียนจะเป็นผู้สรุปกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ด้วยตนเองจากการได้รับการฝึกโครงสร้างของภาษาจากการฝึกพูด

3. วิธีการสอนโดยอาศัยการฟังและพูด (Audio – Lingual Method) เป็นวิธีการสอนที่เริ่มต้นจากการพูดก่อน โดยยังไม่ให้ผู้เรียนเห็นรูปเขียนของภาษา ผู้เรียนจะต้องเลียนแบบเสียงของผู้สอนจนสามารถฟังเข้าใจ แล้วจึงเริ่มการฝึกอ่านและเขียน การเรียนเน้นให้มีการท่องจำบทสนทนา ฝึกอุปประโยค จนผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องโดยอัตโนมัติโดยไม่ต้องหยุดคิด มีการเปรียบเทียบโครงสร้างต่างๆ ทางภาษาของผู้เรียนและภาษาที่เรียนเพื่อหาโครงสร้างที่แตกต่างกันให้ผู้เรียนฝึกฝนเป็นพิเศษ และมีการจัดลำดับโครงสร้างที่ควรนำมาสอนก่อนหลังด้วย

4. วิธีการสอนตามทฤษฎีการเรียนรู้ (Cognitive Theory) เริ่มจากการพิจารณาผู้เรียนไม่ว่าในด้านความรู้เดิม ความสามารถในการใช้ภาษา หรือวัตถุประสงค์ในการเรียนภาษา แล้วจึงจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับผู้เรียนที่สุด คำนึงถึงเรื่องทัศนคติและบรรยากาศในการเรียนรู้ เน้นความเข้าใจของผู้เรียนและวิธีการที่จะทำให้ผู้เรียนเข้าใจมากที่สุดเพราะเชื่อว่าความสามารถในการแสดงออกภาษาหนึ่ง (performance) จะเกิดขึ้นได้เองหลังจากผู้เรียนมีความรู้ในเรื่องระบบของภาษานั้น (competence) การจัดการเรียนเริ่มจากทักษะการอ่านและการฟังจากนั้นจึงตามด้วยทักษะการเขียนและการพูด แนวการสอนทั้ง 4 แบบ แม้มีวิธีการสอนที่ต่างกัน แต่มีจุดร่วมกันคือเป็นการสอนโดยให้ผู้เรียนมีความสามารถในการกฎเกณฑ์ของภาษา (Systemic competence) โดยตัวภาษาถูกนำมาแยกแยะเป็นหมวดหมู่อย่างมีระบบตามความยากง่ายของโครงสร้างภาษาทั้งในด้านระบบเสียง คำศัพท์ และระบบไวยากรณ์ แล้วจึงนำแต่ละส่วนของภาษานี้มาจัดเรียงให้ผู้เรียนเรียนตามลำดับความยากง่าย

1.3.2 แนวการสอนที่เน้นในเรื่องการสื่อความหมาย (Communicative Approach) เน้นที่หน้าที่ของภาษา (Function) โดยเอาภาษามาแยกแยะว่าทำหน้าที่อะไรได้บ้าง แล้วจึงสอนการใช้ภาษาแบบนั้นๆ แก่ผู้เรียน เป็นการนำเอาภาพรวมของภาษา (global language) มาให้ผู้เรียนได้รับรู้ ให้ผู้เรียนได้เห็นทุกส่วนของภาษาในบริบท แล้วจึงนำโครงสร้างในบริบทมาสอนเพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมตามสถานการณ์ต่างๆ การจัดการสอนตามหลักสูตรนี้ทำให้เกิดหลักสูตรที่สำคัญ 2 แบบ คือ

1. หลักสูตรแบบเน้นสถานการณ์ (Situational syllabus) จะเน้นที่ตัวผู้เรียนเป็นหลัก โดยเนื้อหาที่สอนเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของผู้เรียน ผู้สอนจะเลือกสถานการณ์ที่คาดว่าผู้เรียนจะได้ประสบตามในการใช้ภาษาก่อน แล้วจึงเอาภาษาที่ใช้ในสถานการณ์นั้นมาสอน เช่น การใช้ภาษาในสถานที่ต่างๆ เมื่อไปท่องเที่ยว เป็นต้น

2. หลักสูตรแบบเน้นหัวข้อ (Notional syllabus) ให้ความสำคัญกับการสื่อความหมายของผู้เรียนว่าผู้เรียนสื่อความหมายอะไร มากกว่าผู้เรียนสื่อความหมายอย่างไร ที่ไหน และเมื่อไร เป็นหลักสูตรที่เน้นตัวผู้เรียนเป็นหลัก ครอบคลุมทั้ง 4 ทักษะ เนื้อหาถูกจัดเรียงขึ้นตามลำดับความต้องการของผู้เรียน

1.3.3 แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching) เน้นว่าจะสอนอะไรให้ผู้เรียนและสอนอย่างไร เป็นแนวการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในการสื่อสารมากที่สุด โดยวิธีให้ผู้เรียนนำการใช้ภาษาไปใช้จริงเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ต่างๆ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความสามารถทางการเรียนรู้ภาษาได้ด้วยตนเอง

จากแนวทางการสอนภาษาข้างต้นทำให้เห็นถึงวิวัฒนาการด้านการสอนภาษาซึ่งมีการพัฒนา

ไปตามยุคสมัย มีวิธีการสอนในรูปแบบต่างๆ เช่น วิธีท่องจำ วิธีเรียนรู้โดยธรรมชาติ และวิธีฝึกฝนซ้ำๆ เป็นต้น แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นแนวการสอนที่ผสมผสานการเรียนรู้แบบโครงสร้างเข้ากับหน้าที่ของภาษา มีรูปแบบการสอนที่แตกต่างออกไป คือเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในการสื่อสารกับผู้อื่นตามสถานการณ์ต่างๆ จึงช่วยให้ผู้เรียนมีทักษะการเรียนรู้ภาษาได้ดียิ่งขึ้น

1.4 การประยุกต์แนวการสอนภาษาในการสร้างแบบเรียน

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจะนำแนวทางการสอนเพื่อการสื่อสารมาประยุกต์ใช้เป็นแนวทางหลักในการกำหนดรูปแบบการสอนในแบบเรียนภาษาไทยในชีวิตประจำวันระดับต้นสำหรับชาวเกาหลี โดยจะกล่าวถึงแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารใน 3 ประเด็น ได้แก่ แนวการสอน หลักการ และขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

1.4.1 แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching)

มีนักวิชาการได้กล่าวถึงแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ดังต่อไปนี้

ลิตเติ้ลวูด (Littlewood 1998: ix) กล่าวถึงแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารสรุปใจความสำคัญได้ว่า แนวการสอนเพื่อการสื่อสารเป็นแนวการสอนที่เปิดโลกทัศน์ด้านภาษา และการสอนภาษาให้กว้างขึ้น โดยเชื่อมโยงระหว่างแนวการสอนแบบโครงสร้างแบบเก่าเข้ากับแนวการสอนด้านหน้าที่ของภาษาทำให้รูปแบบการสอนและการเรียนรู้ทางภาษาเปลี่ยนไป คือทำให้ผู้เรียนรู้จักนำโครงสร้างที่เรียนมามาปรับใช้เพื่อสื่อสารในชีวิตจริง ส่วน วรพงศ์ ไชยฤกษ์ (2553: 168) กล่าวถึงแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารในเรื่องของกระบวนการสอนว่า มุ่งจะพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของผู้เรียน โดยให้ความสำคัญกับกระบวนการใช้ภาษาและความคล่องแคล่วในการใช้ภาษามากกว่าความถูกต้อง และยังให้ความสำคัญกับกิจกรรมในการเรียนเป็นอย่างมาก กิจกรรมการเรียนตามแนวคิดนี้จะเป็นกิจกรรมที่มุ่งให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนใช้ภาษาทั้งการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนร่วมกัน และเป็นการฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงให้มากที่สุด และเสาวลักษณ์ รัตนวิรัช (2547 : 10) ได้อธิบายเกี่ยวกับการสอนเพื่อการสื่อสารไว้ว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร จะเน้นใช้ภาษาของผู้เรียนเป็นหลัก โดยอาศัยหลักการของภาษาศาสตร์เชิงสังคมวิทยา ซึ่งว่าด้วยเนื้อหาบริบท ภาษา และวัฒนธรรมที่แตกต่างกันในแต่ละชุมชนที่อาจใช้ผิดแผกแตกต่างกันไปตามสภาพแวดล้อม กระบวนการสอนตามทฤษฎีนี้จะเน้นปฏิสัมพันธ์ในการใช้ภาษาระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนและระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียนเป็นสำคัญ การกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกลอยากแสดงออกทางภาษาหรือการทดลองการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายด้วยตนเองทั้งการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน ย่อมจะทำให้การพัฒนาภาษาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และเป็นไปอย่างเป็นธรรมชาติได้ นอกจากนี้ วัจนา พิพัฒน์ทศพล (2545: 24-25) ได้อธิบายเพิ่มเติม ในเรื่องของการจัดการเรียนการสอนลักษณะนี้ไว้ว่า เป็นการจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีการเรียนรู้ซึ่งมุ่งเน้นความ

สำคัญของตัวผู้เรียน จัดลำดับการเรียนรู้เป็นขั้นตอนตามกระบวนการใช้ความคิดของผู้เรียนโดยเริ่มจากการฟังไปสู่การพูด การอ่านจับใจความสำคัญ ทำความเข้าใจจดจำแล้วนำสิ่งที่เรียนรู้ไปใช้ แนวการสอนนี้เน้นความสำคัญที่ตัวของผู้เรียน

สรุปได้ว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นแนวการสอนที่มุ่งพัฒนาความสามารถด้านการสื่อสารของผู้เรียน โดยกระบวนการสอนเน้นให้ความสำคัญกับการมีปฏิสัมพันธ์ในการสื่อสารกับผู้อื่นทั้งในและนอกห้องเรียนกับผู้อื่น เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ สามารถใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่ว เหมาะสมกับกาลเทศะและสถานการณ์

1.4.2 หลักการการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

มอร์โรว์ (Morrow อ้างถึงใน วรพงษ์ ไชยฤกษ์ 2553: 167 – 168) ได้เสนอหลักการพื้นฐาน 5 ประการของแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารดังนี้

หลักการที่ 1 ให้ผู้เรียนทราบว่ากำลังเรียนรู้อะไรและการเรียนรู้นั้นมีเป้าหมายอย่างไร ตั้งแต่เริ่มเรียนซึ่งทำให้ผู้เรียนตระหนักถึงความสำคัญของการเรียนรู้นั้น และเมื่อจบบทเรียนควรทำให้ผู้เรียนรู้สึกว่าสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้ในแบบที่ไม่เคยทำได้มาก่อน

หลักการที่ 2 ให้ผู้เรียนมีโอกาสเรียนรู้แบบองค์รวมหมายถึงการให้ผู้เรียนฝึกใช้ภาษาโดยใช้ทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียนร่วมกันซึ่งเป็นลักษณะการใช้ภาษาเพื่อสื่อสารในชีวิตจริงดังนั้น หากให้ผู้เรียนเรียนรู้โดยแยกแต่ละทักษะเป็นส่วนๆจะไม่ช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ดีเท่ากับการสอนในแบบองค์รวม

หลักการที่ 3 ให้ความสำคัญกับกระบวนการใช้ภาษามากกว่ารูปแบบของภาษา เน้นที่การใช้ภาษาได้เหมาะสมกับสถานการณ์ลีลาภาษาและระดับของภาษามากกว่าที่จะเน้นเรื่องความถูกต้องของรูปแบบภาษาเช่นคำศัพท์หรือไวยากรณ์กิจกรรมในแนวการสอนแบบนี้จะมีลักษณะใกล้เคียงกับการสื่อสารจริงในชีวิตประจำวันเช่นการแสดงบทบาทสมมุติ (Role Play)

หลักการที่ 4 เน้นให้ผู้เรียนเรียนรู้โดยการปฏิบัติจริงด้วยตนเองให้มากที่สุดเป็นหลักการที่สืบเนื่องมาจากแนวคิดที่ให้ความสำคัญกับกระบวนการเรียนรู้มากกว่ากระบวนการสอนคือการเรียนรู้เกิดขึ้นจากตัวผู้เรียนเท่านั้นไม่ได้เกิดขึ้นจากผู้สอนดังนั้นจึงต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ภาษาในกิจกรรมต่างๆให้มากที่สุดและหลากหลายที่สุด

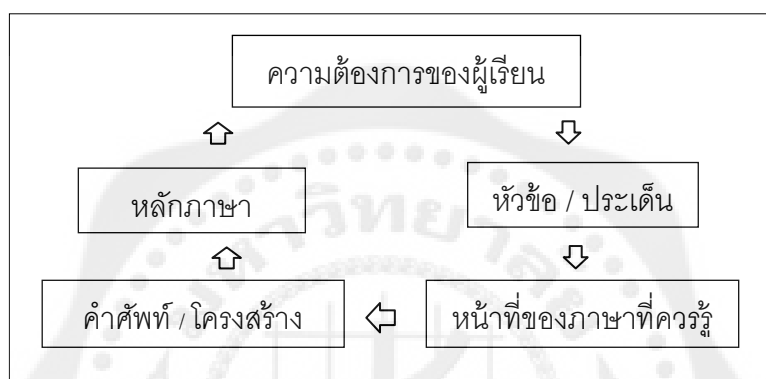
หลักการที่ 5 ความผิดพลาดเป็นสิ่งปกติของแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ความผิดพลาดของผู้เรียนไม่ได้เป็นความเสียหายเนื่องจากการสื่อสารในชีวิตประจำวันก็อาจเกิดความผิดพลาดได้เช่นกัน ดังนั้นผู้สอนจะไม่แก้ไขความผิดพลาดของผู้เรียนด้วยตนเองในทันทีแต่จะใช้วิธีทำให้ผู้เรียนค่อยๆเรียนรู้ถึงความผิดพลาดนั้นและแก้ไขด้วยตนเอง

สรุปได้ว่าหลักการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารของมอร์โรว์ (Morrow) ทั้ง 5 หลักการ คือ ควร

ให้ผู้เรียนรู้เป้าหมายที่จะเรียน ควรให้ผู้เรียนมีโอกาสเรียนรู้แบบองค์รวม ให้มีความสำคัญกับกระบวนการการใช้ภาษา เน้นให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติจริง และให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากข้อผิดพลาดจากการใช้ภาษาของตน

1.4.3 ขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

สร้อยสน สกลรักษ์ (2551: 2) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารว่า ขั้นตอนในการสอนจะต้องให้ความสำคัญกับคำศัพท์การแสดงความคิดและหลักภาษาที่จำเป็นต่อการสื่อสารมีลักษณะเป็นแบบวงจรดังภาพประกอบ 1 ข้างล่างนี้

ภาพประกอบ 2 ขั้นตอนในการสอนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร

ที่มา: สร้อยสน สกลรักษ์. (2551). การสอนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ. หน้า 2.

นอกจากนี้ วัจนา พิพัฒน์ทศพล (2545: 26-27) ได้แสดงขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร 3 ขั้นตอน คือ

1. ขั้นการนำเสนอเนื้อหา (Presentation) คือขั้นเริ่มต้นการนำเสนอเนื้อหาใหม่ให้แก่ผู้เรียน มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้รับรู้และทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายและรูปแบบการใช้ภาษาที่ใช้กันจริง โดยทั่วไป รวมทั้งวิธีการใช้ภาษา ได้แก่ การออกเสียง ความหมาย คำศัพท์ และโครงสร้างไวยากรณ์ ที่เหมาะสมกับสถานการณ์ต่างๆ ควบคู่ไปกับการเรียนรู้กฎเกณฑ์

2. ขั้นการฝึกปฏิบัติ (Practice) คือขั้นที่ให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาที่เพิ่งได้เรียนรู้ใหม่โดยมีครูผู้สอนเป็นผู้นำในการฝึก มีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนได้ทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมาย และวิธีการใช้รูปแบบภาษานั้นๆ ในการฝึกครูผู้สอนจะเริ่มจากฝึกปากเปล่า (Oral) ซึ่งเป็นการพูดตามแบบง่าย จนได้รูปแบบภาษาแล้วจึงเปลี่ยนสถานการณ์ ซึ่งเป็นสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนเพื่อฝึกการใช้โครงสร้างประโยคตามบทเรียนทั้งนี้ครูผู้สอนต้องให้ข้อมูลป้อนกลับด้วยเพื่อให้ผู้เรียนรู้ว่าตนใช้ภาษาได้ถูกต้องหรือไม่

3. ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Pro-duction) เป็นขั้นที่สำคัญที่สุดเพราะผู้เรียนจะได้ทดลองใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ ที่จำลองโดยมีครูเป็นเพียงผู้ชี้แนะแนวทางเท่านั้น มุ่งหวังให้ผู้เรียนได้ลองใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ ที่จำลองจากสถานการณ์จริง หรือที่เป็นสถานการณ์จริงด้วยตนเอง ซึ่งการฝึกในลักษณะนี้มีประโยชน์ในแง่ที่ช่วยให้ทั้งครูผู้สอนและผู้เรียน ได้รู้ว่าผู้เรียนเข้าใจและเรียนรู้ภาษาไปแล้วมากน้อยเพียงใด สามารถนำไปปรับใช้ตามความต้องการของตนเองได้แค่ไหน

สรุปได้ว่าขั้นตอนการสอนภาษาตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมีขั้นตอนสำคัญ 3 ขั้นตอนคือ ขั้นนำเสนอเนื้อหา เพื่อนำให้ผู้เรียนมีความเข้าใจกับความหมายและรูปแบบของการใช้ภาษา ขั้นฝึกปฏิบัติ เพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสใช้ภาษาจากการฝึกฝนโดยครูคอยช่วยและสังเกตการณ์ ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร เพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสทดลองใช้ภาษาในสถานการณ์จำลองหรือสถานการณ์จริงโดยมีครูเป็นผู้ชี้แนะ

2. การสร้างแบบเรียนภาษาไทยสำหรับชาวต่างประเทศ

2.1 ความหมายของแบบเรียน

แบบเรียนเป็นสื่อการสอนที่สำคัญอย่างหนึ่งที่เอื้อประโยชน์ต่อทั้งครูและผู้เรียนในการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยสำหรับชาวต่างประเทศ เพราะแบบเรียนเป็นแนวทางที่ช่วยครูในการจัดการเรียนการสอนและช่วยผู้เรียนในการพัฒนาการเรียนรู้และความเข้าใจ ในเรื่องความหมายของแบบเรียนนี้มีนักวิชาการหลายท่านได้ให้คำนิยามไว้ต่างกัน ดังเช่น โกชัย สาริกบุตร (2520: 6-7) กล่าวว่าแบบเรียนหมายถึง หนังสือที่ได้รับการคัดเลือกแล้ว โดยครูนำมาใช้เป็นหลักในการสอนและนักเรียนจำเป็นต้องใช้เรียนซึ่งสอดคล้องกับ อัมพร แก้วสุวรรณ (2527: 4) ที่ได้ให้ความหมายไว้ในแนวเดียวกันว่า แบบเรียน หมายถึง หนังสือบังคับเรียนตามหลักสูตรแต่ละระดับ แต่ละชั้นเรียน ส่วน หทัย ดันหยง (2528: 29) ได้กล่าวถึงแบบเรียนในประเด็นที่แตกต่างออกไปว่า แบบเรียน คือหนังสือเรียนเป็นสื่อประเภทที่เรียกว่าสิ่งพิมพ์ (Printing Materials) ซึ่งเป็นสื่อที่ดีที่สุดในบรรดาสื่อพิมพ์ทั้งหลายที่ใช้ประกอบการเรียนการสอน โดยลักษณะที่แท้จริง หนังสือเรียนก็เป็นวัสดุการอ่าน (Reading Materials) ซึ่งสร้างขึ้นอย่างมีระบบ

นอกจากนี้นักวิชาการยังได้กล่าวถึงแบบเรียนในประเด็นเกี่ยวกับการเรียกชื่อที่ต่างกันออกไป ดังเช่น ทศนีย์ ศุภเมธิ (2533: 142) กล่าวถึงหนังสือเรียนว่า หนังสือเรียนอาจมีชื่อเรียกต่างๆ กัน เช่น แบบเรียน แบบสอนอ่าน หนังสือเรียน เป็นต้น ปัจจุบันใช้คำว่า หนังสือเรียน หมายถึง หนังสือที่ได้เขียนขึ้น โดยมีสาระตรงตามหลักสูตรในระดับนั้นๆ เพื่อใช้เป็นสื่อการเรียนการสอนอย่างหนึ่งเพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนเรื่องเดียวกัน และเกิดความเข้าใจเรื่องราวต่างๆ ในแนวเดียวกัน ส่วน ธวัช ปุณณทก (2550: 3) เห็นว่า แบบเรียนคือหนังสือที่มีเนื้อหาความรู้ หลักการและวิธีการเรียนการสอน ที่กำหนดขึ้นเพื่อใช้

สำหรับการเรียนระดับชั้นใดชั้นหนึ่ง ฉะนั้นหนังสือแบบเรียนจึงหมายถึงหนังสือที่ใช้ประกอบการเรียน ในโรงเรียนทุกสาขาวิชาการ และส่วนใหญ่จะจำกัดอยู่ในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา แต่ถ้า เป็นวิทยาการที่มีระดับสูงมักจะใช้คำว่า “ตำรา”

นอกจากนี้ สมพงษ์ วิทย์ศักดิ์พันธุ์ (2551: 2) กล่าวว่า แบบเรียน คือ เอกสารประกอบการเรียนการสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนบรรลุเป้าหมาย เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตร ตรงกับความ ต้องการของผู้เรียน อำนวยความสะดวกให้ผู้สอน และสะท้อนกรอบคิดทฤษฎีเกี่ยวกับวิธีการสอน ส่วน ชอร์ส (Shores 1960: 62) กล่าวว่าแบบเรียนเป็นสื่อการสอนที่มีอิทธิพลอย่างมาก เป็นผู้ช่วยในการ จัดการกระบวนการเรียนการสอนทั้งหมดให้แก่ครู และสำหรับชั้นเรียนซึ่งมักจะมีผู้เรียนที่มีความรู้ แตกต่างกันแบบเรียนยังช่วยผู้เรียนในการทบทวนการเรียนรู้ของตนเองอีกด้วย

จากที่กล่าวมาข้างต้น สรุปความหมายของแบบเรียนได้ว่า แบบเรียนหมายถึงหนังสือที่ได้ คัดเลือกจากครูผู้สอนหรือสถาบัน เพื่อนำมาใช้เป็นสื่อการสอนในวิชาใดวิชาหนึ่งให้นักเรียนใน ระดับชั้นตามการบังคับใช้ของหลักสูตร มีเนื้อหาทางวิชาการมีการจัดลำดับเนื้อหาอย่างเป็นระบบ แบบเรียนมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการเรียนการสอน เนื่องจากเป็นเครื่องมือเชื่อมโยงความรู้ระหว่าง ครูและนักเรียน และเป็นแนวทางเพื่อให้การเรียนการสอนบรรลุเป้าหมายได้อย่างราบรื่น

2.2 ความสำคัญของแบบเรียน

แบบเรียนเป็นสื่อสำคัญในการพัฒนาทักษะการเรียนรู้ของผู้เรียน และยังมีบทบาทต่อ การจัดการเรียนการสอนของครูผู้สอน ดังที่นักวิชาการหลายท่าน คือ ประทีป จรัสรุ่งเรือง (2514: 47) สุณีย์ อุตศาสตร์ (2526: บทนำ) อัมพร แก้วสุวรรณ (2527: 8) และกรมวิชาการ (2534: 89-90) ได้กล่าวถึงความสำคัญของแบบเรียนสามารถสรุป ความสำคัญของแบบเรียนได้ดังนี้ แบบเรียนมี อิทธิพลต่อการเรียนการสอนเป็นอย่างมากเปรียบเสมือนหัวใจของการเรียนการสอน เนื่องจาก แบบเรียนเป็นเครื่องมือสำหรับชี้แนะแนวทางให้เห็นความรู้ และแหล่งข้อมูล ช่วยแนะแนวทางในการ จัดการเรียนการสอนในชั้นเรียนให้แก่ครู และยังเป็นเครื่องมือช่วยพัฒนาทักษะของผู้เรียน ช่วยกระตุ้น ให้ผู้เรียนเกิดความสนใจที่จะเรียนรู้ อีกทั้งยังเป็นศูนย์กลางให้นักเรียนที่มีความแตกต่างระหว่างบุคคล ให้ร่วมเรียนเรื่องเดียวกันและเข้าใจเรื่องราวในแนวเดียวกัน

สรุปได้ว่าแบบเรียนเป็นสื่อการสอนที่มีความสำคัญต่อกระบวนการเรียนการสอนมีความ สำคัญต่อการพัฒนาทักษะการเรียนรู้ของผู้เรียนเนื่องจากเป็นจุดรวมเนื้อหาวิชาการจึงถือเป็นแหล่งข้อมูล ให้ผู้เรียนได้ค้นคว้า ช่วยเพิ่มพูนการเรียนรู้ของผู้เรียน สำหรับคุณูปการแบบเรียนเข้ามามีบทบาทในแง่ของ การจัดการเรียนการสอน เนื่องจากเป็นอุปกรณ์ช่วยครูในการกำหนดทิศทางการเรียนการสอนและ กิจกรรมต่างๆ ในชั้นเรียน ช่วยให้การเรียนการสอนบรรลุเป้าหมาย

2.3 ลักษณะของแบบเรียนที่ดี

ผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะของแบบเรียนที่ดี จากคำกล่าวของนักวิชาการหลายท่าน ซึ่งมีดังต่อไปนี้

โกชัย สาริกบุตร (2520: 10) ได้กล่าวถึงลักษณะที่ดีแบบเรียน สรุปใจความได้ว่า แบบเรียนควรเป็นแหล่งข้อมูลในการค้นคว้าหาคำตอบอย่างมีขอบเขต และเหมาะสมกับระดับความรู้ของผู้เรียน ควรเป็นแหล่งสำหรับการตรวจสอบผลการทดลอง กล่าวคือมีกฎเกณฑ์หรือทฤษฎีต่างๆ ว่าตรงกับการทดลองจริง หรือตรงกับแหล่งอื่นหรือไม่ ควรเป็นแหล่งกิจกรรม เช่น แนะนำแนวทางให้เกิดการศึกษา สืบสวน หรือค้นคว้าทดลอง อีกทั้งควรช่วยย้ำความรู้ความเข้าใจของผู้เรียนอย่างมีระบบและช่วยสร้างความคิดต่อยอด ทำให้เกิดแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์แบบเรียนที่ดีอื่นๆ ออกมา

สมพร จารุณัฐ (2534: 95-99) กล่าวว่า หนังสือเรียนที่ดีจะช่วยส่งเสริมการสอนได้ดีจึงควรมีส่วนประกอบที่ถือเป็นลักษณะภายนอก และลักษณะภายใน ดังต่อไปนี้

1. ลักษณะภายนอก ได้แก่ ลักษณะอันเป็นส่วนประกอบของหนังสือเรียนที่กำหนดให้มีเพื่อช่วยผู้อ่านในการศึกษาหนังสือเรียนนั้น เป็นส่วนที่ยังไม่ใช่ส่วนเนื้อหาสาระโดยตรง แต่เกี่ยวข้องทางใดทางหนึ่งกับเนื้อหาสาระและกับการที่ผู้อ่านหนังสือจะนำไปใช้ในการศึกษาเรื่องราวจากหนังสือ นั้นซึ่งได้แก่

- 1.1 ชื่อเรื่องหนังสือ
- 1.2 คำนำหนังสือ
- 1.3 ผู้เขียนและสำนักพิมพ์
- 1.4 วันเวลาและจำนวนครั้งที่พิมพ์หนังสือ
- 1.5 สารบัญเรื่อง
- 1.6 สารบัญภาพและตาราง
- 1.7 เนื้อหา
- 1.8 คำอธิบายศัพท์หรืออภิธานศัพท์
- 1.9 รายชื่อหนังสืออ้างอิง
- 1.10 เชิงอรรถและดัชนี

2. ลักษณะภายในหมายถึงลักษณะต่างๆ ที่แวดล้อมเนื้อหาและการเสนอเนื้อหา ซึ่งมีผลกระทบต่อการเรียนรู้จากการศึกษาหนังสือเรียน ซึ่งได้แก่

- 2.1 เนื้อหา
- 2.2 การเสนอเนื้อหา
- 2.3 สิ่งช่วยเสริมสร้างการเรียนรู้การสอน

2.4 ท่วงทำนองการเขียน

นอกเหนือจากลักษณะภายนอกและลักษณะภายใน ยังมีลักษณะที่สำคัญซึ่งมีผลต่อการตัดสินใจในการเลือกใช้หนังสือเรียน คือ ความคงทนถาวร เทคนิคการพิมพ์และราคาของหนังสือเรียน

ศรีวิไล พลมณี (2545: 195) กล่าวถึงแบบเรียนภาษาไทยสำหรับชาวต่างประเทศที่ดีไว้ว่า “ควรมีเนื้อหาที่น่าสนใจเหมาะสมกับการใช้เป็นสื่อในการสอนภาษาไทย มีคุณสมบัติไร้ความอากัฏฐ์อยากเห็น ดึงดูดการมีส่วนร่วมและเปิดโอกาสให้เกิดการแลกเปลี่ยนทัศนะ”

นอกจากนี้ พัทธยา จิตต์เมตตะ (2559 : 2) กล่าวว่าแบบเรียนภาษาไทยสำหรับชาวต่างประเทศที่ดีควรมีเนื้อหาตามหลักสูตร มีความถูกต้องทั้งในเชิงวิชาการ ในด้านเนื้อหาควรมีเนื้อหาที่ทันสมัย ให้ความรู้และรักษาวรรณกรรม ควรมีการแบ่งบทและจัดลำดับเนื้อหาให้เหมาะสมกับผู้เรียน ควรใช้ถ้อยคำภาษาที่เข้าใจง่าย ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ในสภาพจริงได้ ส่วนด้านรูปเล่มนั้นควรใช้อักษรมาตรฐานที่เป็นต้นแบบได้ มีภาพประกอบชัดเจนสวยงาม และมีราคาถูก

สรุปได้ว่า แบบเรียนที่ดีควรมีสาระสำคัญที่พัฒนาทักษะของผู้เรียนและเป็นเครื่องมือที่ดีสำหรับครูผู้สอน นอกจากนี้ควรมีส่วนประกอบครบถ้วนทั้งลักษณะภายในและภายนอกมีความเหมาะสมกับระดับชั้นของผู้เรียน ส่วนแบบเรียนภาษาที่ดีควรมีรูปแบบการใช้ภาษาที่เจ้าของภาษาใช้จริง ใช้ถ้อยคำที่เข้าใจง่าย มีคำอธิบายที่ชัดเจน มีการยกตัวอย่าง มีเนื้อหาที่น่าสนใจ ดึงดูดให้ผู้เรียนอยากมีส่วนร่วม ควรมีภาพประกอบที่ชัดเจนสวยงาม และมีแบบฝึกหัดเพื่อให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกฝนทักษะการใช้ภาษาอย่างเหมาะสม

2.4 การประเมินแบบเรียน

ในการสร้างแบบเรียนให้มีมาตรฐานนั้นจำเป็นต้องศึกษาหลักเกณฑ์ในการประเมินผลแบบเรียนเพื่อใช้เป็นหลักเกณฑ์ ในการวัดประสิทธิภาพของแบบเรียน ในการนี้ได้มีนักวิชาการได้เสนอแนวคิดไว้ดังนี้

หทัย ตันหยง (2528: 277) กล่าวว่า เนื่องจากแบบเรียนเป็นหนังสือที่ต่างจากหนังสือทั่วไป เพราะมีเอกลักษณ์ทางวิชาการ การประเมินจึงต้องอาศัยเทคนิคทางวิทยาศาสตร์เข้ามาช่วย จึงจะทำให้เห็นคุณภาพของแบบเรียนได้อย่างชัดเจนโดยการประเมินอาจทำได้หลายวิธี เช่น

1. การวิจารณ์หนังสือ (Book Critique)
2. การวิเคราะห์หนังสือ (Book Analysis)
3. การอภิปรายหนังสือ (Book Discussion)
4. การวิจัยหนังสือ (Book Research)
5. การทดลองใช้หนังสือ (Book Experimenting)

ส่วน นวลจันทร์ รัตนกร; และสุภัทรา นัตรเงิน (2529: 69) ได้สรุปหลักเกณฑ์ในการประเมินคุณค่าของแบบเรียนไว้ดังนี้

1. เนื้อหา

- 1.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์ของหลักสูตร
- 1.2 ครบถ้วนตามคำอธิบายรายวิชา
- 1.3 ถูกต้องตามหลักวิชา
- 1.4 มีการเรียงลำดับขั้นตอนของการเรียนรู้
- 1.5 ปริมาณของเนื้อหามีความเหมาะสม เมื่อเทียบกับคาบเรียน
- 1.6 มีความยากง่ายเหมาะสมกับระดับชั้น

2. กิจกรรม

- 2.1 สอดคล้องกับเนื้อหา
- 2.2 เหมาะสมกับระดับชั้น
- 2.3 พอเหมาะกับคาบเรียน
- 2.4 ลำดับขั้นตอนของกิจกรรมที่เหมาะสม
- 2.5 เป็นกิจกรรมที่มีคุณค่า
- 2.6 เลือกใช้วัสดุอุปกรณ์ในกิจกรรมได้เหมาะสม

3. การเสนอเนื้อหาและการใช้ภาษา

- 3.1 ใช้ภาษาถูกต้องตามลักษณะของภาษา
- 3.2 สื่อความหมายได้ชัดเจนข้อความไม่สับสน
- 3.3 มีความเหมาะสมของภาษาเทียบกับระดับชั้นเรียน
- 3.4 ถ้าต้องใช้ศัพท์เฉพาะต้องใช้อย่างถูกต้องเหมาะสม

4. ภาพตารางและคำอธิบาย

- 4.1 มีการใช้ภาพที่สื่อความหมายชัดเจน
- 4.2 ตารางเสนอให้เข้าใจง่ายและมีคุณค่า
- 4.3 มีคำอธิบายประกอบ

5. ลักษณะของแบบเรียนโดยรวม

- 5.1 มีลักษณะเด่นเฉพาะตัว
- 5.2 ไม่มีลักษณะซ้ำซ้อนกับแบบเรียนที่กระทรวงศึกษาอนุญาตให้ใช้ในโรงเรียนแล้ว

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจะเลือกประเมินแบบเรียนโดยวิธีการทดลองใช้หนังสือ

(Book Experimenting) และนำเกณฑ์ในการประเมินแบบเรียนของนวลจันทร์ รัตนกร และ สุภัทรา นัตรเงิน มาประยุกต์ใช้เพื่อเป็นแนวทางในสร้างแบบประเมินความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อแบบเรียน โดยผู้วิจัยได้กำหนดประเด็นในการประเมินคือ เนื้อหา, การนำเสนอและการใช้ภาษา ภาพตาราง และคำอธิบายและกิจกรรมประกอบบทเรียน

2.5 แนวทางการสร้างแบบเรียนภาษาไทยสำหรับชาวต่างประเทศ

ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวทางการสร้างแบบเรียนภาษาไทยสำหรับชาวต่างประเทศจากเอกสาร และงานวิจัยซึ่งสามารถสรุปได้ 5 ประเด็น ดังต่อไปนี้

2.5.1 ประเด็นโครงสร้างและองค์ประกอบของแบบเรียน

ศึกษาแบบเรียนศึกษาแบบเรียนภาษาไทยสำหรับชาวต่างประเทศและแบบเรียนภาษาไทยสำหรับชาวเกาหลี จำนวน 7 เล่ม ประกอบด้วย แบบเรียนภาษาไทยสำหรับชาวต่างประเทศ จำนวน 3 เล่ม และแบบเรียนภาษาไทยสำหรับชาวเกาหลี จำนวน 4 เล่ม โดยเน้นศึกษาแบบเรียนที่เน้นทักษะการสนทนา แบบเรียนทั้ง 7 เล่ม ประกอบด้วย

1. แบบเรียนภาษาไทยสำหรับชาวต่างประเทศระดับต้น 1 จากหลักสูตร Intensive Thai Program ศูนย์บริการวิชาการคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ม.ป.ป.)
2. แบบเรียนสนทนาภาษาไทยระดับต้น 평먹고알먹는태국어첫걸음 ของ ลี ฮานู (Lee Han Wu) (ม.ป.ป.)
3. แบบเรียนภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับชาวต่างประเทศ Basic Thai For Foreigners ของ วิรัช วงศ์ภินันท์วัฒนา ปี พ.ศ. 2553
4. แบบเรียนภาษาไทยเบื้องต้นในบริบทไทยศึกษาสำหรับชาวต่างชาติ ของ สมพงษ์ วิทย์ศักดิ์พันธุ์ และคณะ ปี พ.ศ. 2554
5. แบบเรียนสนทนาภาษาไทยระดับต้น 태국어회화 ของ ชอย ชางซอง (Choi Chang Sung) ปี ค.ศ. 2001
6. แบบเรียนภาษาไทยสนทนาในระดับต้นสำหรับชาวเกาหลี 가장 쉬운 태국어 첫걸음 ของ ลี พยงโด (Lee Byong Do) ปี ค.ศ. 2008
7. แบบเรียนสนทนาภาษาไทยระดับต้น New Start 태국어 첫걸음 ของ จองฮวังซึง (Jung Hwang Seung) ปี ค.ศ. 2012

จากแบบเรียนทั้ง 7 เล่ม ทำให้พบลักษณะสำคัญของแบบเรียน ใน 2 ประเด็น ดังนี้

โครงสร้างของแบบเรียน โครงสร้างของแบบเรียนถูกแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนอธิบายระบบเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ และส่วนตัวบทเรียน **องค์ประกอบของบทเรียน** ในบทเรียนของ

แบบเรียนทั้ง 7 เล่ม มีองค์ประกอบหลักร่วมกัน คือ คำศัพท์ รูปประโยค บทสนทนา โครงสร้างประโยค แบบฝึกหัด และเนื้อหาด้านวัฒนธรรม ตามลำดับ

ตาราง 2 สรุปโครงสร้างของแบบเรียนและองค์ประกอบของบทเรียน

แบบเรียน	ภาษาไทยสำหรับชาวต่างประเทศ ระดับต้น 1 Thai Language Basic 1ศูนย์บริการวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	ภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับชาวต่างประเทศ Basic Thai For Foreigners วิรัช วงศ์นิรันดร์พัฒนา	ภาษาไทยเบื้องต้นในบริบทไทยศึกษาสำหรับ ชาวต่างชาติ สมพงษ์ วิทยศักดิ์พันธุ์	สนทนาภาษาไทยระดับต้น שמעון ואלנה וואלדעם ลี ฮานู (Lee Han Wu)	สนทนาภาษาไทยระดับต้น New Start 태국어첫걸음 ณองส์ ฮวานตึง (Jung Hwang Seung)	สนทนาภาษาไทยระดับต้น 태국어 회화 ชอย ชางซอง (Choi Chang Sung)	ภาษาไทยสนทนาระดับต้นสำหรับชาวเกาหลี 가장쉬운태국어첫걸음 ลี พยงโด (Lee Byong Do)
ส่วนที่ 1 ระบบเสียง	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
ส่วนที่ 2 ตัวบทเรียน							
- ทักษะการฟัง/พูด	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
- ทักษะการอ่านเขียน	-	✓	✓	-	-	-	-
องค์ประกอบของบทเรียน							
1. คำศัพท์	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
2. บทสนทนา	✓	-	✓	-	✓	✓	✓
3. รูปประโยค	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
4. โครงสร้างประโยค	✓	-	✓	✓	-	-	✓
5. วัฒนธรรม	-	✓	-	-	-	-	✓
6. แบบฝึกหัด	-	-	-	✓	✓	-	✓

2.5.2 ประเด็นเนื้อหาของแบบเรียน

ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบเรียนภาษาไทยสำหรับชาวต่างประเทศของ ปรียา หิรัญประดิษฐ์ (2545) ซึ่งได้วิจัยเรื่อง สถานภาพการเรียนและการสอนภาษาไทยให้แก่ชาว ต่างประเทศในประเทศไทย โดยวิเคราะห์เปรียบเทียบแบบเรียนภาษาไทยสำหรับชาวต่างประเทศ จำนวน 32 เล่ม และสรุปประเด็นเนื้อหาที่ควรสอนในแบบเรียนแต่ละระดับ โดยเนื้อหาภาษาไทยที่ควร สอนในระดับต้น ที่เน้นทักษะการฟังและการพูด ได้แก่ การฟังและการออกเสียง สระ พยัญชนะ

วรรณยุกต์ การกล่าวทักทาย ขอโทษ ขอขอบคุณ ตัวเลข วันเดือนปี การสนทนาในประเด็นต่างๆ เช่น ครอบครัว ที่พัก การรับประทานอาหาร การแต่งตัว การเดินทาง การบอกทาง การพบปะนัดหมาย การจราจร การโทรศัพท์ การซื้อของ การต่อรองราคา การไปพบแพทย์ การไปโปรษณีย์ การไปเที่ยว วัด-วัง วัฒนธรรมไทย และประเด็นอื่นๆ เช่น สุภาสิต-สำนวน เป็นต้น การใช้พจนานุกรม การรวบรวม คำศัพท์และกลุ่มคำที่ใช้อยู่ จากการศึกษางานวิจัยดังกล่าวทำให้ได้แนวทางกำหนดเนื้อหาใน แบบเรียน ซึ่งสะท้อนความต้องการของผู้เรียนที่จะสื่อสารในประเด็นต่างๆ ในแบบเรียนภาษาไทย สำหรับชาวต่างประเทศระดับต้น

2.5.3 ประเด็นขั้นตอนการสร้างแบบเรียน

ศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับการสร้างแบบเรียนภาษาไทยสำหรับชาวต่างประเทศ จำนวน 9 เล่มโดยได้แบ่งประเภทตามการพัฒนาทักษะของแบบเรียนเป็น 2 กลุ่ม คือ **กลุ่มที่ 1 แบบเรียนภาษาไทยสำหรับชาวต่างประเทศที่เน้นพัฒนาทักษะการฟังและการพูด** และ **กลุ่มที่ 2 แบบเรียนภาษาไทยสำหรับชาวต่างประเทศที่เน้นพัฒนาทักษะในการอ่านและการเขียน**

จากการศึกษาทำให้พบจุดร่วมและจุดต่างกันของงานวิจัยอีกทั้งยังพบแนวทาง ในการสร้างแบบเรียน สรุปสาระสำคัญเป็น 2 ประเด็นได้แก่ แนวทางการสร้างแบบเรียน และ ประสิทธิภาพของ การใช้แบบเรียน ดังนี้ **แบบเรียนภาษาไทยสำหรับชาวต่างประเทศที่เน้นพัฒนา ทักษะการฟัง และการพูด** ผู้วิจัยได้พบแนวทางการสร้างแบบเรียน และ ประสิทธิภาพของ การใช้แบบเรียนว่าในการสร้างแบบเรียนนั้นได้นักวิชาการเสนอแนวทางการสร้างแบบเรียนไว้ดังนี้ วิลักษณ์ ศรีป่าซาง (2548) วัชรพล วิบูลยศรีน (2553) จินตนา พุทธเมตตะ (2554) อติสรณ์ ประทุมถิ่น (2554) อง จีฉิน (2555) เหลียง เหยาหลิง (2555) แบ แจมีน (2556) **ขั้นที่ 1** สำรวจความต้องการของ ผู้เรียนที่มีต่อแบบเรียนเพื่อกำหนดขอบเขตของเนื้อหาของแบบเรียน **ขั้นที่ 2** ศึกษาข้อมูลที่เกี่ยวข้อง กับการสร้างแบบเรียน ทฤษฎีการสอนและการเรียนรู้ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ ความหมาย และหลักการของการสนทนา หลักการเลือกคำศัพท์และการสอนศัพท์ เป็นต้นเป็นต้น **ขั้นที่ 3** ขึ้นสร้าง แบบเรียนซึ่งมี 2 แนวทางหลัก คือ สร้างแบบเรียนให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน และสร้าง ตามขั้นตอนของ Model ซึ่งเป็นระบบการออกแบบการสอนเป็นต้น **ขั้นที่ 4** เสนอแบบเรียนต่อ ผู้เชี่ยวชาญเพื่อตรวจสอบคุณภาพเบื้องต้นเพื่อเข้าสู่ขั้นตอนการปรับปรุงแก้ไขแบบเรียนตามคำแนะนำ ของผู้เชี่ยวชาญ **ขั้นที่ 5** ทดลองใช้แบบเรียนกับกลุ่มทดลอง เพื่อเข้าสู่ขั้นตอนของการปรับปรุงแก้ไขให้ สมบูรณ์ **ขั้นที่ 6** คือขั้นใช้แบบเรียนทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง โดยกระทำใน 2 ลักษณะ ได้แก่ ใช้แบบเรียนทดลองสอนกลุ่มตัวอย่าง และนำแบบเรียนไปให้กลุ่มตัวอย่างศึกษา **ขั้นที่ 7** ประเมิน ประสิทธิภาพของแบบเรียนโดยวิเคราะห์คะแนนจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนและใช้แบบ

ประเมินสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อแบบเรียน ส่วนประสิทธิผลของการใช้แบบเรียนพบว่า วัชรพล วิบูลยศริน (2553) เห็นว่า แบบเรียนสามารถพัฒนาทักษะการสนทนาภาษาไทย เพิ่มพูนความรู้ด้านคำศัพท์ที่ใช้สนทนาในชีวิตประจำวัน และส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความชำนาญในการสนทนามากยิ่งขึ้น จินตนา พุทธเมตะ (2554) พบว่า แบบเรียนการสนทนาภาษาไทยสำหรับนักศึกษาเกาหลีเป็นแนวทางในการสร้างแบบเรียนที่มีประสิทธิภาพ สามารถนำไปใช้กับนักศึกษาเกาหลี ชั้นปีที่ 1 วิชาเอกภาษาไทยภาควิชาภาษาไทยมหาวิทยาลัยฮันุกู ภาษาและกิจการต่างประเทศ สาธารณรัฐเกาหลีได้อย่างเกิดประสิทธิผล และยังเป็นแนวทางในการสร้างและพัฒนาแบบเรียนการสนทนาภาษาไทยสำหรับชาวต่างประเทศอื่นๆต่อไป อติสรณ์ ประทุมถิ่น (2554) พบว่า แบบเรียนสามารถตอบสนองการขาดแคลนเอกสารตำราของทางสถาบันได้อย่างเหมาะสม การจัดลำดับเนื้อหาของแบบเรียนมีความเหมาะสมและวิธีการสร้างแบบเรียนยังมีส่วนช่วยให้ผู้เรียนมีความสนใจ กระตือรือร้น และให้ความร่วมมือกับกิจกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียน ด้าน วิลักษณ์ ศรีป่าซาง (2548) พบว่า แบบเรียนสามารถนำไปใช้ในกิจกรรมการเรียนการสอนได้อย่างเหมาะสม ส่วนผู้เรียนให้คะแนนความพึงพอใจต่อหนังสืออยู่ในระดับดีมากและให้ความเห็นว่าแบบเรียนมีความน่าสนใจ เนื้อหาเป็นประโยชน์ผู้เรียนสามารถนำไปใช้สนทนาในชีวิตประจำวันได้ ส่วน อง จิณ (2555) พบว่า แบบเรียนมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนดสามารถนำไปใช้ประกอบการเรียนการสอนได้ นอกจากนี้ แบบเรียนยังช่วยให้ผู้เรียนมีพัฒนาการทางการเรียนรู้ภาษาไทย เช่น ได้เพิ่มพูนคำศัพท์ ได้เรียนรู้วัฒนธรรมไทย เป็นต้น เหลียงเหยาหลิง (2555) ได้ประเมินคุณภาพจากแบบสอบถามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญและผู้เรียน ผู้เชี่ยวชาญให้ความเห็นว่าแบบเรียนมีความเหมาะสม โดยมีคะแนนประเมินในด้านต่างๆ เช่น ด้านรูปเล่ม ด้านเนื้อหา และด้านตัวอักษร อยู่ในระดับดี และมีข้อควรปรับปรุงคือควรมีภาพประกอบเพื่อนำเสนอใจยิ่งขึ้น ส่วนผู้เรียนให้ความเห็นว่า โดยภาพรวมของแบบเรียนอยู่ในระดับดี เป็นประโยชน์ต่อผู้เรียน ส่วนข้อควรปรับปรุงได้แก่ การอธิบายเนื้อหาและคำแปลในบทสนทนา เป็นต้น และ แบ แจมิน (2556) พบว่า แบบเรียนเป็นแนวทางในการเรียนรู้จุดคำศัพท์ที่ใช้ในชีวิตประจำวันของคนไทยและยังเพิ่มพูนประสบการณ์ในการสื่อสารของผู้เรียนกับคนไทยให้ดียิ่งขึ้น ส่วนแบบเรียนภาษาไทยสำหรับชาวต่างประเทศที่เน้นพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียน ผู้วิจัยได้พบแนวทางการสร้างแบบเรียนและประสิทธิผลของการใช้แบบเรียน ในกลุ่มมีรายละเอียดดังนี้ ในการสร้างแบบเรียนนั้นได้มีนักวิชาการเสนอแนวทางการสร้างแบบเรียนไว้ดังนี้ ลี ฮานู (2520) ทศวรรณ์ ณ พิบูล (2551) **ขั้นที่ 1** ศึกษาข้อมูลและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับหนังสือเรียน การอ่านและการเขียนภาษาไทย การเรียนรู้ภาษาที่สอง เป็นต้น **ขั้นที่ 2** คัดเลือกข้อมูลและจัดแบ่งหมวดหมู่ จากนั้นกำหนดจุดมุ่งหมายปลายทางของแบบเรียน **ขั้นที่ 3** สร้างแบบเรียน **ขั้นที่ 4** เสนอแบบเรียนต่อผู้เชี่ยวชาญเพื่อตรวจสอบคุณภาพเบื้องต้น เพื่อเข้าสู่ขั้นตอนการปรับปรุงแก้ไขแบบเรียน **ขั้นที่ 5** นำแบบเรียนไปทดลองใช้กับกลุ่มทดลอง

เพื่อเข้าสู่ขั้นตอนการปรับปรุงแก้ไขให้สมบูรณ์ **ขั้นที่ 6** นำแบบเรียนให้กลุ่มตัวอย่างศึกษาและประเมินคุณค่าของแบบเรียน **ขั้นที่ 7** ประเมินประสิทธิภาพของแบบเรียนโดยวิเคราะห์คะแนนจากแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ความคิดเห็นที่มีต่อแบบเรียนส่วนประสิทธิผลของการใช้แบบเรียน ลี ฮานู (2520) กล่าวว่า แบบเรียนการเขียนภาษาไทยที่สามารถนำไปใช้กับนักศึกษาที่เคยเรียนภาษาไทยมาแล้วอย่างน้อย 1 ปี และ ทศวรรณ ฦ พิกุล (2551) ก็กล่าวไว้เช่นกันว่า หนังสือเรียนการอ่านเขียนภาษาไทยเบื้องต้นที่มีเนื้อหาเหมาะสมและมีความสมบูรณ์ กล่าวคือ มีเนื้อหาที่มีความเหมาะสมกับระดับของผู้เรียน แบบฝึกหัดมีความหลากหลาย รูปเล่มมีขนาดเหมาะสม และมีภาพประกอบที่น่าสนใจจากการศึกษางานวิจัยข้างต้น สรุปแนวทางในการสร้างแบบเรียนได้ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 3 สรุปขั้นตอนการสร้างแบบเรียน

ลำดับ	ขั้นตอนการสร้างแบบเรียน
ขั้นที่ 1	สอบถามความต้องการของผู้เรียน
ขั้นที่ 2	ศึกษาข้อมูลที่เกี่ยวข้อง เช่น ข้อมูลเกี่ยวกับการสร้างแบบเรียน ทฤษฎีการสอนและการเรียนรู้ ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ ความหมายและหลักการของการสนทนาเป็นต้น
ขั้นที่ 3	กำหนดจุดหมายปลายทางของแบบเรียน จากนั้นสร้างแบบเรียนตาม Model ตามหลักสูตรของสถาบันหรือตามข้อมูลที่ศึกษา
ขั้นที่ 4	ตรวจสอบประสิทธิภาพเบื้องต้นของแบบเรียนโดยผู้เชี่ยวชาญจากนั้นนำแบบเรียนปรับปรุงแก้ไข
ขั้นที่ 5	ทดลองใช้แบบเรียนกับกลุ่มทดลองเพื่อเข้าสู่ขั้นตอนการปรับปรุงแก้ไขให้สมบูรณ์
ขั้นที่ 6	นำแบบเรียนไปให้กลุ่มตัวอย่างศึกษา หรือนำแบบเรียนไปใช้สอนกลุ่มตัวอย่าง
ขั้นที่ 7	ประเมินความคิดเห็นของผู้เรียนที่มีต่อแบบเรียน หรือทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

จากตารางดังกล่าวจะเห็นว่าขั้นตอนการสร้างแบบเรียนประกอบด้วย 7 ขั้นตอนที่มีความต่อเนื่องและเชื่อมโยงกัน โดยมีข้อสังเกตว่าในขั้นที่ 6 (ทดลอง) และขั้นที่ 7 (ประเมินผล) ผู้วิจัยที่ใช้วิธีทดลองแบบเรียนด้วยการนำไปให้กลุ่มตัวอย่างศึกษาจะประเมินแบบเรียนโดยวิธีประเมินความคิดเห็นของกลุ่มผู้เรียนที่มีต่อแบบเรียน ส่วนผู้วิจัยที่เลือกวิธีนำแบบเรียนไปใช้สอนกลุ่มตัวอย่างจะประเมินแบบเรียนโดยการทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.5.4 ประเด็นขั้นตอนการออกแบบกระบวนการสอนที่มีความสัมพันธ์กับแบบเรียน

ศึกษาการออกแบบกระบวนการสอนจากระบบออกแบบการสอนสำหรับผู้ปฏิบัติการ (The Seels and Glassgow ISD Model 2 : For Practitioners) (Seels; & Glassgow. 1997: 176-180) ซึ่งเป็นแบบจำลองการออกแบบระบบการสอนอย่างเป็นระบบ (ISD Instructional System Design) ของ Barbara Seels และ Zita Glasgow ซึ่งกล่าวถึงกระบวนการจัดการเรียนการสอน โดยมีขั้นตอนในการดำเนินการ 10 ขั้นตอน ดังตารางข้างล่างนี้

ตาราง 4 ขั้นตอนการดำเนินการตามระบบออกแบบการสอนสำหรับผู้ปฏิบัติการ (The Seels and Glasgow ISD Model 2 : For Practitioners)

ขั้นตอน	สาระสำคัญ
1. วิเคราะห์ความต้องการ (Need Analysis)	วิเคราะห์ความต้องการเพื่อทราบปัญหาของผู้เรียน เพื่อนำไปใช้กำหนดเขตในกระบวนการสอน
2. วิเคราะห์กิจกรรมและการสอน (Task and Instructional Analysis)	กำหนดกิจกรรม ขั้นตอนและวิธีการสอนให้สอดคล้องกับระดับความสามารถและความต้องการของผู้เรียน
3. กำหนดวัตถุประสงค์และการประเมิน (Objective and Assessment)	กำหนดวัตถุประสงค์ปลายทางของแบบเรียน และแนวทางการประเมินความสำเร็จตามวัตถุประสงค์
4. ยุทธศาสตร์การสอน (Instructional Strategy)	กำหนดแนวทางการจัดการเรียนการสอนเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้
5. การกำหนดแบบแผนและวิธีการสอน (Delivery System Selection and Prototyping)	เลือกใช้วิธีการและเทคนิคการสอนให้สอดคล้องกับแนวทางการจัดการเรียนการสอน
6. พัฒนาสื่อการสอน (Materials Development)	วางแผนและสร้างสื่อสำหรับการจัดการเรียนการสอน
7. การประเมินกระบวนการดำเนินการ (Formative Evaluation)	ประเมินกระบวนการดำเนินการจัดการเรียนการสอน เพื่อนำไปสู่การปรับปรุงแก้ไข
8. การดำเนินการและการบำรุงรักษา (Implementaion and Maintenance)	วางแผนการปฏิบัติการและติดตามการจัดการเรียนการสอน
9. การประเมินผล (Summative Evaluation)	สรุปผลการปฏิบัติการว่าบรรลุเป้าหมายหรือไม่และควรมีแนวทางการปรับปรุงแก้ไขในส่วนใดบ้าง
10. การเผยแพร่ และการแพร่กระจาย (Diffusion and Dissemination)	เผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับผลงานให้แก่กลุ่มเป้าหมายซึ่งเป็นผู้สอนและผู้เรียน

จากตารางข้างต้นจะเห็นว่า ขั้นตอนที่ 1 และ 2 เป็นขั้นตอนของการวิเคราะห์ขั้นตอนที่ 3-5 เป็นขั้นตอนเกี่ยวกับการออกแบบ ขั้นตอนที่ 6 และ 7 เป็นขั้นตอนเกี่ยวกับการพัฒนาทั้งในด้านสื่อการสอนและการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียน โดยต้องมีการประเมินผลการดำเนินงานควบคู่ไปด้วย เพื่อนำผลมาใช้ในการปรับปรุงแก้ไข ขั้นตอนที่ 8 เป็นการนำไปปฏิบัติจริงซึ่งมีการติดตามผลการดำเนินการควบคู่ไปด้วย และขั้นตอนที่ 9 และ 10 เป็นขั้นตอนของการประเมินผลในภาพรวม

จากการศึกษาขั้นตอนดังกล่าว ผู้วิจัยได้นำ 10 ขั้นตอน มาใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เพื่อเป็นแนวทางในการออกแบบกระบวนการสอนในแผนการสอนซึ่งจะใช้ควบคู่กับแบบเรียน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อสร้างแบบเรียนภาษาไทยในชีวิตประจำวันระดับต้น สำหรับชาวเกาหลีให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70/70 สาเหตุที่ผู้วิจัยตั้งเกณฑ์ในระดับนี้เนื่องจากผู้เรียนไม่มีความรู้ภาษาไทยมาก่อน และเพื่อประเมินความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อแบบเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยมีขั้นตอนการดำเนินการวิจัยดังต่อไปนี้

1. การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือ
3. การประเมินประสิทธิภาพเครื่องมือ
4. การเก็บข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ชาวเกาหลีที่อาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานคร ที่ไม่เคยเรียนภาษาไทยมาก่อน

กลุ่มตัวอย่าง

ชาวเกาหลีที่อาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานคร ที่ไม่เคยเรียนภาษาไทยมาก่อนจำนวน 10 คน โดยวิธีเลือกแบบเจาะจง ซึ่งได้มาจากการสอบถามข้อมูลเบื้องต้นเพื่อประเมินความรู้ทางภาษาไทย

การสร้างเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษามีทั้งหมด 3 อย่าง ได้แก่

1. แบบเรียนภาษาไทยในชีวิตประจำวันระดับต้น สำหรับชาวเกาหลี แผนการสอน และแผ่น CD ประกอบการฟัง
2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
3. แบบประเมินความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อแบบเรียนภาษาไทยในชีวิตประจำวัน ระดับต้น สำหรับชาวเกาหลี

ขั้นตอนการสร้างแบบเรียนภาษาไทยในชีวิตประจำวันระดับต้น สำหรับชาวเกาหลี

ในการสร้างแบบเรียนภาษาไทยในชีวิตประจำวันระดับต้น สำหรับชาวเกาหลีมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ศึกษาข้อมูลจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบเรียนและการสร้างแบบเรียนภาษาไทยสำหรับชาวต่างประเทศและชาวเกาหลี
2. กำหนดโครงสร้างและเนื้อหาของแบบเรียนโดยการศึกษาลักษณะโครงสร้างแบบเรียนภาษาไทยที่เน้นทักษะการฟังและการพูดสำหรับชาวต่างประเทศและชาวเกาหลี
3. กำหนดเนื้อหาของแบบเรียนตามแนวทางการกำหนดเนื้อหาที่ควรสอนในแบบเรียนภาษาไทยสำหรับชาวต่างประเทศระดับต้นที่เน้นทักษะการฟังและการพูดของปรียา หิรัญประดิษฐ์ แล้วจึงเลือกหัวข้อของบทเรียนโดยคำนึงถึงการใช้ภาษาในการดำเนินชีวิตประจำวันของมนุษย์ในการสื่อสารกับผู้อื่นในประเด็นต่างๆ เช่น การกล่าวทักทาย การแนะนำตนเอง การสั่งอาหาร การซื้อของ และการเดินทาง เป็นต้น
4. กำหนดกระบวนการสอนโดยสร้างแผนการสอนประกอบแบบเรียนตามระบบออกแบบการสอนสำหรับผู้ปฏิบัติการ (The Seels and Glasgow ISD Model 2: For Practitioners) และแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching)
5. สร้างแบบเรียนภาษาไทยในชีวิตประจำวันระดับต้น สำหรับชาวเกาหลีประกอบแผนการสอน และแผ่น CD จำนวน 10 บท โดยมีแนวการสอนเพื่อการสื่อสารเป็นแนวทางหลักในการกำหนดกิจกรรมการเรียนการสอนทั้งในและนอกแบบเรียน ดังนี้
 - บทที่ 1 ยินดีที่ได้รู้จัก: กิจกรรมการทักทายและการแนะนำตนเอง
 - บทที่ 2 คุณมีพี่น้องกี่คน: กิจกรรมการถามตอบเกี่ยวกับครอบครัว และการบอกจำนวน
 - บทที่ 3 พี่ดาอยู่ไหม: กิจกรรมการอธิบายตำแหน่งของคำนามจากภาพที่กำหนดให้
 - บทที่ 4 แถวนี้มีร้านซักรีดไหม: กิจกรรมการบอกทิศทาง
 - บทที่ 5 ขอเมนูหน่อย: กิจกรรมการสนทนาที่ร้านอาหาร
 - บทที่ 6 เสื้อราคาเท่าไร: กิจกรรมการสนทนาที่ร้านขายของ
 - บทที่ 7 ดิฉันเรียนภาษาไทยตั้งแต่กี่โมงถึงเที่ยง: กิจกรรมการบอกวันและเวลาในการทำกิจกรรมต่างๆ
 - บทที่ 8 เสาร์อาทิตย์ที่แล้วไปไหนมา: กิจกรรมสนทนาเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่ผ่านมาแล้ว
 - บทที่ 9 จากที่นี่ไปยังไ: กิจกรรมการสนทนาเกี่ยวกับการเดินทาง
 - บทที่ 10 รู้สึกไม่สบาย: กิจกรรมการสนทนาเกี่ยวกับอาการป่วยและการขอความช่วยเหลือจากผู้อื่น

และใช้ทฤษฎีการสอนแบบแปลและไวยากรณ์ (Grammar Translation Method) มาประกอบการอธิบายเนื้อหาของแบบเรียน

6. นำเสนอแบบเรียนต่ออาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโทเพื่อตรวจสอบความถูกต้องและรับข้อเสนอแนะเพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไข หลังจากปรับแก้แบบเรียนแล้วจึงสร้างแบบประเมินคุณภาพแบบเรียน โดยนำเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโทเพื่อตรวจสอบความถูกต้อง จากนั้นจึงนำแบบเรียนพร้อมแบบประเมินคุณภาพแบบเรียนเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญประเมินด้านการวัดและประเมินผล จำนวน 2 ท่าน ได้แก่

1) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บุษบา บัวสมบุญ อาจารย์ประจำสาขาวิชาการสอนภาษาไทย ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

2) อาจารย์ ดร.รุ่งอรุณ โรจน์รัตนดำรง ไชยศรี อาจารย์ประจำสาขาวิชามัธยมศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

และผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาเกาหลี จำนวน 1 ท่าน คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์สิทธิณี ธรรมชัย อาจารย์ประจำ สาขาวิชาภาษาเกาหลี ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

จากนั้นผู้วิจัยนำแบบเรียนไปปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

7. นำแบบเรียนไปทดลองแบบ 1 : 1 (One to One Try-out) แล้วปรับปรุงแก้ไขแบบเรียนเป็นครั้งที่ 2 จากนั้นนำแบบเรียนไปทดลองกับกลุ่มเล็ก (Small Group Try-out) แล้วปรับปรุงแก้ไขแบบเรียนเป็นครั้งที่ 3

8. นำแบบเรียนที่ปรับปรุงแก้ไขสมบูรณ์แล้วไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

9. นำผลที่ได้มาวิเคราะห์ สรุป และอภิปรายผล

การประเมินคุณภาพเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้สร้างแบบประเมินคุณภาพแบบของแบบเรียนจากนั้นเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดผลและประเมินผลจำนวน 3 ท่าน โดยได้กำหนดระดับของคำถามในแบบประเมินเป็นค่า 5 ระดับตามวิธีของลิเคอร์ท (Likert Scale อ้างถึงใน สมจิตรา เรืองศรี 2546: 42-45)

5 คะแนน หมายถึง มากที่สุด

4 คะแนน หมายถึง มาก

3 คะแนน หมายถึง ปานกลาง

2 คะแนน หมายถึง น้อย

1 คะแนน หมายถึง น้อยที่สุด

กำหนดเกณฑ์การตัดสินคุณภาพดังนี้

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง	4.50 - 5.00	หมายถึง	เหมาะสมมากที่สุด
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง	3.50 - 4.49	หมายถึง	เหมาะสมมาก
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง	2.50 - 3.49	หมายถึง	เหมาะสมปานกลาง
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง	1.50 - 2.49	หมายถึง	เหมาะสมน้อย
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง	1.00 - 1.49	หมายถึง	เหมาะสมน้อยที่สุด

ขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ในการวิจัยครั้งนี้เนื่องจากประชากรที่ใช้เป็นชาวเกาหลีซึ่งไม่เคยเรียนภาษาไทยมาก่อน จึงไม่จัดให้มีการทำแบบทดสอบก่อนเรียน ดังนั้นแบบทดสอบที่ใช้จึงได้แก่ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ระหว่างเรียน และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียน ซึ่งมีขั้นตอนการสร้างดังนี้

1. ศึกษาแนวทางการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
2. สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบบเลือกตอบ 3 ตัวเลือก ซึ่งวัดด้าน

ความรู้-ความจำ เกี่ยวกับคำศัพท์ และไวยากรณ์ และวัดด้านการนำไปใช้ซึ่งเป็นการวัดความสามารถในการสื่อสารของผู้เรียน โดยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ระหว่างเรียนมี จำนวน 100 ข้อ และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียนมี จำนวน 50 ข้อ

3. นำแบบทดสอบเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโทและ ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบคุณภาพความเที่ยงตรงตามเนื้อหา โดยนำจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมมาเป็นเกณฑ์วัดคุณภาพความเที่ยงตรงตามเนื้อหา เพื่อขอคำแนะนำในการปรับปรุงแก้ไข มีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

- +1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อสอบมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม
- 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าข้อสอบมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม
- 1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อสอบไม่มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

4. นำคะแนนจากการตรวจสอบของผู้เชี่ยวชาญมาหาดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item – Objective Congruence : IOC) ด้วยการคำนวณโดยใช้สูตร

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

IOC คือ ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบ

$\sum R$ คือ ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญในแต่ละข้อ

N คือ จำนวนผู้เชี่ยวชาญ
โดยค่าเฉลี่ยสอดคล้องต้องมากกว่าหรือเท่ากับ 0.5

ขั้นตอนในการสร้างแบบประเมินความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อแบบเรียนภาษาไทย ในชีวิตประจำวันระดับต้น สำหรับชาวเกาหลี

ในการสร้างแบบประเมินความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อแบบเรียนภาษาไทยในชีวิตประจำวัน
ระดับต้น สำหรับชาวเกาหลี มีขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาวิธีการสร้างแบบประเมิน
2. กำหนดประเด็นการประเมินความพึงพอใจ ซึ่งประยุกต์จากเกณฑ์การประเมินของ
นวลจันทร์ รัตนกร และสุภัทรา ฉัตรเงิน (2529: 69) โดยประเมินในด้านเนื้อหา การนำเสนอเนื้อหา
และการใช้ภาษา ภาพตารางและคำอธิบาย และกิจกรรมประกอบบทเรียน สร้างแบบประเมินความ
พึงพอใจ โดยกำหนดระดับของคำถามในแบบประเมิน เป็นค่า 5 ระดับตามวิธีของลิเคอร์ท (Likert
Scale อ้างถึงใน สมจิตรา เรืองศรี 2546: 42-45)

- 5 คะแนน หมายถึง มากที่สุด
- 4 คะแนน หมายถึง มาก
- 3 คะแนน หมายถึง ปานกลาง
- 2 คะแนน หมายถึง น้อย
- 1 คะแนน หมายถึง น้อยที่สุด

และกำหนดเกณฑ์การตัดสินการประเมินความพึงพอใจดังนี้

- คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 4.50 - 5.00 หมายถึง มีความพึงพอใจมากที่สุด
- คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 3.50 - 4.49 หมายถึง มีความพึงพอใจมาก
- คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 2.50 - 3.49 หมายถึง มีความพึงพอใจปานกลาง
- คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 1.50 - 2.49 หมายถึง มีความพึงพอใจน้อย
- คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 1.00 - 1.49 หมายถึง มีความพึงพอใจน้อยที่สุด

3. นำแบบประเมินที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วเสนออาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท เพื่อพิจารณา
และรับคำแนะนำเพื่อปรับปรุงแก้ไข
4. นำแบบประเมินเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาเพื่อตรวจสอบความถูกต้องด้าน การใช้ภาษา

ผลการประเมินคุณภาพเครื่องมือ

1. ผลการประเมินคุณภาพแบบเรียนภาษาไทยในชีวิตประจำวันระดับต้น สำหรับชาวเกาหลี จากผู้เชี่ยวชาญ แบ่งออกเป็น 5 ด้าน ดังนี้

- 1.1 ด้านรูปเล่ม
- 1.2 ด้านเนื้อหา
- 1.3 ด้านการนำเสนอและการใช้ภาษา
- 1.4 ด้านภาพและคำอธิบาย
- 1.5 ด้านกิจกรรม

มีผลการประเมินดังตาราง 5

ตาราง 5 ผลการประเมินคุณภาพแบบเรียนภาษาไทยในชีวิตประจำวันระดับต้น สำหรับชาวเกาหลี จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน

รายการ	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
1. ด้านรูปเล่ม			
1.1 ลักษณะตัวพิมพ์	4.67	0.58	เหมาะสมมากที่สุด
1.2 ลักษณะภาพประกอบ	4.00	1.00	เหมาะสมมาก
รวม	4.33	0.79	เหมาะสมมาก
2. ด้านเนื้อหา			
2.1 เนื้อหาสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4.67	0.58	เหมาะสมมากที่สุด
2.2 มีการเรียงลำดับขั้นตอนของการเรียนรู้	4.33	0.58	เหมาะสมมาก
2.3 ปริมาณของเนื้อหา มีความเหมาะสมกับเวลาเรียน	3.67	0.58	เหมาะสมมาก
2.4 เนื้อหา มีความยากง่ายเหมาะสมกับระดับของผู้เรียน	4.33	1.15	เหมาะสมมาก
รวม	4.25	0.72	เหมาะสมมาก
3. ด้านการนำเสนอและการใช้ภาษา			
3.1 ภาษาที่ใช้สื่อความหมายได้ชัดเจนและเข้าใจง่าย	4.00	1.00	เหมาะสมมาก
3.2 ภาษาที่ใช้เหมาะสมกับระดับของผู้เรียน	4.33	0.58	เหมาะสมมาก
3.3 ใช้ภาษาถูกต้องตามลักษณะของภาษา	4.00	1.00	เหมาะสมมาก
รวม	4.11	0.86	เหมาะสมมาก

ตาราง 5 (ต่อ)

รายการ	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
4. ด้านภาพและคำอธิบาย			
4.1 ภาพที่ใช้สามารถสื่อความหมายได้ชัดเจน	4.00	1.00	เหมาะสมมาก
4.2 คำอธิบายภาพประกอบถูกต้อง	4.67	0.58	เหมาะสมมากที่สุด
รวม	4.33	0.79	เหมาะสมมาก
5. ด้านกิจกรรม			
5.1 กิจกรรมมีความสอดคล้องกับเนื้อหา	4.67	0.58	เหมาะสมมากที่สุด
5.2 กิจกรรมมีความเหมาะสมกับระดับของผู้เรียน	4.67	0.58	เหมาะสมมากที่สุด
5.3 กิจกรรมมีความเหมาะสมกับเวลาเรียน	4.33	1.15	เหมาะสมมาก
5.4 เป็นกิจกรรมที่มีคุณค่า	4.67	0.58	เหมาะสมมากที่สุด
รวม	4.58	0.72	เหมาะสมมากที่สุด
รวมเฉลี่ย	4.33	0.77	เหมาะสมมาก

จากตาราง 5 แสดงผลการประเมินคุณภาพแบบเรียนก่อนนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง โดยภาพรวมในแต่ละด้านมีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 4.11 – 4.58 มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 4.33 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.77 หมายถึงแบบเรียนภาษาไทยในชีวิตประจำวันระดับต้น สำหรับชาวเกาหลีมีประสิทธิภาพอยู่ในระดับเหมาะสมมาก เมื่อพิจารณาจากค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานแสดงว่าผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นต่อประสิทธิภาพของแบบเรียนใกล้เคียงกัน โดยด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดคือด้านกิจกรรมมีค่าเฉลี่ยโดยภาพรวมเท่ากับ 4.58 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.72 หมายถึงมีประสิทธิภาพอยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด เมื่อแยกพิจารณาเป็นรายหัวข้อพบว่าหัวข้อกิจกรรมมีความสอดคล้องกับเนื้อหา กิจกรรมมีความสอดคล้องกับระดับของผู้เรียน และเป็นกิจกรรมที่มีคุณค่า มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.67 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.58 หมายถึงมีประสิทธิภาพอยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด ส่วนหัวข้อกิจกรรมมีความเหมาะสมกับเวลาเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.33 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.15 หมายถึงมีประสิทธิภาพอยู่ในระดับเหมาะสมมาก สำหรับด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือด้านการนำเสนอและการใช้ภาษามีค่าเฉลี่ยโดยภาพรวมเท่ากับ 4.11 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.86 หมายถึงมีประสิทธิภาพอยู่ในระดับเหมาะสมมาก เมื่อแยกพิจารณาเป็นรายหัวข้อพบว่าหัวข้อภาษาที่ใช้เหมาะสมกับระดับของผู้เรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.33 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานที่ 0.58 หมายถึงมี

ประสิทธิภาพอยู่ในระดับเหมาะสมมาก ส่วนหัวข้อภาษาที่ใช้สื่อความหมายได้ชัดเจนและเข้าใจง่าย และหัวข้อให้ภาษาถูกต้องตามลักษณะของภาษา มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.00 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.00 มีประสิทธิภาพอยู่ในระดับเหมาะสมมาก

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นว่าแบบเรียนภาษาไทยในชีวิตประจำวันระดับต้น สำหรับชาวเกาหลี สามารถนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างได้อย่างเหมาะสมมาก

ผู้วิจัยดำเนินการปรับปรุงแก้ไขแบบเรียนตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญดังนี้

ตาราง 6 ผลการปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 1	สิ่งที่แก้ไข
1. แก้ไขภาพประกอบให้สื่อความหมายชัดเจนมากขึ้น	1. แก้ไขภาพประกอบ ได้แก่ บทที่ 1 ภาพประกอบกิจกรรมฝึกพูด บทที่ 3 ภาพประกอบคำศัพท์เรื่องคำกริยาและบทที่ 9 ภาพประกอบคำศัพท์เรื่องยานพาหนะ ให้สื่อความหมายชัดเจนมากขึ้น
2. จัดกลุ่มภาพประกอบในส่วนเดียวกันให้เป็นชุดเดียวกัน	2. แก้ไขภาพประกอบคำศัพท์ในส่วนเดียวกันให้เป็นชุดเดียวกันทั้งหมด ได้แก่ ภาพประกอบคำศัพท์ที่เป็นภาพวาดและ ภาพประกอบที่เป็นภาพถ่าย
3. แก้ไขชื่อหัวข้อ“วัฒนธรรม” ให้ครอบคลุมมากขึ้น เนื่องจากเนื้อหาในบางบทไม่ใช่วัฒนธรรม	3. แก้ไขชื่อหัวข้อจาก “วัฒนธรรม” เป็น “ความรู้เพิ่มเติม”
ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 2	สิ่งที่แก้ไข
1. ปรับเนื้อหาให้เหมาะสมกับเวลาเรียน โดยตัดเนื้อหาบางส่วนและควรเพิ่มเวลาในการสอนเรื่องระบบเสียง	1. ตัดแบบฝึกหัด “ตอบคำถามเกี่ยวกับบทสนทนา” ออกและเพิ่มเวลาการสอนเรื่องระบบเสียงจาก 6 คาบ เป็น 9 คาบ
2. ใช้ตัวอย่างในเรื่องวรรณยุกต์ด้วยคำที่มาจากอักษรกลางทั้งหมด	2. แก้ไขตัวอย่างในเรื่องวรรณยุกต์จากชุดคำที่มาจากอักษรสูง,กลาง,ต่ำ เป็นชุดคำที่มาจากอักษรกลางทั้งหมด

ตาราง 6 (ต่อ)

ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 2	สิ่งที่แก้ไข
3. แก้ไขการนำเสนอไวยากรณ์ จากนำเสนอ ลักษณะโครงสร้างไวยากรณ์ เป็นนำเสนอ เฉพาะหัวข้อเท่านั้น เช่น เป็น คือ และจะ เป็นต้น	3. แก้ไขการนำเสนอไวยากรณ์จากนำเสนอใน ลักษณะโครงสร้างเป็นนำเสนอเฉพาะหัวข้อ
4. แก้ไขชื่อหัวข้อ “ไวยากรณ์” ให้ครอบคลุม มากขึ้น เนื่องจากเนื้อหาบางส่วนไม่ใช่ ไวยากรณ์	4. แก้ไขชื่อหัวข้อ “ไวยากรณ์” เป็น “การใช้ภาษา”
5. ตัดคำลงท้ายในข้อบทเรียนออกทั้งหมด	5. ตัดคำลงท้ายในข้อบทเรียนออก เช่น ยินดีที่ ได้รู้จักครับ เป็น ยินดีที่ได้รู้จัก
ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 3	สิ่งที่แก้ไข
1. แก้ไขข้อความบนหน้าปกแบบเรียนและจัด วรรคตอนให้ถูกต้อง	1. จัดวรรคตอนของคำภาษาเกาหลีที่อยู่บน หน้าปกให้ถูกต้อง
2. ควรปรับขนาดตัวอักษรที่ใช้อธิบายเนื้อหาให้ มีขนาดเท่ากันทุกภาษา	2. ปรับขนาดตัวอักษรให้มีขนาดเท่ากันทุกภาษา

2. การประเมินคุณภาพแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีดังนี้

ตาราง 7 ผลการประเมินความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content Validity) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

รายการ	รวม	IOC	แปลผล
1. แบบทดสอบมีความสอดคล้องกับเนื้อหา	3	1	ใช้ได้
2. แบบทดสอบมีความยากง่ายเหมาะสมกับระดับผู้เรียน	3	1	ใช้ได้
3. แบบทดสอบบทที่ 1 มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	3	1	ใช้ได้
4. แบบทดสอบบทที่ 2 มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	3	1	ใช้ได้
5. แบบทดสอบบทที่ 3 มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	3	1	ใช้ได้
6. แบบทดสอบบทที่ 4 มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	3	1	ใช้ได้
7. แบบทดสอบบทที่ 5 มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	3	1	ใช้ได้
8. แบบทดสอบบทที่ 6 มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	3	1	ใช้ได้
9. แบบทดสอบบทที่ 7 มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	3	1	ใช้ได้
10. แบบทดสอบบทที่ 8 มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	3	1	ใช้ได้
11. แบบทดสอบบทที่ 9 มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	3	1	ใช้ได้
12. แบบทดสอบบทที่ 10 มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	3	1	ใช้ได้

จากตาราง 7 แสดงความเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ว่าแบบทดสอบมีความสอดคล้องกับเนื้อหา มีความยากง่ายเหมาะสมกับระดับของผู้เรียน และแบบทดสอบทั้ง 10 บท มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม แสดงว่าแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีความเที่ยงตรงตามเนื้อหาสามารถนำไปใช้เป็นแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลดังขั้นตอนต่อไปนี้

เก็บข้อมูลจากการใช้แบบเรียน

ครั้งที่ 1 ทดลองใช้แบบเรียนแบบ 1:1 (One to One Try-out)

ครั้งที่ 2 ทดลองใช้แบบเรียนกับกลุ่มเล็กจำนวน 3-5 คน (Small Group Try-out)

ครั้งที่ 3 ทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 10 คน

เก็บข้อมูลจากการใช้แบบทดสอบ

1. เก็บข้อมูลจากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ระหว่างเรียนเมื่อเรียนจบแต่ละบท
2. เก็บข้อมูลจากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังจากเรียนจบครบ 10 บท

เก็บข้อมูลจากการใช้แบบประเมินความพึงพอใจ

ให้ผู้เรียนตอบแบบประเมินความพึงพอใจที่มีต่อแบบเรียนภาษาไทยในชีวิตประจำวัน
ระดับต้น สำหรับชาวเกาหลี

ระยะเวลาในการดำเนินการทดลองกับกลุ่มตัวอย่างมีดังนี้

ตาราง 8 ระยะเวลาในการทดลอง

สัปดาห์ที่	ครั้งที่	วัน	เวลา	รายการดำเนินการทดลอง
1	1	จันทร์	17.30 - 20.00	ปฐมนิเทศ และสอนเรื่องระบบเสียง
	2	อังคาร	17.30 - 20.00	ระบบเสียงคำศัพท์และรูปประโยคพื้นฐาน
	3	พุธ	17.30 - 20.00	ระบบเสียงคำศัพท์และตัวเลข
	4	พฤหัสบดี	17.30 - 20.00	บทที่ 1 ยินดีที่ได้รู้จัก
2	5	จันทร์	17.30 - 20.00	บทที่ 2 คุณมีพี่น้องกี่คน
	6	อังคาร	17.30 - 20.00	บทที่ 3 พี่ติดาอยู่ไหม
	7	พุธ	17.30 - 20.00	บทที่ 4 แกวนี้มีร้านชกักริดใหม่
	8	พฤหัสบดี	17.30 - 20.00	บทที่ 5 ขอเมนูหน่อย
3	9	จันทร์	17.30 - 20.00	บทที่ 6 เลือราคาเท่าไร
	10	อังคาร	17.30 - 20.00	บทที่ 7 ดิฉันเรียนภาษาไทยตั้งแต่ 9 โมงครึ่งถึงเที่ยง
	11	พุธ	17.30 - 20.00	บทที่ 8 เสาร์อาทิตย์ที่แล้วไปไหนมา
	12	พฤหัสบดี	17.30 - 20.00	บทที่ 9 จากที่นี่ไปยังไ
4	13	จันทร์	17.30 - 20.00	บทที่ 10 รู้สึกไม่สบาย
	14	อังคาร	17.30 - 20.00	ทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียน

จากตาราง 8 แสดงระยะเวลาสำหรับการทดลอง ซึ่งมีระยะเวลา 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 วัน วันละ 3 คาบ รวม 42 คาบ ประกอบด้วย การทดลองบทเรียนส่วนที่ 1 จำนวน 3 ครั้ง การทดลองบทเรียนส่วนที่ 2 (บทที่ 1-10) จำนวน 10 ครั้ง และการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียน จำนวน 1 ครั้ง รวม 14 ครั้ง

การเก็บข้อมูลจากการใช้แบบเรียนครั้งที่ 1 ทดลองใช้แบบเรียนแบบ 1:1 (One to One Try-out) ระหว่างวันที่ 4 – 26 มกราคม 2560 เวลา 7.00 – 9.30 น. สถานที่ : บริษัท 11st Street Thailand

ในการเก็บข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทดลองใช้แบบเรียนภาษาไทยในชีวิตประจำวัน ระดับต้น สำหรับชาวเกาหลี กับชาวเกาหลี จำนวน 1 คน ที่อาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานคร เป็นระยะเวลา 8 เดือน โดยผู้เรียนไม่เคยเรียนภาษาไทยมาก่อน จากการสัมภาษณ์ผู้เรียนเกี่ยวกับแบบเรียนหลังจากทดลองใช้แบบเรียนครบทั้ง 10 บทแล้ว ผู้เรียนให้ความเห็นว่ากิจกรรมในแบบเรียนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกพูดและฟังภาษาไทยทำให้ได้ตรวจสอบความผิดพลาดและทบทวนความเข้าใจของตน และรู้สึกสนุกกับการเรียน ส่วนสิ่งที่ควรปรับปรุงแก้ไข คือ แก้ไขภาพประกอบในบทที่ 7 เรื่องวันและเวลาให้ชัดเจนขึ้น นอกจากนี้การสัทอักษรที่ใช้ในแบบเรียนควรมีอักษรเกาหลีกำกับด้วยโดยเฉพาะเสียงพยัญชนะที่อาจทำให้เกิดความสับสนระหว่างสัทอักษรกับอักษรโรมันที่ใช้ถอดเสียงภาษาเกาหลี ซึ่งได้แก่เสียง /p/ /t/ และ /k/

ภาพประกอบ 3 บรรยากาศการเรียนการสอน ในการเก็บข้อมูลครั้งที่ 1
ทดลองแบบ 1 :1 (One to One Try-out)

การเก็บข้อมูลจากการใช้แบบเรียนครั้งที่ 2 ทดลองใช้แบบเรียนกับกลุ่มเล็กจำนวน 3-5 คน (Small Group Try-out) ระหว่างวันที่ 30 มกราคม – 21 กุมภาพันธ์ 2560 เวลา 17.00 - 19.30 น. สถานที่ : โรงเรียนภาษาพร้อมพงษ์

ในการเก็บข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทดลองใช้แบบเรียนภาษาไทยในชีวิตประจำวันระดับต้น สำหรับชาวเกาหลี กับชาวเกาหลี จำนวน 5 คน ที่อาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานครเป็นระยะเวลาตั้งแต่ 4 เดือน ขึ้นไป โดยผู้เรียนไม่เคยเรียนภาษาไทยมาก่อน

จากการสัมภาษณ์ผู้เรียนเกี่ยวกับแบบเรียนผู้เรียนให้ความเห็นว่าเนื้อหาในแบบเรียนเป็นประโยชน์สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้จริง ส่วนสิ่งที่ควรปรับปรุงแก้ไขคือการอธิบายเรื่องการบอกเวลาในบทที่ 7 (ดิฉันเรียนภาษาไทยตั้งแต่ 9 โมง ถึง เกือบ) ควรแบ่งการอธิบายภาพเป็นช่วงเวลา คือ ช่วงเวลากลางวันและกลางคืน จะช่วยให้เข้าใจได้ง่ายขึ้น

ภาพประกอบ 4 บรรยากาศการเรียนการสอนสำหรับการเก็บข้อมูลครั้งที่ 2 : กลุ่มเล็ก (Small Group Try-out)

การวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน หาค่าเฉลี่ย (Mean) โดยใช้สูตร ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2531: 59)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ	$\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย
	$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	N	แทน	จำนวนผู้เรียน

2. หาค่าประสิทธิภาพของแบบเรียนภาษาไทยในชีวิตประจำวันระดับต้น สำหรับชาวเกาหลี ตามเกณฑ์มาตรฐาน (70/70) โดยใช้สูตร (ชัยยงค์ พรหมวงศ์และคณะ 2520: 495-496)

$$E1 = \frac{\frac{\sum X}{N}}{A} \times 100$$

เมื่อ	E1	แทน	ประสิทธิภาพของกระบวนการซึ่งเป็นผลการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ระหว่างเรียนคิดเป็นร้อยละ
	$\sum X$	แทน	คะแนนรวมของการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ระหว่างเรียนแต่ละบท
	A	แทน	คะแนนเต็มของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ระหว่างเรียน

$$E2 = \frac{\frac{\sum F}{N}}{B} \times 100$$

เมื่อ	E2	แทน	ประสิทธิภาพของผลลัพธ์จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียนคิดเป็นร้อยละ
	$\sum F$	แทน	คะแนนรวมของการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียน
	N	แทน	จำนวนผู้เรียน

B แทน คะแนนเต็มของคะแนนสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียน

3. วิเคราะห์ข้อมูลการตอบแบบประเมินความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อแบบเรียนภาษาไทยในชีวิตประจำวันระดับต้น สำหรับชาวเกาหลี โดยหาค่าความถี่และร้อยละ และนำเสนอด้วยรูปแบบของตารางประกอบการบรรยาย

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับประสิทธิภาพของแบบเรียนภาษาไทยในชีวิตประจำวันระดับต้น สำหรับชาวเกาหลี และความพึงพอใจสำหรับผู้เรียนที่มีต่อแบบเรียนหลังจากที่ผู้วิจัยได้ทดลองใช้แบบเรียนกับกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้สัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

N แทน จำนวนผู้เรียนซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง

$\bar{X}$ แทน คะแนนเฉลี่ย

ΣX แทน คะแนนรวมของการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ระหว่างเรียนแต่ละบท

ΣF แทน คะแนนรวมของการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียน

E1 แทน ประสิทธิภาพของกระบวนการซึ่งเป็นแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ระหว่างเรียน
คิดเป็นร้อยละ

E2 แทน ประสิทธิภาพของผลลัพธ์จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียนคิด
เป็นร้อยละ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาค่าประสิทธิภาพของแบบเรียนภาษาไทยในชีวิตประจำวันระดับต้น สำหรับชาวเกาหลีดังต่อไปนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลจากผลคะแนนการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ระหว่างเรียนในแต่ละบทรวม 10 บท เพื่อหาค่าประสิทธิภาพตัวแรก (E1)
2. วิเคราะห์ข้อมูลจากผลคะแนนการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียนเมื่อเรียนครบทั้ง 10 บท เพื่อหาค่าประสิทธิภาพตัวหลัง (E2)
3. วิเคราะห์หาค่าประสิทธิภาพของแบบเรียนตามเกณฑ์มาตรฐาน 70/70
4. วิเคราะห์ข้อมูลจากผลการตอบแบบประเมินความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อแบบเรียน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อนำเสนอผลการศึกษาตามวัตถุประสงค์การศึกษามีรายละเอียดตามประเด็นต่างๆ ดังต่อไปนี้

1. ผลการวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ระหว่างเรียน
2. ผลการวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์หลังเรียน

จากตาราง 9 แสดงว่าผลคะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ระหว่างเรียนแต่ละบท คิดเป็นร้อยละ อยู่ระหว่าง 70.00–91.00 โดยมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 81.30 ซึ่งผ่านเกณฑ์มาตรฐาน ($E1=70$) ตามที่กำหนดไว้ โดยมีประสิทธิภาพคิดเป็นร้อยละ ดังต่อไปนี้

บทที่ 1 ยินดีที่ได้รู้จัก	ประสิทธิภาพ ร้อยละ 78.00
บทที่ 2 คุณมีพี่น้องกี่คน	ประสิทธิภาพ ร้อยละ 79.00
บทที่ 3 พี่ธิดาอยู่ไหม	ประสิทธิภาพ ร้อยละ 89.00
บทที่ 4 แถ่นี่มีร้านซักรีดไหม	ประสิทธิภาพ ร้อยละ 80.00
บทที่ 5 ขอเมนูหน่อย	ประสิทธิภาพ ร้อยละ 86.00
บทที่ 6 เสือราคาเท่าไร	ประสิทธิภาพ ร้อยละ 91.00
บทที่ 7 ดิฉันเรียนภาษาไทยตั้งแต่ 9 โมง ถึงเที่ยง	ประสิทธิภาพ ร้อยละ 85.00
บทที่ 8 เสาร์อาทิตย์ที่แล้วไปไหนมา	ประสิทธิภาพ ร้อยละ 70.00
บทที่ 9 จากที่นี่ไปยังไง	ประสิทธิภาพ ร้อยละ 79.00
บทที่ 10 รู้สึกไม่สบาย	ประสิทธิภาพ ร้อยละ 76.00
ค่าเฉลี่ย E1 รวม 10 บท	ประสิทธิภาพ ร้อยละ 81.30

จากค่าประสิทธิภาพของแบบเรียนภาษาไทยในชีวิตประจำวันระดับต้น สำหรับชาวเกาหลี ข้างต้นจะเห็นได้ว่า แบบเรียนมีค่าประสิทธิภาพ คิดเป็นร้อยละโดยเฉลี่ยเท่ากับ 81.30 โดย บทที่ 6 เสือราคาเท่าไร มีค่าประสิทธิภาพ สูงที่สุดเท่ากับ 91.00 รองลงมาคือบทที่ 3 พี่ธิดาอยู่ไหม มีค่าประสิทธิภาพเท่ากับ 89.00 และบทที่ 8 เสาร์อาทิตย์ที่แล้วไปไหนมา มีค่าประสิทธิภาพต่ำที่สุดเท่ากับ 70.00

จากการสัมภาษณ์ผู้เรียนพบว่าผู้เรียนส่วนใหญ่ชอบบทเรียนบทที่ 6 มากที่สุด เนื่องจากผู้เรียนส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จึงมักสนใจเรื่องการซื้อของต่อรองราคาของ ซึ่งเนื้อหาของบทเรียนสามารถตอบสนองความต้องการของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี เช่น เรื่องการบอกลักษณะ การซื้อของต่อรองราคา และการขออนุญาต อีกทั้ง บทที่ 6 มีภาพประกอบ ที่ช่วยให้จดจำคำศัพท์ได้ง่าย และมีไวยากรณ์ ที่เชื่อมโยงกับบทเรียน ที่เคยเรียนมาแล้วทำให้เรียนรู้ได้เร็ว สำหรับบทเรียนบทที่ 8 มีเนื้อหาที่ยากและซับซ้อนขึ้น อีกทั้งมีภาพประกอบคำศัพท์ค่อนข้างน้อย ผู้เรียนจึงรู้สึกสนใจน้อยกว่าบทเรียนบทอื่นๆ ส่งผลต่อผลการทำแบบทดสอบตามไปด้วย

จากค่าประสิทธิภาพข้างต้น สรุปได้ว่า บทเรียนทั้ง 10 บท มีค่าประสิทธิภาพผ่านเกณฑ์มาตรฐาน E1 ที่กำหนดไว้ ที่ 70

2. ผลการวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน

ผู้วิจัยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียนกับกลุ่มตัวอย่างหลังจากสอนเรียนด้วยแบบเรียนภาษาไทยในชีวิตประจำวันระดับต้น สำหรับชาวเกาหลีทั้ง 10 บท เพื่อหาค่าประสิทธิภาพของ E2 มีผลดังต่อไปนี้

ตาราง 10 แสดงคะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียนด้วยแบบเรียนภาษาไทยในชีวิตประจำวันระดับต้น สำหรับชาวเกาหลี ครบทั้ง 10 บท ของกลุ่มตัวอย่าง

คนที่	คะแนนผลสัมฤทธิ์หลังเรียน (คะแนนเต็ม 100 คะแนน)
1	72
2	72
3	86
4	92
5	70
6	80
7	82
8	58
9	80
10	82
ΣF	774
$\bar{X}$	77.40
E2	77.40

จากตาราง 10 สามารถหาค่าประสิทธิภาพของผลลัพธ์จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียน (E2) ดังนี้

ค่าเฉลี่ยของคะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียนคิดเป็นร้อยละ 77.40 แสดงว่า หลังจากที่คุณเรียนด้วยแบบเรียนภาษาไทยในชีวิตประจำวันระดับต้น สำหรับชาวเกาหลี ครบทั้ง 10 บท ผู้เรียนสามารถทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนรวมทั้งหมดได้ 774 คะแนน จากคะแนนเต็ม 1000 คะแนน คิดคะแนนเป็นร้อยละ 77.40 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน E2 ที่กำหนดไว้ที่ 70 โดยผู้เรียนที่ทำคะแนนได้สูงที่สุด มีจำนวน 1 คน คือผู้เรียนคนที่ 4 สามารถทำคะแนนสอบคิดเป็นร้อยละ 92 และผู้เรียนที่ทำคะแนนได้ต่ำที่สุด มีจำนวน 1 คน คือ ผู้เรียนคนที่ 8 สามารถทำคะแนนสอบคิดเป็นร้อยละ 58 เมื่อนำคะแนนมาเปรียบเทียบกับการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ระหว่างเรียน (ตาราง 9) พบว่า ผู้เรียนคนที่ 4 มีคะแนนรวมจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ระหว่างเรียนทั้ง 10 บท เท่ากับ 91 คะแนน ซึ่งสูงที่สุด ส่วนผู้เรียนคนที่ 8 มีคะแนนรวมจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ระหว่างเรียนทั้ง 10 บท เท่ากับ 70 คะแนน ซึ่งต่ำที่สุดด้วยเช่นกัน

จากการสัมภาษณ์ผู้เรียนคนที่ 4 พบว่า สาเหตุที่สามารถทำคะแนนได้สูงที่สุดระหว่างและหลังเรียน อาจเนื่องมาจากผู้เรียนได้อาศัยอยู่ในประเทศไทยเป็นระยะเวลามากกว่า 2 ปี ถึงแม้ไม่เคยเรียนภาษาไทยมาก่อนแต่ก็ได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริงทำให้เมื่อได้เรียนภาษาไทยในชั้นเรียนจึงสามารถเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็ว อีกทั้งผู้เรียนยังทบทวนบทเรียนอย่างสม่ำเสมอ สำหรับผู้เรียนคนที่ 8 ซึ่งทำคะแนนสอบได้ต่ำที่สุดทั้งระหว่างและหลังเรียนให้เหตุผลว่า เนื่องจากไม่มีเวลาเตรียมและทบทวนบทเรียน โดยเฉพาะในช่วงการเรียน 3 บทสุดท้าย (บทที่ 8-10) ซึ่งผู้เรียนยุ่งกับการทำงานอย่างมากทำให้ไม่มีสมาธิในการเรียน จึงทำแบบทดสอบในส่วนของ 3 บทสุดท้ายได้ไม่ดี เมื่อพิจารณาผลคะแนนรายบทจากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ระหว่างเรียนของผู้เรียน (ตาราง 9) พบว่าผลคะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ระหว่างเรียนในบทที่ 8 - 10 ค่อนข้างน้อย จึงแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนมีความเข้าใจใน 3 บทดังกล่าวไม่ดี เพราะฉะนั้นเมื่อทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียนจึงทำคะแนนได้ไม่ดีด้วยเช่นกัน

3. ผลการวิเคราะห์หาค่าประสิทธิภาพของแบบเรียนภาษาไทยในชีวิตประจำวันระดับต้น
สำหรับชาวเกาหลี ตามเกณฑ์ 70/70

ตาราง 11 แสดงค่าประสิทธิภาพของแบบเรียนภาษาไทยในชีวิตประจำวันระดับต้น สำหรับชาวเกาหลี
ตามเกณฑ์มาตรฐาน 70/70 ของกลุ่มตัวอย่าง

บทที่	รายการ	E1	E2
1	ยินดีที่ได้รู้จัก	78.00	
2	คุณมีพี่น้องกี่คน	79.00	
3	พื้ธิดาอยู่ไหม	89.00	
4	แถวนี้มีร้านซักรีดไหม	80.00	
5	ขอเมนูหน่อย	86.00	
6	เลือราคาเท่าไร	91.00	
7	ดิฉันเรียนภาษาไทยตั้งแต่เก้าโมงถึงเที่ยง	85.00	
8	เสาร์อาทิตย์ที่แล้วไปไหนมา	70.00	
9	จากที่นี่ไปยังไ้	79.00	
10	รู้สึกไม่สบาย	76.00	
	ค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ระหว่างเรียน (E1)	81.30	
	ค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์หลังเรียน (E2)		77.40

จากตาราง 11 แสดงว่า แบบเรียนภาษาไทยในชีวิตประจำวันระดับต้น สำหรับชาวเกาหลี มีประสิทธิภาพ ผ่านเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนด 70/70 โดยค่าประสิทธิภาพของการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ระหว่างเรียนทั้ง 10 บท คือ E1 เท่ากับ 81.30 และค่าประสิทธิภาพของการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียนครบทั้ง 10 บท คือ E2 เท่ากับ 77.40 ดังนั้น ค่าประสิทธิภาพของการใช้แบบเรียนภาษาไทย ในชีวิตประจำวันระดับต้น สำหรับชาวเกาหลี จึงมีค่าเท่ากับ 81.30/77.40 จึงสรุปได้ว่าแบบเรียนภาษาไทยในชีวิตประจำวันระดับต้น สำหรับชาวเกาหลี มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนดสามารถนำไปใช้เป็นแบบเรียนเพื่อสอนภาษาไทยในชีวิตประจำวันระดับต้นให้แก่ชาวเกาหลีได้

4. ผลการประเมินความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อแบบเรียนภาษาไทยในชีวิตประจำวันระดับต้น สำหรับชาวเกาหลี แบ่งออกเป็น 5 ด้าน ดังนี้

1. ด้านรูปเล่ม
2. ด้านเนื้อหา
3. ด้านการนำเสนอและการใช้ภาษา
4. ด้านภาพและคำอธิบาย
5. ด้านกิจกรรม

เกณฑ์คะแนน

5	คะแนน	หมายถึง	มากที่สุด
4	คะแนน	หมายถึง	มาก
3	คะแนน	หมายถึง	ปานกลาง
2	คะแนน	หมายถึง	น้อย
1	คะแนน	หมายถึง	น้อยที่สุด

เกณฑ์การตัดสินการประเมินความพึงพอใจ

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง	4.50 - 5.00	หมายถึง	มีความพึงพอใจมากที่สุด
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง	3.50 - 4.49	หมายถึง	มีความพึงพอใจมาก
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง	2.50 - 3.49	หมายถึง	มีความพึงพอใจปานกลาง
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง	1.50 - 2.49	หมายถึง	มีความพึงพอใจน้อย
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง	1.00 - 1.49	หมายถึง	มีความพึงพอใจน้อยที่สุด

ตาราง 12 ผลการประเมินความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อแบบเรียนภาษาไทยในชีวิตประจำวันระดับต้น
สำหรับชาวเกาหลี ของกลุ่มตัวอย่าง

รายการ	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
1. ด้านรูปเล่ม			
1.1 ลักษณะตัวพิมพ์	4.70	0.67	มากที่สุด
1.2 ลักษณะภาพประกอบ	4.80	0.42	มากที่สุด
ภาพรวม	4.75	0.55	มากที่สุด
2. ด้านเนื้อหา			
2.1 ปริมาณของเนื้อหามีความเหมาะสมกับเวลา	4.70	0.48	มากที่สุด
1.2 เนื้อหาที่มีความยากง่ายเหมาะสมกับระดับของผู้เรียน	4.70	0.67	มากที่สุด
1.3 เนื้อหาเป็นประโยชน์ต่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน	4.80	0.42	มากที่สุด
ภาพรวม	4.73	0.53	มากที่สุด
3. ด้านการนำเสนอและการใช้ภาษา			
3.1 บทสนทนาเหมาะสมกับเนื้อหา	4.80	0.42	มากที่สุด
3.2 ภาษาที่ใช้สื่อความหมายได้ชัดเจนและ เข้าใจง่าย	4.70	0.48	มากที่สุด
3.3 การใช้ศัพท์กษณถูกต้อง	4.80	0.42	มากที่สุด
ภาพรวม	4.77	0.44	มากที่สุด
4. ด้านภาพและคำอธิบาย			
4.1 ภาพที่ใช้สามารถสื่อความหมายได้ชัดเจน	4.70	0.48	มากที่สุด
4.2 คำอธิบายชัดเจนเข้าใจง่าย	4.60	0.52	มากที่สุด
ภาพรวม	4.65	0.50	มากที่สุด
5.ด้านกิจกรรม			
5.1 กิจกรรมมีความสอดคล้องกับเนื้อหา	5.00	0.00	มากที่สุด
5.2 กิจกรรมมีความเหมาะสมกับระดับของผู้เรียน	4.80	0.42	มากที่สุด

ตาราง 12 (ต่อ)

รายการ	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
5.3 กิจกรรมมีความเหมาะสมกับเวลาเรียน	4.70	0.48	มากที่สุด
5.4 กิจกรรมเป็นประโยชน์ต่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน	5.00	0.00	มากที่สุด
ภาพรวม	4.88	0.23	มากที่สุด
รวมเฉลี่ย	4.77	0.43	มากที่สุด

จากตาราง 12 จะเห็นได้ว่า ผลการประเมินความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อแบบเรียนภาษาไทยในชีวิตประจำวันระดับต้น สำหรับชาวเกาหลี จากผลการประเมินทั้ง 5 ด้าน มีค่าเฉลี่ยโดยภาพรวมของแต่ละด้านอยู่ระหว่าง 4.65–4.88 โดยมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 4.77 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.43 หมายถึง ผู้เรียนมีความพึงพอใจมากที่สุด โดยด้านกิจกรรมมีค่าเฉลี่ยโดยภาพรวมสูงที่สุดคือเท่ากับ 4.88 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.23 หมายถึง ผู้เรียนมีความพึงพอใจมากที่สุด เมื่อแยกพิจารณาเป็นรายหัวข้อพบว่าหัวข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด มีจำนวน 2 หัวข้อ ได้แก่ กิจกรรมมีความสอดคล้องกับเนื้อหา และกิจกรรมเป็นประโยชน์ต่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5.00 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.00 หมายถึง ผู้เรียนมีความพึงพอใจมากที่สุด ลำดับรองลงมาคือ หัวข้อกิจกรรมมีความเหมาะสมกับระดับของผู้เรียน ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.80 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.42 หมายถึง ผู้เรียนมีความพึงพอใจมากที่สุดและลำดับสุดท้ายหัวข้อกิจกรรมมีความเหมาะสมกับเวลาเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.70 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.48 หมายถึง ผู้เรียนมีความพึงพอใจมากที่สุด สำหรับด้านที่มีค่าเฉลี่ยโดยภาพรวมต่ำที่สุดคือ ด้านภาพและคำอธิบายมีค่าเฉลี่ยโดยภาพรวมต่ำที่สุดคือ 4.65 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.50 หมายถึง ผู้เรียนมีความพึงพอใจมากที่สุด เมื่อแยกพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า หัวข้อภาพที่ใช้สามารถสื่อความหมายได้ชัดเจนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.70 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.48 หมายถึง ผู้เรียนมีความพึงพอใจมากที่สุด และหัวข้อคำอธิบายชัดเจนเข้าใจง่าย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.60 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.52 หมายถึง ผู้เรียนมีความพึงพอใจมากที่สุด

จากการสัมภาษณ์ผู้เรียนเกี่ยวกับแบบเรียนพบว่าผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อด้านกิจกรรมมากที่สุดเนื่องจากกิจกรรมในแบบเรียนช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกพูดภาษาไทยซึ่งสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของผู้เรียนซึ่งต้องการเน้นทักษะการฟังและการพูด ส่วนด้านภาพและคำอธิบายผู้เรียนได้

ให้ความเห็นว่า บทเรียนในส่วนท้ายซึ่งมีเนื้อหายากขึ้นเช่น บทที่ 8 อาทิตย์ที่แล้วไปไหนมา บทที่ 9 จากที่นี่ไปยังไ และบทที่ 10 รู้สึกไม่สบาย ยังจำเป็นต้องอาศัยการอธิบายจากครูจึงจะช่วยให้เข้าใจได้ ชัดเจนมากยิ่งขึ้น

ภาพประกอบ 5 บรรยากาศการเรียนการสอนสำหรับการทดลองใช้แบบเรียนกับกลุ่มตัวอย่าง (1)
ระหว่างวันที่ 6-28 มีนาคม 2560 เวลา 17.30-20.00 น. สถานที่ : โรงเรียนภาษาพร้อมพงษ์

ภาพประกอบ 6 บรรยากาศการเรียนการสอนสำหรับการทดลองใช้แบบเรียนกับกลุ่มตัวอย่าง (2)

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การสร้างแบบเรียนภาษาไทยในชีวิตประจำวันระดับต้น สำหรับชาวเกาหลี มีความมุ่งหมายเพื่อสร้างแบบเรียนภาษาไทยในชีวิตประจำวันระดับต้น สำหรับชาวเกาหลี ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70/70 และเพื่อประเมินความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อแบบเรียนภาษาไทยในชีวิตประจำวันระดับต้น สำหรับชาวเกาหลี กลุ่มตัวอย่าง คือ บุคคลทั่วไปชาวเกาหลี ที่อาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานคร ที่ไม่เคยเรียนภาษาไทยมาก่อน จำนวน 10 คน โดย วิธีเลือกแบบเจาะจง

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อสร้างแบบเรียนภาษาไทยในชีวิตประจำวันระดับต้น สำหรับชาวเกาหลี ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70/70
2. เพื่อประเมินความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อแบบเรียนภาษาไทยในชีวิตประจำวันระดับต้น สำหรับชาวเกาหลี

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านประชากร

ประชากร คือ ชาวเกาหลีที่อาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานคร ที่ไม่เคยเรียนภาษาไทยมาก่อน
กลุ่มตัวอย่าง คือ ชาวเกาหลีที่อาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานคร ที่ไม่เคยเรียนภาษาไทยมาก่อน
จำนวน 10 คน

2. ขอบเขตด้านเนื้อหา

ผู้วิจัยสร้างแบบเรียนภาษาไทยในชีวิตประจำวันระดับต้น สำหรับชาวเกาหลี ที่ประกอบด้วย บทเรียน จำนวน 10 บท ซึ่งใช้ภาษาในการดำเนินการ 3 ลักษณะ คือ ภาษาไทย ภาษาเกาหลี และ สัทอักษร กล่าวคือ นำเสนอเนื้อหาด้วยภาษาไทย อธิบายรายละเอียดของเนื้อหาด้วยภาษาเกาหลี และถอดเสียงภาษาไทยด้วยสัทอักษร โดยนำทฤษฎีแนวการสอนเพื่อการสื่อสารมาใช้ในการกำหนดเนื้อหา และกิจกรรมในแบบเรียน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบเรียนภาษาไทยในชีวิตประจำวันระดับต้น สำหรับชาวเกาหลี ประกอบแผนการสอน และแผ่น CD จำนวน 10 บท ดังนี้

บทนำ ระบบเสียง ประกอบด้วย เสียงของพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ ตัวเลข คำศัพท์ รูปประโยคพื้นฐานและรูปประโยคที่ใช้ในห้องเรียน

บทเรียน จำนวน 10 บท ซึ่งเน้นทักษะการสนทนาเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน

บทที่ 1 ยินดีที่ได้รู้จัก

บทที่ 2 คุณมีพี่น้องกี่คน

บทที่ 3 พี่ติดาอยู่ไหม

บทที่ 4 แถวนี้มีร้านชกักริดไหม

บทที่ 5 ขอเมนูหน่อย

บทที่ 6 เสื้อราคาเท่าไร

บทที่ 7 ดิฉันเรียนภาษาไทยตั้งแต่เก้าโมงถึงเที่ยง

บทที่ 8 เสาร์อาทิตย์ที่แล้วไปไหนมา

บทที่ 9 จากที่นี่ไปยังไ

บทที่ 10 รู้สึกไม่สบาย

2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างเรียนและหลังเรียน

3. แบบประเมินความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อแบบเรียนภาษาไทยในชีวิตประจำวัน ระดับต้น สำหรับชาวเกาหลี

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับแบบเรียนและการสร้างแบบเรียนภาษาไทย สำหรับชาวต่างประเทศและชาวเกาหลี ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างเครื่องมือสำหรับการเก็บข้อมูล ได้แก่ 1. แบบเรียนภาษาไทยในชีวิตประจำวันระดับต้น สำหรับชาวเกาหลี ประกอบแผนการสอน และแผ่น CD ประกอบการฟัง จำนวน 10 บท 2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างเรียนและหลังเรียน และ 3. แบบประเมินความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อแบบเรียน ซึ่งประเมินผล 5 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านรูปแบบ 2) ด้านเนื้อหา 3) ด้านการนำเสนอและการใช้ภาษา 4) ด้านภาพและคำอธิบาย และ 5) ด้านกิจกรรม จากนั้นผู้วิจัยได้นำเครื่องมือทั้ง 3 อย่าง เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อตรวจสอบความถูกต้อง เมื่อปรับแก้ตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาแล้วจึงนำแบบเรียนและแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเสนอต่อ

ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน เพื่อประเมินประสิทธิภาพของแบบเรียนในขั้นเบื้องต้น แล้วจึงนำไปปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

หลังจากปรับปรุงแก้ไขแบบเรียนตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ ผู้วิจัยได้นำแบบเรียนไปทดลองใช้จำนวน 2 ครั้ง กับชาวเกาหลี ที่มีคุณสมบัติใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง โดยครั้งที่ 1 ทดลองแบบ 1:1 (One to One Try-out) กับผู้เรียน จำนวน 1 คน และครั้งที่ 2 ทดลองแบบกลุ่มเล็ก (Small Group Try-out) กับผู้เรียน จำนวน 5 คน โดยหลังจากการทดลองใช้แบบเรียนแต่ละครั้ง ผู้วิจัยได้นำข้อมูลมาปรับปรุงแก้ไขแบบเรียน ก่อนนำไปทดลองใช้ในครั้งต่อไป เมื่อได้แบบเรียนที่ปรับปรุงแก้ไขจนสมบูรณ์แล้ว จึงนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นชาวเกาหลี ที่อาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานคร ที่ไม่เคยเรียนภาษาไทยมาก่อน จำนวน 10 คน ระยะเวลา 4 สัปดาห์ 42 คาบเรียน โดยผลการวิจัยมีดังต่อไปนี้

1. ได้แบบเรียนภาษาไทยในชีวิตประจำวันระดับต้น สำหรับชาวเกาหลี ที่มีประสิทธิภาพเท่ากับ 81.30/77.40 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 70/70 ที่กำหนดไว้ โดยค่าประสิทธิภาพ ร้อยละจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ระหว่างเรียนทั้ง 10 บท อยู่ระหว่าง 70.00 – 91.00 ซึ่งมีค่าประสิทธิภาพตัวแรก (E1) เท่ากับ 81.30 และค่าประสิทธิภาพ ร้อยละ จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียน (E2) เท่ากับ 77.40 แสดงว่า แบบเรียนมีประสิทธิภาพสามารถนำไปใช้เป็นแบบเรียนภาษาไทยในชีวิตประจำวันระดับต้น เพื่อสอนให้แก่ชาวเกาหลีได้

2. จากผลการประเมินความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อแบบเรียนภาษาไทยในชีวิตประจำวันระดับต้น สำหรับชาวเกาหลี มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 4.65 – 4.88 หมายถึง ความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อแบบเรียนทั้ง 5 ด้าน อยู่ในระดับมากที่สุด สามารถเรียงลำดับจากน้อยไปมากได้ ดังนี้ 1) ด้านภาพและคำอธิบาย 2) ด้านเนื้อหา 3) ด้านรูปเล่ม 4) ด้านการนำเสนอและการใช้ภาษา และ 5) ด้านกิจกรรม ส่วนค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 4.77 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.43 แสดงว่าผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อแบบเรียนมากที่สุด

อภิปรายผล

จากการสร้างแบบเรียนภาษาไทยในชีวิตประจำวันระดับต้นสำหรับชาวเกาหลีผู้วิจัยได้นำผลการวิเคราะห์ข้อมูลมาอภิปรายผลแยกเป็น 5 ประเด็น ดังต่อไปนี้

1. แบบเรียนภาษาไทยในชีวิตประจำวันระดับต้น สำหรับชาวเกาหลีที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพเท่ากับ 81.30/77.00 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้คือ 70/70 แสดงว่าแบบเรียนมีประสิทธิภาพสามารถนำไปใช้เป็นแบบเรียนเพื่อสอนภาษาไทยในชีวิตประจำวันระดับต้นให้แก่ชาวเกาหลีได้ ทั้งนี้เนื่องมาจากผู้วิจัยได้สร้างแบบเรียนตามขั้นตอนซึ่งเริ่มจากการสังเคราะห์ข้อมูลจากศึกษาเอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับแบบเรียนและการสร้างแบบเรียนสำหรับชาวต่างประเทศและ

ชาวเกาหลี จากนั้นจึงกำหนดโครงสร้างและองค์ประกอบของแบบเรียน และกำหนดเนื้อหาในแบบเรียนตามแนวทางการกำหนดเนื้อหาที่ควรสอนในแบบเรียนภาษาไทยระดับต้นที่เน้นทักษะการฟังและการพูดของปรียา หิรัญประดิษฐ์ (2545) จากนั้นจึงเลือกบทเรียนโดยคำนึงถึงการใช้ภาษาในการดำเนินชีวิตประจำวันของมนุษย์เพื่อการสื่อสารกับผู้อื่นในประเด็นต่างๆ โดยจัดเรียงเนื้อหาตามลำดับจากง่ายไปยาก และกำหนดวงศัพท์ที่ใช้สอนในบทเรียนตามแนวทางการกำหนดคำศัพท์พื้นฐานภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างประเทศระดับต้นของรุ่งฤดี แผลงศร (2551) นอกจากนี้ผู้วิจัยได้จัดให้มีภาพประกอบเนื้อหาในบทเรียนแต่ละบท จากขั้นตอนดังกล่าวจึงทำให้แบบเรียนที่สร้างขึ้นมีโครงสร้างและองค์ประกอบที่ชัดเจน มีการจัดเรียงเนื้อหาจากง่ายไปยากเหมาะสมกับระดับของผู้เรียนในระดับต้น อีกทั้งมีภาพประกอบที่ช่วยสื่อความหมายให้เข้าใจได้ง่ายขึ้นและสร้างความสนใจให้แก่ผู้เรียน สอดคล้องกับพัทธยา จิตต์เมตตะ (2559: 3) กล่าวว่า แบบเรียนภาษาสำหรับชาวต่างประเทศที่ดีควรมีการแบ่งบทและจัดลำดับเนื้อหาให้เหมาะสมกับผู้เรียน ควรใช้ถ้อยคำภาษาที่เข้าใจง่าย ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ในสภาพจริงได้ และมีภาพประกอบชัดเจนสวยงาม

2. จากการพิจารณาผลทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ระหว่างเรียน พบว่า ที่ผู้เรียนทำคะแนนแบบทดสอบได้มากที่สุดคือ บทที่ 6 (เลือกราคาเท่าไร) มีค่าประสิทธิภาพร้อยละ 91.00 ส่วนบทที่ผู้เรียนทำคะแนนแบบทดสอบได้น้อยที่สุดคือบทที่ 8 (เสาร์อาทิตย์ที่แล้วไปไหนมา) มีค่าประสิทธิภาพร้อยละ 70.00 ทั้งนี้เนื่องจากมาจากบทที่ 6 มีเนื้อหาเกี่ยวกับการบอกลักษณะ การซื้อของต่อราคา และการขออนุญาต ในการทำกริยาต่างๆ เช่น ขอลองเสื้อ ขอเติมน้ำ ขอพักผ่อน เป็นต้น ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถสอบถามข้อมูล และบอกความต้องการของตนได้ อีกทั้งมีไวยากรณ์ที่เชื่อมโยงกับบทที่ 1 และ 2 จึงง่ายต่อการเรียนรู้ นอกจากนี้ยังมีภาพประกอบเนื้อหาอยู่มาก จึงทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจมากเป็นพิเศษ และสามารถจดจำเนื้อหาได้ดี ส่วนบทที่ 8 มีเนื้อหาเกี่ยวกับการบอกวัน เดือน ปี และการบอกการกระทำในอดีต ซึ่งมีโครงสร้างไวยากรณ์ที่ความซับซ้อนขึ้น เช่น การใช้ “ไป.....มา” และ “.....รึยัง” จึงอาจทำให้ผู้เรียนเกิดความสับสนและรู้สึกว่าเป็นเรื่องยาก

3. ผลการประเมินความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อแบบเรียนมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 4.77 หมายถึง ผู้เรียนมีความพอใจต่อแบบเรียนมากที่สุด และจากการประเมินทั้ง 5 ด้าน ได้แก่ ด้านรูปเล่ม ด้านเนื้อหา ด้านการนำเสนอและการใช้ภาษา ด้านภาพและคำอธิบาย และด้านกิจกรรม มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 4.65 – 4.88 ซึ่งหมายถึง ผู้เรียนมีความพึงพอใจทั้ง 5 ด้าน อยู่ในระดับมากที่สุด ทั้งนี้เนื่องมาจากผู้วิจัยได้สร้างแบบเรียนตามแนวทางการสร้างแบบเรียนที่ดี ทำให้แบบเรียนที่สร้างขึ้นมีลักษณะที่ส่งเสริมและพัฒนาความรู้ภาษาไทยของผู้เรียน เช่น มีคำอธิบายภาษาเกาหลีช่วยให้ผู้เรียนสามารถศึกษาและทบทวนเนื้อหานอกห้องเรียนได้ด้วยตนเอง มีเนื้อหาที่เหมาะสมกับระดับของผู้เรียน ผู้เรียนสามารถนำความรู้ในแบบเรียนได้จริงในชีวิตประจำวัน แบบเรียนมีกิจกรรมการฝึกทักษะที่เน้น

พัฒนาทักษะการฟังและการพูดซึ่งผู้เรียนจะต้องฝึกกับเพื่อนจึงเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาไทยในการสื่อสาร และมีภาพประกอบที่ช่วยอธิบายความหมายของคำศัพท์ให้เข้าใจได้ง่ายขึ้นและทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจอยากเรียนภาษาไทย เป็นต้น

4. การจัดการเรียนการสอนในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้แนวการสอนเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching) เป็นแนวทางหลักในการกำหนดกระบวนการเรียนการสอนตามเนื้อหาในแบบเรียน ทั้งนี้เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ทักษะการสื่อสารให้ได้มากที่สุด จากการสังเกตการณ์พบว่า ผู้เรียนให้ความร่วมมือทำกิจกรรมในชั้นเรียนเป็นอย่างดี มีความกระตือรือร้นต่อการเรียน และพึงพอใจเมื่อสามารถนำความรู้ที่เรียนมาใช้สื่อสารได้ทันที เช่น พูดแนะนำตนเอง บอกความต้องการ บอกความชอบ และพูดเกี่ยวกับกิจวัตรประจำวันของตน เป็นต้น สอดคล้องกับ เสาวลักษณ์ รัตนวิเศษ (2547: 10) กล่าวถึง แนวการสอนเพื่อการสื่อสารจะเน้นปฏิสัมพันธ์ในการใช้ภาษาระหว่างครูผู้สอนกับผู้เรียนและระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียนเป็นสำคัญ กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกลอยอยากแสดงออกทางภาษาเพื่อสื่อความหมายด้วยตนเอง นอกจากนี้ผู้วิจัยได้นำทฤษฎีวิธีการสอนแบบแปลและไวยากรณ์ (Grammar Translation Method) มาใช้ในการอธิบายเนื้อหาด้วยภาษาเกาหลี เนื่องจากผู้เรียนไม่มีความรู้ภาษาไทยมาก่อน ผู้วิจัยจึงใช้ภาษาแม่ของผู้เรียนเป็นสื่อซึ่งช่วยให้การเรียนการสอนราบรื่นขึ้นและประหยัดเวลา ช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจเนื้อหาได้ถูกต้องและไม่รู้สึกกดดัน เมื่อผู้เรียนคุ้นเคยกับภาษาไทยแล้วจึงค่อยๆ ลดการใช้ภาษาไทยลง สอดคล้องกับ สมพงษ์ วิทยศักดิ์พันธุ์ (2549: 60) กล่าวว่า การรู้ภาษาแม่ของผู้เรียนหรือภาษาอังกฤษจะทำให้ผู้เรียนสื่อความเข้าใจได้ตรงกันมากขึ้น โดยเฉพาะผู้เรียนระดับต้น หากอธิบายปัญหาที่เพิ่งเริ่มเรียนหรือปัญหาในการเรียน ซึ่งจะช่วยลดความเครียดของผู้สอนได้และช่วยให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจในการเรียน

5. ในการประเมินทักษะของผู้เรียนกระทำโดย การสังเกตการณ์ และการใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนซึ่งประกอบด้วย แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ระหว่างและหลังเรียน โดยการประเมินจากการสังเกตการณ์นั้น ผู้วิจัยได้สังเกตพฤติกรรมการใช้ภาษาของผู้เรียนขณะร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนตั้งแต่เริ่มเรียนตลอดจนการมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมของบทเรียน ซึ่งเน้นการฝึกทักษะด้านการฟังและการพูด ส่วนการประเมินโดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ระหว่างและหลังเรียนนั้นมีลักษณะเป็นแบบทดสอบเพื่อวัดความรู้ 2 ด้าน ได้แก่ ด้านความรู้-ความจำ (Knowledge) และด้านการนำไปใช้ (Application) โดยการวัดด้านความรู้-ความจำ เป็นการทดสอบความรู้เรื่องคำศัพท์และไวยากรณ์ ส่วนการวัดด้านการนำไปใช้เป็นการวัดความสามารถของผู้เรียนในการสื่อสารโดยลักษณะของแบบทดสอบเป็นบทสนทนา ที่จำลองขึ้นจากสถานการณ์การสนทนาโต้ตอบกัน โดยให้ผู้เรียนเป็นผู้เริ่มหรือผู้ตอบบทสนทนาจากประโยคที่กำหนดให้ เช่น บอกเชื้อชาติ ต่อรองราคาสินค้าถามเส้นทางเพื่อไปร้านกาแฟจากแผนที่ที่กำหนดให้ เป็นต้น

6. การใช้สัทอักษรในแบบเรียนเพื่อถอดเสียงภาษาไทยเป็นประโยชน์ในการช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ระบบเสียงในภาษาไทยและรู้หลักในการออกเสียงภาษาไทยได้อย่างถูกต้องและไม่มีข้อจำกัดด้านการออกเสียงหน่วยเสียงที่ไม่มีในภาษาเกาหลี เช่น เสียง /ŋ/, /r/ และ /f/ เป็นต้น สอดคล้องกับสมพงษ์ วิทยาศักดิ์พันธุ์ (2545: (11)) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับประโยชน์ของสัทอักษรในแบบเรียนภาษาไทยสำหรับชาวต่างประเทศว่า “สัทอักษรช่วยให้ผู้เรียนสามารถบันทึกเสียงที่ได้ยินเอง อ่านและทำความเข้าใจเสียงภาษาไทยได้ในระยะเริ่มต้นและเป็นส่วนช่วยในการหัดอ่านภาษาไทยด้วยตนเอง” นอกจากนี้ ฐู๋ เซิน (2555: 135) ได้วิจัยเรื่องการพัฒนารูปแบบการสอนการออกเสียงภาษาไทย โดยใช้สัทอักษรและปฏิสัมพันธ์ สำหรับนักศึกษาจีน ได้กล่าวถึงการใช้สัทอักษรในการสอนสรุปได้ว่า การใช้สัทอักษรกำกับการออกเสียงของสระ พยัญชนะ เสียงวรรณยุกต์ และคำศัพท์ ภาษาไทยช่วยให้นักศึกษาได้อ่านหน่วยเสียงภาษาไทยได้อย่างถูกต้องตามหลักสัทศาสตร์ และคาดว่าจะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจระบบเสียงภาษาไทยได้อย่างลึกซึ้ง

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะของการวิจัยครั้งต่อไป

1. การทดลองกับกลุ่มตัวอย่างซึ่งมาจากองค์กรเดียวกัน หรือรู้จักกันมาก่อนจะช่วยลดความเครียด ความเขินอายของผู้เรียน อีกทั้งสามารถกระตุ้นการรับรู้ ความสนใจ และความอยากรมีส่วนร่วมของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี
2. ควรศึกษาการสร้างแบบเรียนภาษาไทยในชีวิตประจำวัน สำหรับชาวเกาหลีในระดับที่สูงขึ้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2558). *สรุปสถานการณ์การท่องเที่ยวตุลาคม 2558*. กรุงเทพฯ: กรมฯ.
- กรมวิชาการ. (2534). *นโยบายการใช้และการพัฒนาสื่อการเรียนการสอนและแนวการใช้สื่อการเรียนการสอน ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 และหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524*. กรุงเทพฯ: กรมฯ.
- โกชัย สาริกบุตร. (2520). *แนวการวิเคราะห์และประเมินผลแบบเรียน*. เชียงใหม่: วิทยาลัยครูเชียงใหม่.
- จินตนา พุทธเมตตะ. (2554). *หนังสือแบบเรียนการสนทนาภาษาไทยสำหรับนักศึกษาเกาหลี*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์; สมเชาว์ เนตรประเสริฐ; และ สุดา สินสกุล. (2520). *ระบบสื่อการสอน*. กรุงเทพฯ: คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ฉอมส์, ฮวันซึง. (2536). *การวิเคราะห์เปรียบเทียบระบบโครงสร้างภาษาไทยและภาษาเกาหลี*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (ภาษาไทย) สงขลา: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. ถ่ายเอกสาร.
- ดำรงค์ ฐานดี. (2555). *ไทย-เกาหลีใต้-อาเซียนบวกสาม*. ใน *เอกสารประกอบการบรรยายในการประชุมระดับชาติเกาหลีศึกษา ครั้งที่ 2*. หน้า 2-34 กรุงเทพฯ: ศูนย์เกาหลีศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ทัศนีย์ ศุภเมธี. (2533). *พฤติกรรมการสอนภาษาไทยระดับอุดมศึกษา*. กรุงเทพฯ: วิทยาลัยครูธนบุรี สหวิทยาลัยรัตนโกสิน.
- ทศวรรณ ฦ พิกุล. (2551). *การพัฒนาหนังสือเรียนการอ่านและการเขียนภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับชาวต่างประเทศ เพื่อใช้ในโรงเรียนสอนภาษา วาย เอ็ม ซี เอ เชียงใหม่*. การค้นคว้าแบบอิสระ ศษ.ม. (การสอนภาษาไทย). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- ธวัช ปุณโณทก. (2550). *วิวัฒนาการหนังสือแบบเรียนวิชาภาษาไทย*. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- นวลจันทร์ รัตนกร; และ สุภัทรา จัตุรเงิน. (2529). *การเลือกหนังสือ Select of books LS243*. กรุงเทพฯ: ชวนพิมพ์.
- แบ, แจมีน. (2556). *การสร้างแบบเรียนคำศัพท์ไทยที่ใช้ในชีวิตประจำวันของคนไทยสำหรับชาวเกาหลี*. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- แบบ, ชูเคียง. (2538). *การวิเคราะห์และเปรียบเทียบระบบหน่วยเสียงภาษาไทยกับภาษาเกาหลีเพื่อการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศแก่ผู้เรียนที่เป็นคนเกาหลี*. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (การสอนภาษาไทย). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- ประทีป จรัสรุ่งระวีวร. (2514). *การวิเคราะห์หนังสือแบบเรียนวิทยาศาสตร์ชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 1 ในแง่ของวิธีการเสนอรูปแบบและเนื้อหา*. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (มัธยมศึกษา) กรุงเทพฯ: วิทยาลัยวิชาการการศึกษา ประสานมิตร.
- ปรียา หิรัญประดิษฐ์. (2545). *รายงานการวิจัยสถานภาพการเรียนและการสอนภาษาไทยให้แก่ชาวต่างประเทศในประเทศไทย*. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. ถ่ายเอกสาร
- พัทธยา จิตต์เมตตดา. (2559). *สื่อการสอน และแบบเรียนภาษาไทยสำหรับชาวต่างชาติ. ใน เอกสารประกอบการอบรมเรื่อง การสร้างสื่อและแบบเรียนภาษาไทยสำหรับชาวต่างชาติ*. หน้า 3. กรุงเทพฯ: คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.
- รุ่งฤดี แผลงศร. (2553). *รายงานการวิจัยการกำหนดคำศัพท์พื้นฐานภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างประเทศ ระดับต้น*. กรุงเทพฯ: คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ลี, ฮานู. (2520). *การสร้างแบบเรียนการเขียนภาษาไทยสำหรับนักศึกษาเกาหลีในสถาบันอุดมศึกษา*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (มัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ล้วน สายยศ; และ อังคณา สายยศ. (2531). *หลักการวิจัยทางการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ลู๋ เซิน. (2555, มกราคม-เมษายน). *การพัฒนารูปแบบการสอนการออกเสียงภาษาไทย โดยใช้สัทอักษร และปฏิสัมพันธ์ สำหรับนักศึกษาจีน*. *วารสารการบริหารและพัฒนา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม*. 4(1): หน้า 135 – 136.
- วรพงศ์ ไชยฤกษ์. (2553, กรกฎาคม -ธันวาคม). *แนวคิดการสอนภาษาไทยให้ชาวต่างประเทศ*. *วารสารมหาวิทยาลัยพายัพ*. 21(1): หน้า 162-181.
- วัจนา พิพัฒน์ทศพล. (2545, มีนาคม). *การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร*. *วารสารการศึกษา กทม*. 25(6): หน้า 24-27.
- วัชรพล วิบูลศรีน. (2553). *การสร้างแบบเรียนสนทนาภาษาไทยสำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ*. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วิรัช วงศ์นิรันดร์วัฒนา. (2555). *ภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับชาวต่างประเทศ*. ขอนแก่น: คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

วิลักษณ์ ศรีป่าซาง. (2548). การสร้างหนังสือเรียนภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับชาวต่างชาติ.

รายงานการวิจัย เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีล้านนา

ศรีวิไล พลมณี. (2545). พื้นฐานการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ศูนย์บริการวิชาการ. (ม.ป.ป.) *Intensive Thai Basic 1*. กรุงเทพฯ: คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.

สมจิตรา เรืองศรี. (2546). การประเมินผลการเรียนวิชาภาษาไทย. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

สมพงศ์ วิทย์ศักดิ์พันธุ์. (2545). คู่มือการสอนภาษาไทยเบื้องต้นในบริบทไทยศึกษาสำหรับชาวต่างชาติ.
กรุงเทพฯ: โครงการพัฒนาความร่วมมือด้านการเรียนการสอนภาษาไทยบนฐานของไทยคดี
ศึกษา ทบวงมหาวิทยาลัย.

----- (2549) การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ. เชียงใหม่: มิ่งเมือง.

----- (2551). การสร้างบทเรียนภาษาไทยสำหรับชาวต่างประเทศ. ใน เอกสารประกอบการ
อบรมเชิงปฏิบัติการ. กรุงเทพฯ: คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

สมพงศ์ วิทย์ศักดิ์พันธุ์; และคนอื่นๆ. (2545). แบบเรียนภาษาไทยเบื้องต้นในบริบทไทยศึกษาสำหรับ
ชาวต่างชาติ. กรุงเทพฯ: โครงการพัฒนาความร่วมมือด้านการเรียนการสอนภาษาไทยบน
ฐานของไทยคดีศึกษา ทบวงมหาวิทยาลัย.

สมพร จารุณี. (2534). การพัฒนาสื่อการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ: กรมวิชาการ.

----- (2540). เอกสารเพื่อการพัฒนาหนังสือ อันดับที่ 6 การวางแผนการเรียนการสอนสื่อ
และกระบวนการ. กรุงเทพฯ: กรมวิชาการ.

สิริจิตต์ เดชอมรชัย. (2556). การสอนภาษาฝรั่งเศสในฐานะภาษาต่างประเทศ: แนวคิดและวิธีการ.
กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สร้อยสน สกลรักษ์. (2551). การสอนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.

สำนักงานตรวจคนเข้าเมือง. (2557). สถิติสดม. สืบค้นเมื่อ ก.พ. 2558, จาก
<http://www.immigration.go.th>

สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2535). วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย

----- (2537). วิธีสอนภาษาอังกฤษ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- สุณีย์ อัดศาสตร์. (2526). *ความเป็นมาของแบบเรียนไทย*. กรุงเทพฯ: คณะวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ วิทยาลัยครูธนบุรี.
- เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. (2547). *การพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ 3*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- หทัย ตันหยง. (2528). *การเขียนหนังสือแบบเรียน*. กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- เหลียง, เหยาหลิง. (2555). *การสร้างหนังสือเรียนภาษาไทยธุรกิจ สำหรับนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ*. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (การสอนภาษาไทย). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- อง, จีอิน. (2555). *แบบเรียนภาษาไทยสำหรับนักธุรกิจ*. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อดิสรณ์ ประทุมถิ่น. (2554). *การสร้างแบบเรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศระดับพื้นฐานสำหรับนักศึกษาต่างชาติที่สถาบัน NUS Extension มหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์*. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (การสอนภาษาไทย). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- อรุณี วิริยะจิตรา. (2533). *การเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร*. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- อัมพร แก้วสุวรรณ. (2527). *วิเคราะห์แบบเรียนภาษาไทย*. นครปฐม: หมวดวิชาการสอนภาษาไทย ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- Jung, Hwan Seung. (2012). *New start 태국어 첫걸음*. Phaju: Samji Books.
- Choi, Chang Song. (2001). *태국어 회화*. Seoul: Hankuk University of Foreign Studies Press Center.
- Lee, Byong Do. (2008). *가장쉬운태국어 첫걸음*. 2nd ed. Seoul: Dongyang Books.
- Lee, Han Wu. (n.d.). *편먹고 말먹는 태국어 첫걸음*. Seoul: Hankuk University of Foreign Studies Press Center.
- Littlewood, William. (1998). *Communicative Language Teaching : an introduction*. New York: Cambridge University Press.
- Seels, Barbala; & Glasgow, Zita. (1997). *Making Instructional Design Decisions*. 2nd ed. Upper Saddle River, N.J.: Merrill.
- Shores, Louis. (1960). *Instructional Materials : an introduction for teachers*. New York : Ronald Press.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

แบบประเมินคุณภาพแบบเรียน

แบบประเมินคุณภาพแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บุษบา บัวสมบุญณ์ อาจารย์ประจำสาขาวิชาการสอนภาษาไทย
ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศิลปากร
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์สิทธิณี ธรรมชัย อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาเกาหลี
ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก
คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
3. อาจารย์ ดร.รุ่งอรุณ โรจนรัตนดำรง ไชยศรี อาจารย์ประจำสาขาวิชามัธยมศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

แบบประเมินคุณภาพแบบเรียน
เรื่อง แบบเรียนภาษาไทยในชีวิตประจำวันระดับต้นสำหรับชาวเกาหลี

กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

รายการ	ระดับการประเมิน				
	มากที่สุด 5	มาก 4	ปานกลาง 3	น้อย 2	น้อยที่สุด 1
ด้านรูปเล่ม					
1.1 ลักษณะตัวพิมพ์	✓				
1.2 ลักษณะภาพประกอบ	✓				
ด้านเนื้อหา					
2.1 เนื้อหาสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	✓				
2.2 มีการเรียงลำดับขั้นตอนของการเรียนรู้	✓				
2.3 ปริมาณของเนื้อหา มีความเหมาะสม กับเวลาเรียน		✓			
2.4 เนื้อหา มีความยากง่ายเหมาะสมกับระดับของผู้เรียน	✓				
ด้านการนำเสนอและการใช้ภาษา					
3.1 ภาษาที่ใช้สื่อความหมายได้ชัดเจนและเข้าใจง่าย	✓				
3.2 ภาษาที่ใช้เหมาะสมกับระดับของผู้เรียน	✓				
3.3 ใช้ภาษาถูกต้องตามลักษณะของภาษา	✓				
ด้านภาพและคำอธิบาย					
4.1 ภาพที่ใช้สามารถสื่อความหมายได้ชัดเจน	✓				
4.2 คำอธิบายภาพประกอบถูกต้อง	✓				
กิจกรรม					
5.1 กิจกรรมมีความสอดคล้องกับเนื้อหา	✓				
5.2 กิจกรรมมีความเหมาะสมกับระดับของผู้เรียน	✓				
5.3 กิจกรรมมีความเหมาะสมกับเวลาเรียน	✓				
5.4 เป็นกิจกรรมที่มีคุณค่า	✓				

ข้อเสนอแนะ

ปรับแก้ภาพประกอบ และ เนื้อหา เพิ่มเติม

ลงชื่อผู้เชี่ยวชาญผู้ตรวจสอบ

ส.ท.ร. งามระวี
 ผ.ศ. ส.ท.ร. งามระวี

แบบประเมินคุณภาพแบบเรียน
เรื่อง แบบเรียนภาษาไทยในชีวิตประจำวันระดับต้นสำหรับชาวเกาหลี

กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

รายการ	ระดับการประเมิน				
	มากที่สุด 5	มาก 4	ปานกลาง 3	น้อย 2	น้อยที่สุด 1
ด้านรูปเล่ม					
1.1 ลักษณะตัวพิมพ์		✓			
1.2 ลักษณะภาพประกอบ			✓		
ด้านเนื้อหา					
2.1 เนื้อหาสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้		✓			
2.2 มีการเรียงลำดับขั้นตอนของการเรียนรู้		✓			
2.3 ปริมาณของเนื้อหามีความเหมาะสม กับเวลาเรียน			✓		
2.4 เนื้อหามีความยากง่ายเหมาะสมกับระดับของผู้เรียน			✓		
ด้านการนำเสนอและการใช้ภาษา					
3.1 ภาษาที่ใช้สื่อความหมายได้ชัดเจนและเข้าใจง่าย			✓		
3.2 ภาษาที่ใช้เหมาะสมกับระดับของผู้เรียน		✓			
3.3 ใช้ภาษาถูกต้องตามลักษณะของภาษา		✓			
ด้านภาพและคำอธิบาย					
4.1 ภาพที่ใช้สามารถสื่อความหมายได้ชัดเจน			✓		
4.2 คำอธิบายภาพประกอบถูกต้อง		✓			
กิจกรรม					
5.1 กิจกรรมมีความสอดคล้องกับเนื้อหา		✓			
5.2 กิจกรรมมีความเหมาะสมกับระดับของผู้เรียน		✓			
5.3 กิจกรรมมีความเหมาะสมกับเวลาเรียน			✓		
5.4 เป็นกิจกรรมที่มีคุณค่า		✓			

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อผู้เชี่ยวชาญผู้ตรวจสอบ

อาจารย์ ดร. รุ่งอรุณ โรจน์รัตนคำจร ไขยศวี

แบบประเมินคุณภาพแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างเรียนและหลังเรียน

เรื่อง แบบเรียนภาษาไทยในชีวิตประจำวันระดับต้นสำหรับชาวเกาหลี

คำชี้แจง : กรุณาทำเครื่องหมาย (✓) ในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

+1 หมายถึง เห็นว่าข้อสอบมีความสอดคล้องและเหมาะสม

0 หมายถึง ไม่เห็นใจว่าข้อสอบมีความสอดคล้องและเหมาะสม

-1 หมายถึง เห็นว่าข้อสอบไม่มีความสอดคล้องและเหมาะสม

ลำดับ	รายการ	ระดับการประเมิน			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
1	แบบทดสอบมีความสอดคล้องกับเนื้อหา	✓			
2	แบบทดสอบมีความยากง่ายเหมาะสมกับระดับผู้เรียน	✓			
3	แบบทดสอบบทที่ 1 ยินดีที่ได้รู้จักครับ มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	✓			ไปบทตัวอักษรที่ พาสินทุกภาษา
4	แบบทดสอบบทที่ 2 คุณมีพี่น้องกี่คนคะ มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	✓			ห
5	แบบทดสอบบทที่ 3 พี่ธิดาอยู่ไหมคะ มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	✓			ห
6	แบบทดสอบบทที่ 4 แถวนี้มีร้านซักรีดไหมคะ มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	✓			ห
7	แบบทดสอบบทที่ 5 ขอเมนูหน่อยครับ มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	✓			ห
8	แบบทดสอบบทที่ 6 เลือราคาเท่าไรคะ มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	✓			ห
9	แบบทดสอบบทที่ 7 ดินนี้เรียนภาษาไทยตั้งแต่ 9 ถึงเที่ยงคะ มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	✓			ห
10	แบบทดสอบบทที่ 8 เสาร์อาทิตย์ที่แล้วไปไหนมาคะ มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	✓			ห
11	แบบทดสอบบทที่ 9 จากที่นี่ไปยังไหนคะ มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	✓			ห
12	แบบทดสอบบทที่ 10 รู้สึกไม่ค่อยสบายคะ มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	✓			ห

ลงชื่อผู้เชี่ยวชาญผู้ตรวจสอบ

ศิริพร ธรรมอริ
 (นางสาวศิริพร ธรรมอริ หนช.)

แบบประเมินคุณภาพแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างเรียนและหลังเรียน

เรื่อง แบบเรียนภาษาไทยในชีวิตประจำวันระดับต้นสำหรับชาวเกาหลี

คำชี้แจง : กรุณาทำเครื่องหมาย (✓) ในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

+ 1 หมายถึง เห็นใจว่าข้อสอบมีความสอดคล้องและเหมาะสม

0 หมายถึง ไม่เห็นใจว่าข้อสอบมีความสอดคล้องและเหมาะสม

- 1 หมายถึง เห็นใจว่าข้อสอบไม่มีความสอดคล้องและเหมาะสม

ลำดับ	รายการ	ระดับการประเมิน			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
1	แบบทดสอบมีความสอดคล้องกับเนื้อหา	✓			
2	แบบทดสอบมีความยากง่ายเหมาะสมกับระดับผู้เรียน	✓			
3	แบบทดสอบบทที่ 1 ยินดีที่ได้รู้จักครับ มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	✓			
4	แบบทดสอบบทที่ 2 คุณมีพี่น้องกี่คนคะ มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	✓			
5	แบบทดสอบบทที่ 3 พี่ตาอยู่ไหนคะ มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	✓			
6	แบบทดสอบบทที่ 4 แถ่นนี้มีร้านชกักรัดไหมคะ มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	✓			
7	แบบทดสอบบทที่ 5 ขอเมนูหน่อยครับ มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	✓			
8	แบบทดสอบบทที่ 6 เสือราคาเท่าไรคะ มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	✓			
9	แบบทดสอบบทที่ 7 ดิฉันเรียนภาษาไทยตั้งแต่ 9 ถึงเที่ยงคะ มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	✓			
10	แบบทดสอบบทที่ 8 เสาร์อาทิตย์ที่แล้วไปไหนมาคะ มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	✓			
11	แบบทดสอบบทที่ 9 จากที่นี่ไปยังไหนคะ มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	✓			
12	แบบทดสอบบทที่ 10 รู้สึกไม่ค่อยสบายคะ มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	✓			

ลงชื่อผู้เชี่ยวชาญผู้ตรวจสอบ

(อ.ธวัช วัฒนวิทย์)

ภาคผนวก ข

แผนการสอน

ตัวอย่างบทเรียน

ตัวอย่างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ระหว่างเรียน

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียน

เฉลยแบบทดสอบ

แผนการสอนภาษาไทยในชีวิตประจำวันระดับต้น สำหรับชาวเกาหลี

แผนการสอนบทที่ 3 เรื่อง พิศิตาอยู่ไหม

รวมระยะเวลา 2 ชั่วโมง 30 นาที

1. **สาระสำคัญ** การเรียนรู้คำบุพบท บอกสถานที่ ช่วยให้ผูเรียนอธิบายตำแหน่งของสิ่งต่างๆ และเพื่อตอบคำถาม ใคร ทำอะไร ที่ไหน ผูเรียนจึงต้องเรียนรู้คำกริยา และคำศัพท์เกี่ยวกับสถานที่เพื่อนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้
2. **จุดประสงค์การเรียนรู้**
 - 2.1 อธิบายตำแหน่งของคน สัตว์ และสิ่งของได้
 - 2.2 บอกการกระทำที่เหมาะสมกับสถานที่
3. **เนื้อหา**
 - 3.1 คำศัพท์ : แยก มาหา ใคร อยู่ ไหม เชิญ เข้ามา ใน บ้าน ก่อน ตอนนี้ ที่ ห้องครัว
นั่งรอ ที่นี้
 - 3.2 การใช้ภาษา : 1) คำบุพบท : ที่ บน ล่าง นอก ใน หน้า หลัง ข้าง ได้
2) คำกริยา : ไป มา ยืน นั่ง นอน ดู อ่าน กิน ทาน อาบน้ำ
 - 3.3 ประโยคสนทนา : A : มาหาใครคะ / ครับ
B : มาหา.....ค่ะ / ครับ
 - 3.4 ความรู้เพิ่มเติม : หิ้งพระและห้องพระ

กิจกรรม	เวลา
<u>ขั้นนำ</u> - ครูทบทวนบทเรียนคราวที่แล้ว - ครูแสดงภาพตำแหน่งของสิ่งของ เช่น ภาพหนังสืออยู่บนโต๊ะ ภาพหนังสืออยู่ใต้โต๊ะ แล้วถามผู้เรียนว่าในภาพมีอะไรบ้างและให้สังเกตความแตกต่างของทั้ง 2 ภาพ	10 นาที
<u>ขั้นสอน</u> - ครูแสดงบัตรคำ แล้วออกเสียงให้ผู้เรียนฟังแล้วให้พูดตาม - ครูให้ผู้เรียนจับคู่กับเพื่อน ผลัดกันฝึกอ่านออกเสียงคำศัพท์จากบทสนทนาแล้วสลับให้ผู้เรียนอ่านคำศัพท์ - ครูให้ผู้เรียนฟังบทสนทนาจากแผ่นซีดี 2 ครั้ง - ครูให้ผู้เรียนจับคู่กับเพื่อน ผลัดกันฝึกพูดบทสนทนา แล้วสลับให้ผู้เรียนให้พูดบทสนทนา	20 นาที
- ครูให้ผู้เรียนดูคำศัพท์เรื่องคำบุพบทในแบบเรียน แล้วอ่านออกเสียงให้ผู้เรียนออกเสียงตาม จากนั้นอธิบายการใช้คำบุพบท - ครูชี้ไปที่สิ่งของในห้องเรียนแล้วพูดประโยค - ครูให้ผู้เรียนจับคู่กับเพื่อน ทำกิจกรรมฝึกฟังพูด 1 (ถามตอบเกี่ยวกับตำแหน่ง)	25 นาที
พัก	5 นาที
- ครูให้ผู้เรียนดูคำศัพท์เรื่องกริยาในแบบเรียน แล้วออกเสียงให้ผู้เรียนพูดตาม - ครูอธิบาย (คำกริยา) พร้อมยกตัวอย่างประโยค - ครูให้ผู้เรียนแต่งประโยครายบุคคล	25 นาที
- ครูแสดงภาพห้อง แล้วออกเสียงคำศัพท์ จากนั้นพูดประโยค เช่น ดิฉันทำอาหารที่ห้องครัวค่ะ - ครูแสดงภาพห้องต่างๆ อีกครั้ง แล้วถามผู้เรียนเป็นรายบุคคล - ครูอธิบายเรื่องห้องพระและห้องพระ โดยแสดงภาพประกอบ - ครูให้ผู้เรียนจับคู่กับเพื่อนฝึกฟังพูด 2 (ฝึกถามตอบเกี่ยวกับคำกริยาและห้องต่างๆ) - ครูสลับให้ผู้เรียนพูดประโยคถามตอบ	30 นาที
พัก	5 นาที
<u>ขั้นสรุป</u> - ครูและผู้เรียนช่วยกันสรุปเนื้อหาที่เรียน เปิดโอกาสให้ซักถาม - ครูให้ผู้เรียนทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ประจำบทเรียน	10 นาที 20 นาที

4. สื่อ-อุปกรณ์

- 4.1 ภาพคำศัพท์
- 4.2 ของจริง
- 4.3 ซีดีประกอบบทสนทนา

5. การวัดและการประเมินผล

- 5.1 ความสนใจและการมีส่วนร่วมในชั้นเรียน
- 5.2 การฝึกปฏิบัติขณะทำกิจกรรมที่จัดขึ้น
- 5.3 การทำแบบทดสอบประจำบทเรียน

แบบเรียนภาษาไทยในชีวิตประจำวันระดับต้น สำหรับชาวเกาหลี

อาจารย์ที่ปรึกษา รองศาสตราจารย์ผกาศรี เย็นบุตร
 นิสิต นางสาวนันทยุพา จำรัสพันธุ์
 หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย
 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

บทที่ สาม bòt-thîi sǎam	พี่ ธิดา อยู่ ไหม phîi Thî-daa yùu mǎy	3
----------------------------	---	---

ส่วนที่ 1 sùan-thîi nùṅ

1 บทสนทนา bòt-sǎn-tha-naa (track 3)	
ธारा Thaa-raa	สวัสดี ครับ มา หา ใคร ครับ sa-wàt-dii khráp maa hǎa khray khráp
แขก khèek	สวัสดี ค่ะ มา หา พี่ ธิดา ค่ะ sa-wàt-dii khâ maa hǎa phîi Thî-daa khâ พี่ ธิดา อยู่ ไหม ค่ะ phîi Thî-daa yùu mǎy khâ
ธारा Thaa-raa	อยู่ ครับ yùu khráp เชิญ เข้า มา ใน บ้าน ก่อน ครับ chəon khâw maa nay bâan kòon khráp ตอนนี้ พี่ ธิดา อยู่ ที่ ห้องครัว ครับ təon-nîi phîi Thî-daa yùu thîi hōṅ-khrua khráp เชิญ นั่ง รอ ที่นี่ ก่อน ครับ chəon nâṅ row thîi-nîi kòon khráp
แขก khèek	ขอบคุณ ค่ะ khòwp-khun khâ

2 คำศัพท์ kham-sàp

คำอ่าน kham-ว៉่าน	คำศัพท์ kham-sàp	ความหมาย khwaam-măay
khèek	แขก	게스트 , 방문객
maa hăa	มา หา	만나러 오다
yùu	อยู่	있다, 계시다
máy	ไหม	가부 또는 여부의 대답을 기대하는 회화 문장의 끝에 오는 의문조사.
khâw maa	เข้ามา	들어오다
chəon	เชิญ	청하다, ~ 하십시오
nay	ใน	안
bâan	บ้าน	집
kòon	ก่อน	먼저 ~
toon-níi	ตอนนี้	지금
thii	ที่	에 (장소 표시이며 장소앞에 온다)
hông-khrua	ห้องครัว	부엌
nâng rov	นั่ง รอ	앉아서 기다리다
thii-níi	ที่นี่	여기

2 ประโยคสนทนา prà-yòok sǎn-tha-naa

มา หา ใคร ค่ะ ครับ
• A : maa hăa khray khá / khráp
มา หา พี่ ธิดา ค่ะ ครับ
B : maa hăa phii Thí-daa khâ / khráp

ส่วนที่ 2 sùan-thîi รว้ญ

1 คำศัพท์ kham-sàp

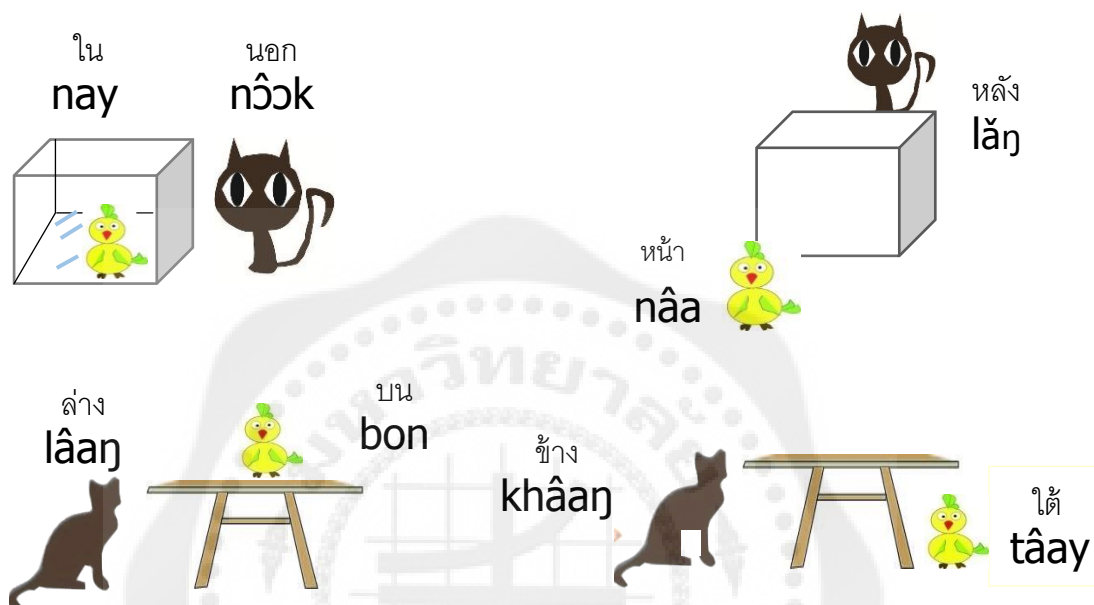
คำอ่าน kham-ʔàan	คำศัพท์ kham-sàp	ความหมาย khwaam-măay
หวิญ-ก๊วก	ห้องนอน	
หวิญ-น้าม	ห้องน้ำ	
หวิญ-นัญ-ลั่น	ห้องนั่งเล่น	
หวิญ-khrua	ห้องครัว	
kra-păw	กระเป๋า	
thoo-ra-thát	โทรทัศน์	

2 การใช้ภาษา kaan-cháy-phaa-sǎa

คำบุพบท kham-bùp-pha-bòt

- คำบุพบทใช้แสดงตำแหน่งของคำนาม

(kham-bùp-pha-bòt 는 명사의 위치를 나타낸다.)

ข้าง _____ : **khâang-nay**

ตัวอย่าง **tua-yàang**

นก อยู่ ข้างใน
nók yùu khâang-nay

นก แมว

nók : 새 / **mɛɛw** : 고양이

คำบุพบท

1) kham-bùp-pha-bòt

- วางไว้หน้าคำนามเพื่อแสดงการบอกตำแหน่งของคำนาม (명사앞에 놓여 명사의 위치를 나타낸다.)

ตัวอย่าง **tua-yàan**

หนังสือ อยู่ บน โต๊ะ ครับ
nǎng-sǎm yùu **bon** tó khráp

ปากกา อยู่ ใน กระเป๋า ครับ
pàak-kaa yùu **nay** kra-pǎw khā

โทรศัพท์มือถือ อยู่ ที่ไหน ครับ
A : thoo-ra-sàp-mu-thǎm yùu **thîi-nǎy*** khá

อยู่ ข้าง โทรศัพท์ ครับ
B : yùu **khâan** thoo-ra-thát khráp

ที่ไหน

* **thîi-nǎy** : 어디

คำกริยา kham-kri-yaa

ไป
pay

มา
maa

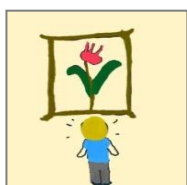
ยืน
yuen

นั่ง
nâng

นอน
nawn

ดู
duu

อ่าน
wàan

กิน รับประทาน
kin/ráp-pra-thaan

ทำอาหาร
tham-wǎa-hǎan

อาบน้ำ
wàap-náam

คำกริยา

2) kham-kri-yaa

- การเรียงประโยคภาษาไทยคำกริยาจะวางไว้หลังประธาน กรรมจะวางไว้หลังคำกริยา
(태국어 문장의 순서는 동사의 위치가 주어뒤에 오고 그뒤에는 목적어의 자리다.)

ตัวอย่าง tua-yàan

ดิฉัน อ่าน หนังสือ ค่ะ
di-chán wàan nǎng-sǎn khâ

พ่อ ดู โทรทัศน์ ค่ะ
phôw duu thoo-ra-thát khâ

พวกเขา ทำ อะไร ค่ะ
A : phûak-khâw tham wa-ray khâ

พวกเขา ทำอาหาร ครับ
B : phûak-khâw tham-wa-hǎan khráp

3 กิจกรรม kit-ca-kam

การฝึกฟัง-พูด kaan-fùk faŋ-phûut

- 1) ผู้เรียน A ดูภาพที่ 1 (หน้า 53) ผู้เรียน B ดูภาพที่ 2 (หน้า 54) จากนั้นผู้เรียน A ถามตำแหน่งของสิ่งของ ผู้เรียน B ตอบคำถาม ดังตัวอย่าง

(phûu-rian A 는 1 그림(53 페이지)을 보고 phûu-rian B 는 2 그림(54 페이지)을 보고 보기와 같이 phûu-rian A 는 물건의 위치를 묻고 phûu-rian B 는 대답하십시오.)

ตัวอย่าง tua-yàaŋ

โทรศัพท์มือถือ

อยู่ ที่ไหน คะ

A: thoo-ra-sàp-mu-thu yùu thîi-nây khá

โทรศัพท์มือถือ

อยู่ ใต้ โต๊ะ ครับ

B: thoo-ra-sàp-mu-thu yùu tâay tó khráp

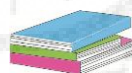
1

ผู้เรียน
phûu-rian A

โทรศัพท์มือถือ

thoo-ra-sàp-mu-thu

หนังสือ

นั้ก-ร้น

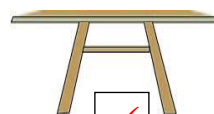
โทรทัศน์

thoo-ra-thát

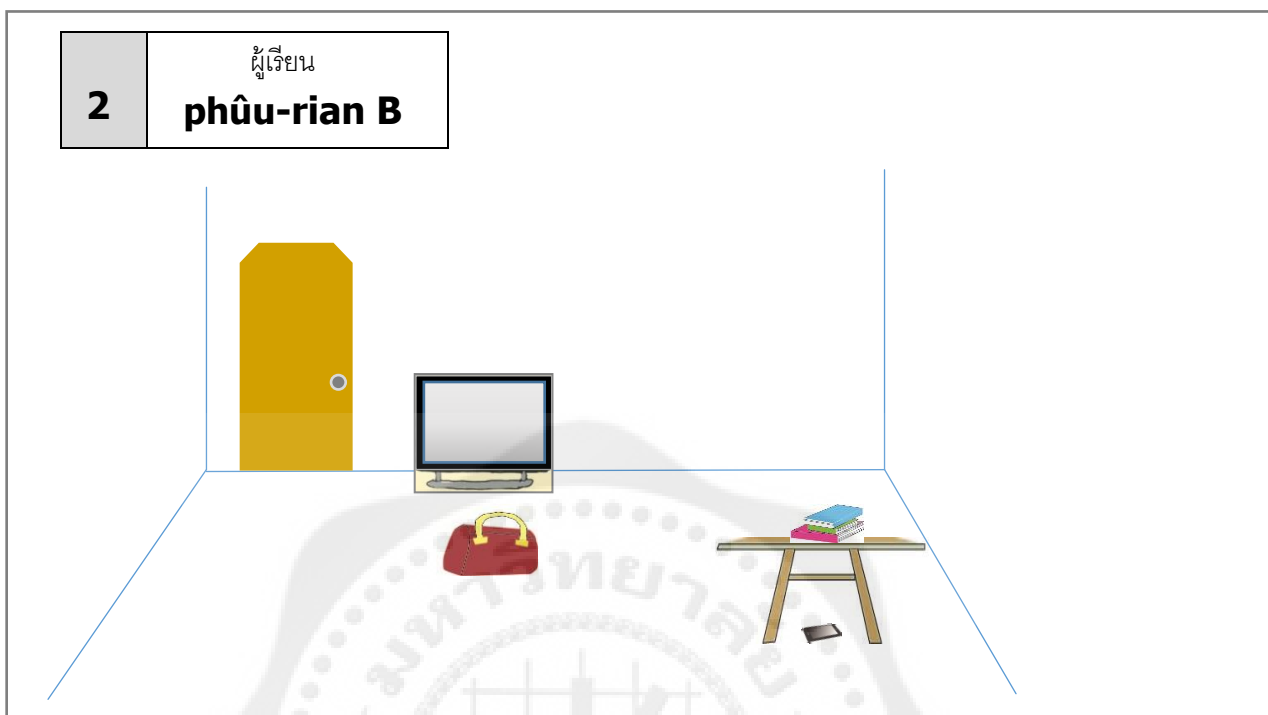

กระเป๋า

kra-păw

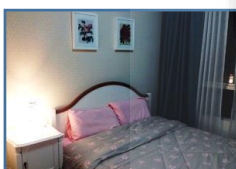

ดูภาพต่อไปนี้แล้วตอบคำถามผู้เรียน A (다음 그림을 가리고 A 한테 대답하십시오.)

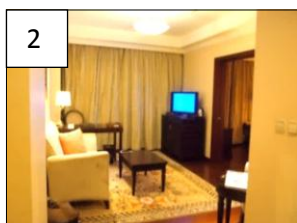
1) จงดูภาพต่อไปนี้แล้วถามและตอบกับเพื่อนดังตัวอย่าง (다음 그림을 보고 보기와 같이친구와 함께 묻고 대답하십시오.)

ตัวอย่าง tua-yàan

คุณ ทำ อะไร ที่ ห้องนอน ครับ
khun tham ʔa-ray thîi hŭŋ-nŏn khráp

ดิฉัน นอน ที่ ห้องนอน ค่ะ
di-chán nŏn thîi hŭŋ-nŏn khâ

4 ความรู้เพิ่มเติม khwaam-rúu-phôom-təəm

หิ้งพระ
hîng-phrá

ห้องพระ
hōng-phrá

ที่มา : <http://www.homeidea.in.th>

คนไทยส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ ในบ้านของคนไทยจึงมีที่สำหรับบูชาพระ บางบ้านมีหิ้งพระ (ชั้นสำหรับวางพระ) แต่บางบ้านแบ่งห้องเพื่อทำเป็น ห้องพระ หิ้งพระและห้องพระมีความสำคัญมาก เพราะคนไทยเชื่อว่าพระจะปกป้องคุ้มครองคนที่อาศัยอยู่ในบ้าน

(태국인들은 주로 불교를 믿는다. 그래서 태국집안에 불상을 모시는 곳이 있다. 어떤집은 “hîng-phrá” (불상을 두는 장) 이 있지만 어떤집은 방을 나눠서 “hōng-phrá” 를 만든다. hîng-phrá 과 hōng-phrá 는 아주 중요하다. 왜냐하면 태국인들은 부처님은 그집에 사는 사람들을 잘 지켜 줄 거라고 기 때문이다.)

บรรณานุกรม

นิตยา กาญจนวรรณ. (2551). *การวิเคราะห์โครงสร้างภาษาไทย*. กรุงเทพฯ:

มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

วัชรภรณ์ อนันต์. *บ้านภาพสะท้อนค่านิยมในสังคมไทย*. สืบค้นเมื่อ สิงหาคม 2559, จาก

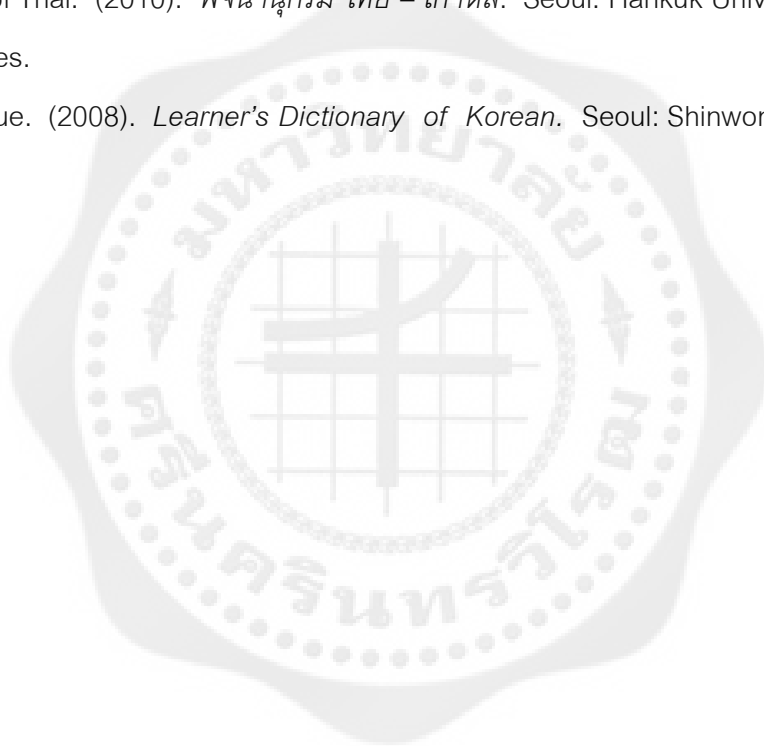
<https://arts.tu.ac.th/culture/010558.pdf>

ฮาร์เมอร์, เจเรมี. (2545). *วิธีสอนภาษาอังกฤษ*. แปลโดย เสาวภา ฉายะบุระกุล. กรุงเทพฯ:

เพียร์สัน เอ็ดดูเคชั่น อินโดไชน่า จำกัด. ถ่ายเอกสาร.

Department of Thai. (2010). *พจนานุกรม ไทย – เกาหลี*. Seoul: Hankuk University of foreign studies.

Soe Sang Kyue. (2008). *Learner's Dictionary of Korean*. Seoul: Shinwon Prime.

คุณ ธิดา อยู่ _____ ค่ะ
 6. A : khun Thi-daa yùu _____ khá

ไม่ อยู่ ครับ
 B : mâ yùu khráp

ใหม่
 1) máy

ที่ไหน
 2) thîi-năy

อะไร
 3) ʔa-ray

7. A : _____

พ่อ อ่าน หนังสือ ค่ะ
 B : phôv ʔàan năṅ-sǎm khá

พ่อ อยู่ ใหม่ ค่ะ
 1) phôv yùu máy khá

พ่อ อยู่ ที่ไหน ค่ะ
 2) phôv yùu thîi-năy khá

พ่อ ทำ อะไร ค่ะ
 3) phôv tham ʔa-ray khá

(ข้อ 8-10) จงทำเครื่องหมาย (X) ทับข้อที่ถูกต้อง
 (8-10 빈칸에 알맞을 것을 (X) 하십시오.)

A : (8) _____

มา หา คุณ ไชระ ค่ะ
 B : maa hăa khun Soo-rá khá

เชิญ _____ ข้างใน ก่อน ครับ
 A : (9) chəon _____ khâaṅ-nay kòon khráp

B : (10) _____

- ไป หา ใคร ครับ
8. 1) pay hǎa khray kháp
มา หา ใคร ครับ
- 2) maa hǎa khray kháp
ไป ทำ อะไร ครับ
- 3) pay tham ʔa-ray kháp

9. เข้า มา
- 1) khâw maa
ดู โทรทัศน์
- 2) thaam ʔaa-hǎan
ทาน อาหาร
- 3) duu thoo-ra-thát

- สวัสดิ์ ค่ะ
10. 1) sa-wát-dii khâ
ขอบคุณ ค่ะ
- 2) khòwp-khun khâ
ยินดี ที่ได้ รู้จัก ค่ะ
- 3) yin-dii thîi dâay rúu-càk khâ

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียน

จงทำเครื่องหมาย (X) ทับข้อที่ถูกต้อง (ข้อละ 2 คะแนน)

(알맞을 것을 (X) 하십시오. (각 2 점))

1.

- ยินดี ครับ สวัสดี ครับ สวัสดี ค่ะ
 1) yin-dii khráp 2) sa-wàt-dii khráp 3) sa-wàt-dii khâ

2. _____ ชื่อ ดิฉัน ค่ะ
 chîu Thî-daa khâ

- คุณ ดิฉัน ผม
 1) khun 2) di-chán 3) phǒm

3. khun Jack _____ ประเทศ อังกฤษ ค่ะ
 แจ็ค pra-thêet ʔaŋ-krit khâ

- เป็น ชื่อ มา จาก
 1) pen 2) chîu 3) maa càak

4. A : khun pen khon châat ʔa-ray khâ

B : _____

- ดิฉัน เป็น คนญี่ปุ่น ค่ะ
 1) di-chán pen khon-yîi-pùn khâ
 ดิฉัน เป็น คน ชาตินี ญี่ปุ่น ค่ะ
 2) di-chán pen khon châat yîi-pùn khâ
 ดิฉัน มา จาก ประเทศญี่ปุ่น ค่ะ
 3) di-chán maa càak pra-thêet-yîi-pùn khâ

5. A : _____

ยินดี ที่ ได้ รู้จัก ค่ะ

B : yin-dii thîi dâay rúu-càk khâ

ยินดี ครับ

1) yin-dii khráp

สวัสดี ครับ

2) sa-wàt-dii khráp

ผม ชื่อ มินซู ครับ

3) phǒm chûu Min-Suu khráp

6. _____ kham ʔa-ray khá

นี่
1) nîi

นั่น
2) nân

โน้น
3) nôon

7. phom mii năŋ-sǎm 2 _____ khráp

อัน
1) ʔan

เล่ม
2) lêm

แท่ง
3) thêŋ

8. A : khun mii phîi-nǒwŋ kîi khon khráp

B : _____

ดิฉัน มี พี่น้อง ค่ะ

1) di-chán mii phîi-nǒwŋ khâ

ดิฉัน ไม่ มี พี่สาว ค่ะ

2) di-chán mây mii phîi-sǎaw khâ

ดิฉัน มี พี่น้อง สอง คน ค่ะ

3) di-chán mii phîi-nǒwŋ 2 khon khâ

9. A : _____

ใช่ ครับ ผม มี น้องสาว ครับ
B : chây kh ráp phỏm mii nỏwng-sảaw kh ráp

คุณ มี น้องสาว ที่ คน คะ
1) khun mii nỏwng-sảaw kii khon khá

คุณ มี น้องสาว เท่าไร คะ
2) khun mii nỏwng-sảaw thầw-rày khá

คุณ มี น้องสาว ใช่ ไหม คะ
3) khun mii nỏwng-sảaw chây máy khá

นี่ ปากกา ของ คุณ ใช่ ไหม ครับ
10. A : nii pàak-kaa khỏwng khun chây máy kh ráp

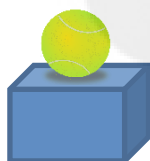
B : _____

ไม่ ใช่ คะ นั่น ไม่ เป็น ปากกา ของ ดิฉัน คะ
1) mây chây khâ nân mây pen pàak-kaa khỏwng di-chán khâ

ไม่ ใช่ คะ นั่น ไม่ ใช่ ปากกา ของ ดิฉัน คะ
2) mây chây khâ nân mây chây pàak-kaa khỏwng di-chán khâ

ไม่ ใช่ คะ นั่น ไม่ คือ ปากกา ของ ดิฉัน คะ
3) mây chây khâ nân mây khừ pàak-kaa khỏwng di-chán khâ

11.

บน
1) bon

ใต้
2) tâay

หน้า
3) nảa

12.

ใน
1) nay

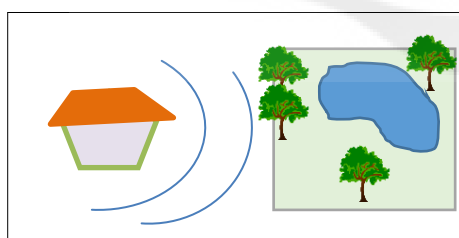
นอก
2) nỏk

ใต้
3) tâay

(ข้อ13-15) จงทำเครื่องหมาย (X) ทับข้อที่ถูกต้อง (13-15 알맞을 것을 (X) 하십시오.)

แขก	แม่	ที่	บ้าน	ตอนนี้	แม่		
khèek (13)	_____	mêe	thîi	bâan	(14) tɔɔn-nîi	mêe _____	
ที่	ห้องครัว	แขก	นั่ง	รอ	แม่	ที่	
thîi	hông-khrua	khèek	nâng	rov	mêe	thîi (15)	_____

13. 1) khâw maa 2) maa hăa 3) nân rov
14. 1) tham-ʔaa-hăan 2) ɔɔn 3) ʔaap-náam
15. 1) hông- náam 2) hông-nâng-lên 3) hông-ɔɔn
16. 1) thaang-sáay 2) thaang-khwăa 3) tron-pay
17. จงดูภาพแล้วทำเครื่องหมาย (X) ทับข้อที่ถูกต้อง
(다음 그림을 보고 알맞을 것을 (X) 하십시오.)

บ้าน	ผม	อยู่	_____	กับ	สวนสาธารณะ	ครับ
bâan	phôm	yùu	_____	kàp	sŭan-săa-thaa-ra-ná	khraph

- 1) klây 2) tron-khâam 3) klay

ฟุ้งนี้ เพื่อน _____ ข้าว ที่ บ้าน ผม ครับ
 18. phrûṅ-níi phûan _____ khâaw thîi bâan phǎm khráp

1) cà

มา กิน
2) maa kin

จะ มา กิน
3) cà maa kin

19. A : cà pay nǎy khráp

B : _____

จะ ดู โทรวัดนี้ ค่ะ

1) cà duu thoo-ra-thát khâ

จะ ไป กิน ข้าว ค่ะ
2) cà pay kin khâaw khâ

จะ ออกกำลังกาย ค่ะ
3) cà wòk-kam-lan-kaay khâ

20. A:

เดิน ตรง ไป แล้ว เลี้ยว ขวา ร้านอาหาร อยู่
B : dǎon tron pay léew líaw khwǎa ráan-ʔaa-hǎan yùu

ทางขวามือ ครั๊ป
thaan-khwǎa-muu khráp

ร้านอาหาร มื้อ ที่ไหน คะ

1) ráan-ʔaa-hǎan mii thîi-nǎy khá

ร้านอาหาร ไป ทางไหน คะ

2) ráan-ʔaa-hǎan pay thaŋ-nǎy khá

3) ^๓thǎw-níi mii ráan-^๔aa-hǎan máy khâ

21.

ข้าวสวย

1) khâaw-sŭay

ข้าวผัด

2) khâaw-phàt

อาหาร

3) ʔaa-hǎan

(ข้อ 22-23) จงทำเครื่องหมาย (X) ทับข้อที่ถูกต้อง (22-23 알맞을 것을 (X) 하십시오.)

จะ รับ

อะไร ดี ครับ

A : cà ráp (22) _____ ʔa-ray dii khráp

กาแฟ ค่ะ

B : (23) _____ ka-fɛɛ khâ

อาหาร

22. 1) ʔaa-hǎan

เครื่องดื่ม

2) khrûaŋ-dùum

ชา

3) chaa

ขอ

23. 1) khǎw

รับ

2) ráp

ขอบคุณ

3) chǎw

กิน อะไร ครับ

24. A : _____ kin ʔa-ray khráp

อะไรก็ได้

ค่ะ

B : ʔa-ray-kǎw-dâay khâ

อยาก

1) yàak

ไม่

อยาก

2) mây yàak

ขอ

3) khǎw

25. A : _____

หนึ่งร้อย บาท ครับ

B : 100 bàat khráp

คิด เงิน หน่อย ครับ

1) khít ɲon nòy khráp

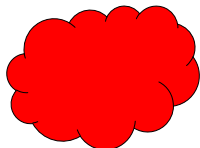
ขอ เมนู หน่อย ครับ

2) khǎw menu nòy khráp

สั่ง อาหาร หน่อย ครับ

3) sàŋ ʔaa-hǎan nòy khráp

26.

สีฟ้า

1) sǐi-fáa

สีส้ม

2) sǐi-sôm

สีแดง

3) sǐi-dɛɛŋ

27.

คุณ ชอบ เสื้อ ตัว ไหน ครับ
A : khun chǔwɔp sǔa tua nǎy khráp

B : _____

ดิฉัน

ชอบ

เสื้อ

นี้

ค่ะ

1) di-chán chǔwɔp sǔa nǐi khâ

ดิฉัน

ชอบ

เสื้อ

นั้น

ค่ะ

2) di-chán chǔwɔp sǔa nán khâ

ดิฉัน

ชอบ

เสื้อ

ตัว

นี้

ค่ะ

3) di-chán chǔwɔp sǔa tua nǐi khâ

28.

A : _____

ได้

ครับ

B : dâay khráp

ขอ

น้ำ

ใหม่

ค่ะ

1) khǎw náam máy khá

ดื่ม

น้ำ

ใหม่

ค่ะ

2) dèem náam máy khá

ขอ

ดื่ม

น้ำ

น้อย

ได้

ใหม่

ค่ะ

3) khǎw dèem náam nòy dâay máy khá

(29-30) จงอ่านบทสนทนาแล้วทำเครื่องหมาย (X) ทับข้อที่ถูกต้อง

(29-30 대화를 읽고 빈칸에 알맞을 것을 하십시오.)

กระเป๋าสตางค์ A : kra-pǎw-sa-taən (29) _____ เก้าอี้เก้าสิบ บาท ครับ B : 990 bàat khráp A : (30) _____ ให้ เก้าร้อย บาท ค่ะ B : hây 900 bàat khâ

- ราคา เท่าไร ค่ะ
29. 1) raa-khaa thâw-rày khá
- มี สี อะไรบ้าง ค่ะ
- 2) mii sǐi Ɂa-ray bâən kha
- ลด ให้ หน่อย ได้ ไหม ค่ะ
- 3) lót hây nòy dâay máy khá

- ราคา เท่าไร ค่ะ
30. 1) raa-khaa thâw-rày khá
- มี สี อะไรบ้าง ค่ะ
- 2) mii sǐi Ɂa-ray bâən kha
- ลด ราคา ให้ หน่อย ได้ ไหม ค่ะ
- 3) lót raa-khaa hây nòy dâay máy khá

(ข้อ 31) จงดูปฏิทินต่อไปนี้แล้วทำเครื่องหมาย (X) ทับข้อที่ถูกต้อง

(31 다음 달력을 보고 알맞을 것을 (X) 하십시오.)

พฤหัสบดี pha-rú-hat-sa-bw-dii	วันนี้ (wan-níi)	พรุ่งนี้ (phrûng-níi)
เรียน ภาษาไทย rian phaa-saa-thay	☒	ไป ภูเก็ต pay phuu-kèt

วันนี้ วัน อะไร ครับ

31. A : wan-níi wan ʔa-ray khráp

B : _____ ค่ะ
khâ

วันศุกร์
1) wan-sùk

วันเสาร์
2) wan-săw

วันอาทิตย์
3) wan-ʔaa-thít

(ข้อ 32 – 33) จงทำเครื่องหมาย (X) ทับข้อที่ถูกต้อง

(32-33 알맞을 것을 (X) 하십시오.)

A : (32) _____

B : (33) _____ ค่ะ
(12.30 p.m.) khâ

ตอนนี้ ก็ โมง แล้ว ครับ

32. 1) ʔwɔn-níi kii moon léew khráp

ตอนนี้ ก็ ชั่วโมง ครับ

2) ʔwɔn-níi kii chûa-moon khráp

ตอนนี้ ก็ เวลา แล้ว ครับ

3) ʔwɔn-níi kii wee-laa léew khráp

เที่ยง ครึ่ง

เที่ยง คืน

เที่ยง ตรง

33. 1) thîang khrûn

2) thîang khun

3) thîang trong

(ข้อ 34-35) จงทำเครื่องหมาย (X) ทับข้อที่ถูกต้อง (34-35 알맞을 것을 (X) 하십시오.)

ดิฉัน	ทำงาน	เก้า โมง	เช้า
di-chán	tham-naan	(34) _____	9 moonj cháaw
	ห้า โมง	เย็น	คะ
(35) _____	5 moonj yen	khâ	

เย็น	ทุก	ตั้งแต่
34. 1) thắญ	2) thúk	3) tân-tề
ถึง	ทุก	ตั้งแต่
35. 1) thắญ	2) thúk	3) tân-tề

(ข้อ 36-37) จงดูปฏิทินต่อไปนี้แล้วทำเครื่องหมาย (X) ทับข้อที่ถูกต้อง
(36-37 다음달력을 보고 알맞을 것을(X) 하십시오.)

เมษายน mee-sǎa-yon						
จันทร์ can	อังคาร ʔaŋ-khaan	พุธ phút	พฤหัสบดี phá-rú-hàt	ศุกร์ sùk	เสาร์ sǎw	อาทิตย์ ʔaa-thít
2	3	4 วันนี้ wan-níi	5	6	7	8 เชียงใหม่ chian-mày

A : (36) _____

วันที่สี่ ครับ

B : wan-thíi 4 khráp

คุณจะไปเชียงใหม่เมื่อไรคะ

A : khun cà pay chian-mày mǎa-rày khá

เสาร์อาทิตย์ ครับ

B : (37) sǎw-ʔaa-thít _____ khráp

36. 1) wan-níi wan ʔa-ray khá
วันนี้วันอะไรคะ
2) wan-níi wan-thíi thǎw-rày khá
พรุ่งนี้วันที่เท่าไรคะ
3) phrûŋ-níi wan-thíi thǎw-rày khá

41.

ที่มา : <http://news.mthai.com/economy-news>รถเมล์
1) rôt-meeรถยนต์
2) rôt-yonรถไฟใต้ดิน
3) rôt-fay-tây-dinวันนี้ ผม กลับ บ้าน ครับ
42. wán-ní phǒm _____ klàp bâan khrápเดิน
1) dæonนั่ง
2) nâṅขับ
3) khàp

(ข้อ 43-44) จงทำเครื่องหมาย (X) ทับข้อที่ถูกต้อง (43-44) 알맞을 것을 (X) 하십시오.)

ผม ไป เชียงใหม่ ครับ
phǒm (43) _____ pay Chiang-mây khrápตอนนั้น ผม เครื่องบิน ครับ
tɔon-nán phǒm (44) _____ khrûaṅ-bin _____ khrápผม เดินทาง ประมาณ หนึ่ง ชั่วโมง ครับ
phǒm (45) _____ dæon-thaang pra-maan 1 chûa-monṅ khrápเคย
43. 1) khəyอยาก
2) yàakใช้เวลา
3) chá-y-wee-laaชี้ ถึง
44. 1) khìi ~ thǎṅนั่ง ไป
2) nâṅ~payเดิน มา
3) dæon ~ maaเคย
45. 1) khəyอยาก
2) yàakใช้เวลา
3) chá-y-wee-laa

46.

ปวดหัว
1) pùat-hǔaเจ็บคอ
2) cèp-khooปวดท้อง
3) pùat-thóṅ

47. A : _____

รู้สึก ไม่สบาย ค่ะ

B : rúu-sèk mâý sa-baay khâ

เป็น อะไร ครับ

1) pen ʔa-ray khráp

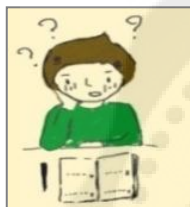
เจ็บ มาก ไหม ครับ

2) cèp mâak máy khráp

มี อาการ ยังไง ครับ

3) mii ʔaa-kaan yan-ɲay khráp

48.

การบ้าน ยาก มาก

kaan-bâan yâak mâak _____

ขอ สอน การบ้าน หน่อย ได้ ไหม ครับ

1) khǎw sǎwn kaan-bâan nòy dâay máy khráp

ช่วย เรียน การบ้าน ให้ หน่อย ได้ ไหม ครับ

2) chûay rian kaan-bâan hây nòy dâay máy khráp

ช่วย สอน การบ้าน ให้ หน่อย ได้ ไหม ครับ

3) chûay sǎwn kaan-bâan hây nòy dâay máy khráp

49.

A : _____

ได้ ครับ ฟุ้งนี้ เรา จะ ไป ก็ โมง ดี ครับ

B : dâay khráp phrûṅ-níi raw cà pay khii moonṅ dii khráp

ฟุ้งนี้ ขอ ไป ซื้อ ของ หน่อย ได้ ไหม ค่ะ

1) phrûṅ-níi khǎw pay sǎm khǎwṅ nòy dâay máy khá

ฟุ้งนี้ ช่วย ไป ซื้อ ของ ให้ ดิฉัน หน่อย ได้ ไหม ค่ะ

2) phrûṅ-níi chûay pay sǎm khǎwṅ hây di-chán nòy dâay máy khá

ฟุ้งนี้ ช่วย ไป ซื้อ ของ กับ ดิฉัน หน่อย ได้ ไหม ค่ะ

3) phrûṅ-níi chûay pay sǎm khǎwṅ kàp di-chán nòy dâay máy khá

50.

A : _____

ได้ ค่ะ คุณ จะ เดิน ทาง วันที่ เท่าไร ค่ะ

B : dâay khâ khun cà dǝən thaang wan-thîi thâw-rày khá

ช่วย เรียง รถแท็กซี่ ให้ หน่อย ได้ ไหม ครับ

1) chûay rîak rót-thék-sîi hây nòy dâay máy khráp

ขอ จอง ตั๋ว เครื่องบิน ให้ หน่อย ได้ ไหม ครับ

2) khǝw cawɯ tǝa khrûaŋ-bin hây nòy dâay máy khráp

ช่วย จอง ตั๋ว เครื่องบิน ให้ หน่อย ได้ ไหม ครับ

3) chûay cawɯ tǝa khrûaŋ-bin hây nòy dâay máy khráp

เฉลยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ระหว่างเรียน

บทที่ 3

1. 1)	2. 3)	3. 2)	4.1)	5. 3)
6. 1)	7. 3)	8. 2)	9.1)	10.2)

เฉลยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียน

1. 2)	2. 2)	3. 3)	4. 1)	5. 3)
6. 1)	7. 2)	8. 3)	9. 3)	10. 2)
11.1)	12. 2)	13. 2)	14. 1)	15. 2)
16. 2)	17. 2)	18. 3)	19. 2)	20. 2)
21. 1)	22. 2)	23. 1)	24. 1)	25. 1)
26. 3)	27. 3)	28. 3)	29. 1)	30. 3)
31. 1)	32. 1)	33. 1)	34. 3)	35. 1)
36. 2)	37. 1)	38. 1)	39. 1)	40. 3)
41. 3)	42. 1)	43. 1)	44. 2)	45. 3)
46. 1)	47. 1)	48. 3)	49. 3)	50. 3)

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ - สกุล	นางสาวนันท์ยุพา จำรัสพันธุ์
วันเดือนปีเกิด	9 กุมภาพันธ์ 2524
สถานที่เกิด	ขอนแก่น
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	442/71 ซ.ประชากรราษฎร์บำเพ็ญ 20 ถ.ประชากรราษฎร์บำเพ็ญ แขวงสามเสนนอก เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร 10310
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2542	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 (ศิลป์ - ฝรั่งเศส) จาก โรงเรียนแก่นนครวิทยาลัย
พ.ศ. 2545	ศศ.บ.(วิชาเอกความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ) มหาวิทยาลัยรามคำแหง
พ.ศ. 2547	ป.บัณฑิต (สาขาการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ) จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
พ.ศ. 2560	ศศ.ม.(สาขาภาษาไทย) จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ